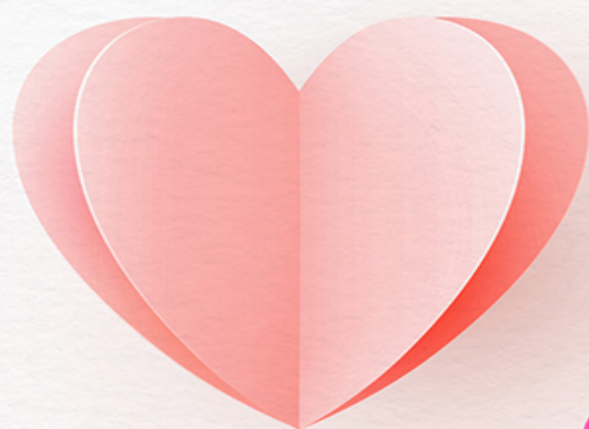

Best of Romance

Acht heerlijke verhalen

van o.a.

**Santa Montefiore
Charlotte de Monchy
Jackie van Laren
en Katie Fforde**

Best of Romance

Best of Romance

Acht heerlijke verhalen van o.a. Santa Montefiore, Charlotte de Monchy,
Jackie van Laren en Katie Fforde

Santa Montefiore
Charlotte de Monchy
Jackie van Laren
Katie Fforde
Aline van Wijnen
Wendy Brokers
Gaby Rasters
Petra Vollinga

Corina Bomann (eerste hoofdstuk)
Julia Quinn (eerste hoofdstuk)

ISBN 978-94-023-1970-5

NUR 303 / 304

De toverkracht van Italië: The Magic of Italy; vertaling Erica Feberwee

De undercover kok: The Undercover Cook; vertaling Hanneke van Soest

Sophia's hoop: Sophias Hoffnung; vertaling Lilian Caris en Iris van der Blom

De onuitstaanbare erfgenaam: Because of Miss Bridgerton; vertaling Karin Breuker

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeelden: Shutterstock.com

e-Book: Mat-Zetbv, Huizen

www.boekerij.nl

© 2022 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle verhalen uit deze bundel zijn reeds eerder verschenen.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De toverkracht van Italië

Santa Montefiore

‘Heb je aan m’n toilettas gedacht?’ vroeg Robert zonder uit zijn boek op te kijken. ‘En m’n zonnebril?’

‘Ja,’ zei Polly. Haar maag kwam even omhoog toen ze overwoog of het mogelijk was dat ze het ding op de ladekast in de hotelkamer had laten liggen.

‘Mooi,’ zei hij voldaan. ‘Ik zou het heel erg vinden als ik een andere moest kopen. Zo worden ze vandaag de dag niet meer gemaakt. Ik hoop wel dat het hotel in Incantellaria beter is dan die tent in Napels.’

‘Vast wel,’ zei ze geruststellend. Haar maag ging weer tekeer bij de gedachte dat zijn zonnebril nu op de neus van een van de Italiaanse kamermeisjes rustte. Ze knaagde aan de huid rond haar duimnagel. Als Robert een slecht humeur had, trok hij haar met zich naar beneden als een hulpeloos schaaldier dat aan een anker vastgeplakt zat. Zijn humeur zou door een klein voorval ongetwijfeld weer opknappen, zoals een flirterige blik van een mooi meisje of een grappige sms van een vriend thuis, maar zij zat de rest van de dag met een rotgevoel opgescheept.

‘Het is warm voor november, hè?’ zei ze om over iets anders te beginnen. Hij reageerde niet.

Ze keek naar het nevelige Italiaanse landschap dat achter het treinraam voorbijtrok. De lucht trilde in de zonneschijn, de cipressen waren donker en zwaar. Hier en daar stonden wat pittoreske huisjes bijeen, waaruit bruinverbrande kinderen naar buiten kwamen rennen als een zwerm bijen uit een bijenkorf om te wuiven naar de vreemdelingen in de trein die op weg waren naar de schitterende Amalfikust. Een setje op een moped reed over een stoffig karrenspoor. De bruine benen van het meisje waren slank en gespierd onder de witte rok die achter haar opbolde in de wind en Polly voelde een steek van jaloezie. Zuid-Italië was zorgeloos en warm en sappig, als een blozende perzik in de zonneschijn, en toch kon ze er door de knoop in haar maag geen moment ook maar een beetje van genieten. Dit had vakantie moeten zijn, maar tot nu toe had ze niet meer gedaan dan meestijgen en -dalen op het golvende landschap van Roberts humeur.

Ze keek naar hoe hij zat te lezen. Onderuitgezakt op de bank, zijn blauwe overhemd in zijn spijkerbroek gestopt, het ene been nonchalant over het andere geslagen. Ze kon zijn oude roze met blauwe kostschoolsokken zien, en een zilverig glimpje van de gesp op de riem die ze hem vorige kerst gegeven had. Hij was knap, met glanzend donker haar en donkerblauwe ogen, omkranst door onfatsoenlijk lange wimpers, en hij was van nature arrogant, alsof hij ervan uitging dat hij beter was dan de rest. Toen ze hem vijf jaar geleden had leren kennen, had ze zijn onverschilligheid spannend gevonden. Ze was geveleid dat een man die erom bekendstond dat hij de meeste mensen onuitstaanbaar vond, haar begeerd had. Ze had zich voor hem gekleed, haar haar voor hem laten groeien, haar leven om hem heen geregeld zoals het een braaf hulpje betaamt. En ze had zich niet gerealiseerd dat het patroon dat ze schiep een dwangbuis zou worden. Haar wereld draaide om hem en zo op het oog leken ze het volmaakte stel, maar zij straalde alleen in het licht dat hij weerspiegelde. Ze wist niet meer wie ze zelf was, en erger, ze wist niet wat ze zonder hem moest.

Polly wilde niet nadenken over de keren dat ze overwogen had bij Robert weg te gaan. Dat was te vaak voorgekomen, en het was te pijnlijk om zich er nog in te verdiepen. Tenslotte waren ze nu in het meest romantische land ter wereld, en als hij niet zo'n slecht humeur had gehad, had hij haar ongetwijfeld na zo veel jaar samen een huwelijksaanzoek gedaan. Hij was eenenveertig, zij was zesendertig; hij was haar laatste kans, de laatste halte, haar eindbestemming. Ze had alles op één kaart gezet: de zijne. Als hij haar nu niet vroeg, was ze bang dat het te laat zou zijn en dat ze nooit kinderen zou krijgen.

Eindelijk stopte de trein in Sorrento en stapten ze uit. Het meisje van het reisbureau had geregeld dat ze bij het station door iemand opgehaald zouden worden die hen met de boot naar Incantellaria zou brengen, omdat het stadje vanaf zee gezien op zijn mooist was. 'Het is een betoverend plekje. Incanto betekent toverspreuk in het Italiaans. Jullie zullen zien dat het niet toevallig zo heet.' Het enige wat er voor Robert toe deed was of het hotel comfortabel was. 'Nou, het is natuurlijk de Pelicano niet, maar het is heel gezellig,' had ze gezegd. 'Laten we het erop houden dat het een rustieke charme heeft.'

‘Ik wil geen rustieke charme,’ had Robert geklaagd. Hij voorzag al dat er geen digitale tv en geen roomservice zouden zijn.

‘Jullie moeten het echt proberen, het is maar voor een paar dagen. Daarna reizen jullie verder langs de kust naar het zuiden, naar Portofino, en kunnen jullie het laatste stukje van jullie vakantie in ongegeneerde luxe doorbrengen.’ Robert had ermee ingestemd. Polly had geen keus gehad. Als Robert tevreden was, dan was zij het ook.

Tot Polly’s opluchting stond er een man met een bordje met MR JUDD hen in de zonneschijn op te wachten. Hij knikte toen hij hen zag, en Robert schudde zijn hand, enigszins onder de indruk omdat alles volgens plan verliep in een land waar dat gewoonlijk niet gebeurde. Ze spraken geen van beiden Italiaans, dus gebaarde de man dat ze hem moesten volgen. Zijn grijze haar werd gevangen door de wind en waaide omhoog als ganzendons. ‘*Io mi chiamo Lorenzo,*’ zei hij. ‘Lo-ren-zo.’

‘Da’s mooi, Lorenzo,’ zei Robert. Hij legde zijn arm om Polly’s middel en gunde haar een glimlach. ‘Laten we hopen dat hij de weg naar Incantellaria kan vinden.’

‘Incantellaria,’ herhaalde Lorenzo; het was het enige woord dat hij begrepen had. Hij grijnsde, waarbij een gebroken voortand zichtbaar werd.

‘Alles goed, liefste?’ vroeg Robert haar, alsof hij wilde weten of ze nog steeds last had van zijn slechte humeur. ‘We zijn er nu bijna.’ Ze ging niet in op die opmerking, tenslotte was zij niet degene geweest die had geklaagd over oponthoud en kwijtgeraakte bagage. Ze was alleen maar braaf achter hem aan gerend als een bezorgd bruidsmeisje dat de sleep steeds gladstreek.

Ze stapten in Lorenzo’s stoffige auto. Het madonnabeeldje dat aan het spiegeltje hing begon heftig heen en weer te zwaaien toen Lorenzo door de nauwe straatjes op weg ging naar de kade. Polly keek uit het raampje naar een paar oude in zwart geklede vrouwtjes die in de schaduw van een deuropening zaten te praten en naar een stel kleine kinderen in smoezelige korte broek die een berg sinaasappelblaadjes voor zich uit schopten. Een aantrekkelijke serveerster flirtte met een groepje oude mannen met petten op die kaartten aan een tafeltje onder een boom. Er roerde zich iets diep binnen in Polly, een verlangen om deel uit te maken van dit lome leven, waar de mensen tijd voor elkaar en voor zichzelf hadden. ‘Wat schattig en bijzonder, hè?’ zei ze tegen Robert.

Hij kauwde op de binnenkant van zijn wang. ‘Je lijkt het reisbureau wel. Je moet aanbieden de brochure te schrijven.’ Ze had beter moeten weten en haar gevoelens niet met hem moeten delen nu hij nog niet gegeten had. Met een lege maag was Robert nooit op z’n best.

Bij de kade aangekomen nam Lorenzo hen mee naar een kleine motorboot, waar een knappe jonge Italiaan op hen zat te wachten. Zijn huid was gebruind, en zijn ogen waren schitterend groen. Toen hij hen zag glimlachte hij en werden de lijntjes rond zijn ogen en mond lang en diep. ‘Ciao Lorenzo,’ begroette hij zijn vriend terwijl hij hem hartelijk op zijn schouder sloeg. Ze wisselden kennelijk een grap uit, en toen liet de jonge man, die Fabio heette, zijn ogen op Polly rusten. ‘Is dit de eerste keer dat u naar Incantellaria gaat?’ Zijn accent was innemend, maar het was zijn blik, de ongegeneerde manier waarop hij naar haar keek waar haar vriend bij was, die maakte dat haar maag een buiteling maakte.

‘Ja,’ antwoordde ze en ze draaide zich naar Robert toe.

‘Ik wil er graag voor zonsondergang zijn,’ zei Robert, met iets sarcastisch in zijn stem. Fabio haalde laconiek zijn schouders op. ‘U komt op tijd voor het middageten,’ zei hij terwijl hij hun koffer pakte en hem in de boot zeulde.

‘Is dit ding veilig?’ vroeg Robert terwijl hij achter Fabio instapte.

‘U kunt toch zwemmen?’ zei Fabio, die zich omdraaide om Polly te helpen. Ze pakte zijn hand en hun blikken ontmoetten elkaar. Ze voelde dat ze bloosde en keek weg.

‘Wat een sukkel,’ mompelde Robert zachtjes toen Polly naast hem kwam zitten. ‘Denk maar niet dat ik niet gezien heb hoe hij naar je keek.’

‘Je zou gevleid moeten zijn,’ antwoordde ze terwijl ze een glimlachje verbeet.

‘Misschien, maar jij niet. Zo flirten ze met iedereen.’

‘Dank je, schat, aardig van je.’ Ze vouwde haar armen over elkaar en besloot verder niet meer op hem te letten. Als hij iets te eten had gehad, zou hij wel weer opknappen.

Fabio koerste de boot de vredige baai uit naar volle zee. Steile klippen rezen donker en loodrecht uit zee op, de rotsen zagen er scherp en onverzoenlijk uit. Polly werd opeens geplaagd door bange voorgevoelens.

Waar lag Incantellaria in godsnaam? Stel dat Robert het niets vond, wat dan? Stel dat het hotel hem niet beviel? Ze begon weer aan de huid rond haar duimnagel te knagen. Fabio bekeek haar vol belangstelling. Hij liet zijn ogen langs haar lange benen dwalen, bewonderde de gladde, blanke huid en haar slanke enkels. Ze had een smal middel en haar diep uitgesneden jurk deed volle, stevige borsten vermoeden. Haar golvende blonde haar werd uit haar gezicht geblazen door de wind, die met de lokken speelde. Hij kon haar ogen niet zien, die gingen schuil achter een grote zonnebril, maar hij stelde zich voor dat ze blauw waren. Ze zag er niet gelukkig uit. Hij keek even naar de man van wie hij aannam dat het haar echtgenoot was, die zwijgend naast haar zat, met zijn mondhoeken nors naar beneden getrokken. Hij vond dat hij zo'n leuke vrouw niet verdiende. Polly voelde dat hij naar haar keek en trok haar vestje wat vaster om zich heen. De wind was best guur.

Plotseling hadden ze de rotsen achter zich gelaten. De boot was er pruttelend omheen gevaren en Incantellaria openbaarde zich als een glinsterende schat in een juwelenkistje. Polly hield haar adem in. Langs de baai stonden witte huizen waarvan de met grijze dakpannen bedekte daken de zon ving, zodat ze schitterden. Bleekblauwe luiken omlijstten de openstaande ramen met de zwarte smeedijzeren balkonnetjes ervoor, vol potten met helderrode geraniums. Daarachter verrees de kerktoren en nog verder daarachter lagen met pijnbomen begroeide groene heuvels. De lucht werd opeens vervuld met het aroma van rozemarijn en tijm en op de heuvelkam kon ze een oude uitkijktoren zien staan, als een blinde oude man die geen verantwoordelijkheden meer had en oude herinneringen ophaalde. 'Wat prachtig!' zuchtte ze. Haar humeur knapte enorm op, onafhankelijk van dat van Robert.

'Ik hoop dat ze iets fatsoenlijks te eten hebben,' zei Robert. 'Ik heb honger.'

'Ik ben heel trots op Incantellaria,' riep Fabio boven de wind uit. 'Het is de parel van de Amalfikust.'

'Woon je hier al lang?' vroeg Polly.

Hij glimlachte en Polly's maag maakte weer een duikeling. 'Mijn hele leven,' zei hij. Polly vond zijn glimlach iets betoverends hebben. Robert

reageerde stekelig, voor hem betekende die glimlach moeilijkheden, meer niet.

Ze stapten uit. Robert eerst, Polly moest maar zien hoe ze eruit kwam. Fabio pakte weer haar hand en hielp haar op de kade te stappen. 'Je man is geen heer,' zei hij zacht. Polly keek hem aan en zag achter de twinkeling bezorgdheid in zijn blik.

'Hij is mijn man niet,' antwoordde ze. En toen hield ze haar adem in, geschrokken omdat ze het nodig had gevonden dat te zeggen.

Fabio trok zijn wenkbrauwen op. 'Jullie logeren vast in Il Luce,' zei hij.

'Hoe weet je dat?' vroeg ze.

'Omdat dat het enige hotel hier is. Je vindt het vast prettig. Je vriend?' hij haalde zijn schouders op. 'Dat weet ik nog zo net niet.' Polly glimlachte en richtte haar blik weer op Robert, die met grote passen over de kade naar de huizen liep en de koffer voor Fabio had laten staan. Hij bukte zich en tilde hem op.

'Sorry,' zei ze. 'Hij is heel zwaar.'

'Voor jou zou ik er wel twee willen dragen.'

'Ik wed dat je dat tegen alle meisjes zegt.'

'Dan ben je je geld kwijt.' Hij lachte naar haar en liep langzaam weg over de kade.

'Waar is dat hotel nou?' vroeg Robert. 'Hoe heette het ook weer, lief?'

'Il Luce,' zei ze.

'Kom, ik wijs het jullie,' zei Fabio. Hij liep Robert voorbij. 'Het is niet ver.'

Ze volgden hem over een smalle, geplaveide straat die omhoogvoerde naar een plein, dat gedomineerd werd door het mooie witte kerkje. Robert zag het uithangbord boven de deur en trok zijn neus op.

'Is dit het?' vroeg hij. 'Niet bepaald wat ik verwachtte.'

'Ik vind het schattig,' zei Polly. Ze klapte blij in haar handen. 'We hebben vast een kamer met uitzicht op zee.'

Robert keek op zijn horloge. 'Ik hoop dat ze iets te eten hebben.' Fabio ving Polly's blik op en haalde zijn schouders weer op. Roberts slechte humeur leek hem te vermaken. Polly geneerde zich. In Londen kwam

Robert op de een of andere manier niet zo bot over. Maar hier, in dit stille rustieke stadje, leek hij volkomen misplaatst.

Polly had gelijk. Ze hadden een mooie, witgepleisterde kamer met brede balkondeuren die uitkwamen op een klein, gietijzeren balkon met uitzicht over de daken op de sprankelende zee. Ze leunde over de balustrade van het balkon en keek neer op het pleintje. Haar gedachten dwaalden af naar Fabio. Ze vroeg zich af waar hij naartoe was en of ze hem weer zou zien. Plotseling voelde ze zich aangestoken door de zorgeloze sfeer die in Incantellaria hing. De zeebries ving de rok van haar jurk en liet hem ritselen om haar benen. Ze veegde met haar hand door haar haren en genoot met gesloten ogen van de zon op haar gezicht. Ze stelde zich voor dat ze hier woonde, in de rust van dit betoverende plaatsje, zo ver van alles waaraan ze gewend was. Ze kon een heel ander leven hebben, ze kon hier opnieuw beginnen en iemand anders zijn. Haar droom werd ruw onderbroken door Robert die klaagde dat hij zijn zonnebril niet kon vinden. Weer kwam haar maag omhoog. Ze had hem kennelijk echt vergeten.

‘Hoe kon je?’ snauwde Robert. ‘Ik kan jou ook niets toevertrouwen. Ik heb je alleen maar gevraagd mijn spullen in te pakken, meer niet. Nou, ik zie al dat ik je voortaan van die verantwoordelijkheid moet ontslaan.’

‘Laten we iets gaan eten,’ stelde ze voor. ‘We kunnen een nieuwe zonnebril kopen.’

‘Zo worden ze niet meer gemaakt.’

‘Het is een zonnebril, meer niet,’ zei ze dapper.

‘Fout, het is niet een zonnebril, het is mijn zonnebril.’

Ze zaten buiten op het terras, aan een tafeltje in de schaduw zodat Robert zijn ogen niet tegen de zon hoefde dicht te knijpen nu hij zijn zonnebril niet had. Polly genoot van de serene rust en was voor deze ene keer in staat zich niets van Roberts slechte bui aan te trekken. Ze zeiden weinig tegen elkaar. Robert dronk een glas wijn en at een groot bord spaghetti, waarna hij slaperig achteroverleunde in zijn stoel. Hij pakte haar hand. ‘Laten we naar boven gaan en siësta houden.’ Hij glimlachte naar haar, maar dat deed haar weinig.

‘Ik ga op onderzoek uit,’ zei ze terwijl ze opstond. ‘Tot straks.’ Robert keek haar verbijsterd na. Ze had nog nooit nee tegen hem gezegd.

Polly liep met een nieuw gevoel van vrijheid de straat af door de afgevallen bladeren die wervelden in de wind. Ze liep naar de zee kant, en genoot van de spelende kinderen. Een stel oude mannen met petten op stond te praten, heftig gebarend, zoals de Italianen dat doen. Op de stoep voor een restaurant stonden tafeltjes, alle bezet door mensen die zich ontspanden en een sigaret rookten bij een glas wijn. Een oude, in het zwart geklede vrouw hield een oogje in het zeil, laveerde tussen de tafeltjes door als een groot schip. Een mooie donkere serveerster stond te flirten aan een tafeltje met knappe jonge mannen. Haar lach steeg boven het gepraat uit en Polly wilde dat ze in haar schoenen stond.

Polly begon over het strand te lopen. Golfjes rolden over het zand, dat vol mooie witte schelpen lag. ‘Excuus.’ Ze draaide zich om en zag dat Fabio achter haar liep.

‘Hallo,’ zei ze verrast.

‘Ben je alleen?’

‘Natuurlijk.’ Ze dacht aan Robert die siësta hield en voelde opluchting.

‘Dit is de meest romantische plek op de wereld. Je zou dit moeten delen met de man van wie je houdt.’ Het was een eenvoudig zinnetje, ‘met de man van wie je houdt’, maar het zou haar hele leven veranderen. Ze keek met stijgende spanning naar Fabio. Zo ver van huis en omringd door schoonheid beseftte ze opeens dat ze niet langer van Robert hield. Hij was een gewoonte geworden, waarvan ze gedacht had dat het liefde was. Ze had zich nooit voorgesteld dat ze bij hem weg kon gaan. Als het moeilijk was, had ze alleen maar extra haar best gedaan om de relatie in stand te houden, alsof ze onbewust gedacht had dat er geen alternatief was. Fabio was knap en charmant. Hij begeerde haar duidelijk, en dat deed haar goed. Ze voelde zich onafhankelijk, een heerlijk gevoel dat ze al zo lang niet gekend had, en stapte door met veerkrachtige tred. Ze gingen op een rotsblok zitten, keken toe hoe de ondergaande zon het water rood-goud kleurde en praatten over hun leven, totdat Robert naar de achtergrond van haar gedachten gedrongen was, zo ver dat hij bijna helemaal verdwenen was.

Toen ze terugkwam bij het hotel, de druk van Fabio’s hand, die de hare gepakt had toen ze over het strand terugliepen nog vers op haar huid, voelde

ze zich heel opgewekt, alsof een deur die er daarvoor nog niet was geweest opeens wijd openstond. Robert had geslapen. Hij was in een goede bui. Hij was lief tegen haar en maakte grapjes, maar Polly was los van hem, als een bootje dat wegdreef naar de zee. Het leek wel of Robert voelde dat er iets veranderd was, en die avond vroeg hij haar bij het eten ten huwelijk. Hij pakte haar hand, keek haar diep in de ogen, verontschuldigde zich voor zijn slechte humeur en beloofde dat hij zich voortaan beter zou gedragen. Polly aarzelde even voor ze iets zei; was dit niet wat ze altijd gewild had? ‘Ja,’ zei ze toen, maar haar stem klonk ver weg. Hij boog over de tafel heen en kustte haar, maar hij voelde niet langer vertrouwd. Ze moest denken aan het strand en aan Fabio en aan het gevoel van vrijheid waar ze zo van genoten had en dat nu leek op te lossen. Die avond vrijden ze met elkaar, maar voor Polly had het iets plichtmatigs, waar ze weinig genot aan beleefde. Op dat moment beseftte ze hoe slecht Robert haar kende, hoe slecht ze zich ook had laten kennen door hem. Terwijl hij sliep stond ze lang op het balkon. Ze staarde naar de zee en stelde zich voor hoe haar leven zou zijn als ze in Incantellaria zou blijven.

Robert kwam tot de slotsom dat het hotel hem niet aanstond, en het stadje ook niet. ‘Ik wil je naar het allerduurste hotel in Portofino meenemen,’ zei hij tegen haar. ‘Alleen het allerbeste is goed genoeg voor mijn aanstaande vrouw.’ Maar toen ze weer in Fabio’s boot stapten, had Polly een besluit genomen. Ze verwachtte heus niet dat het leven een sprookje zou worden, maar ze wist dat als ze deze kans niet pakte, de deur voor eeuwig dicht kon vallen. Ze keek naar Robert, die nu haar hand had vastgepakt, en voelde weinig meer voor hem dan medelijden. Niets is zo dood als een liefde die voorbij is. Fabio’s gezicht stond ernstig. Hij keek amper naar haar. Ook in zijn toekomst was er een deur opengegaan, maar hij voelde dat die deur langzaam dichtsloeg, en dat het licht van een nieuwe kans langzaam gedoofd werd.

Bij Sorrento stapte Robert uit de boot. Fabio tilde de koffer op, die lichter voelde dan daarvoor. Polly bleef in de boot zitten. Robert draaide zich om. ‘Kom, lief,’ zei hij.

‘Ik kom niet,’ zei Polly met vaste stem. Robert fronste zijn wenkbrauwen. Fabio staarde haar ongelovig aan. ‘Ik blijf in Incantellaria.’

‘Wat...?’ Roberts gezicht werd rood van woede. Hoe durfde ze hem in het openbaar te vernederen?

‘Ik kan niet met je trouwen. Het spijt me.’ Toen wendde ze zich tot Fabio: ‘Breng me terug.’ De glimlach van de Italiaan was breed en aanstekelijk. Polly voelde vlinders in haar buik en het heerlijke gevoel dat ze eindelijk zichzelf was. Terwijl de boot wegvoer werd Robert teruggebracht tot een boos klein figuurtje op de kust, niet meer belangrijk, en zonder macht.

‘Naar Incantellaria,’ zei Fabio. Polly stond naast hem en liet toe dat hij zijn hand op haar middel legde en haar naar zich toe trok.

‘Naar mijn toekomst,’ antwoordde ze. ‘Hoe die ook moge zijn.’

Heb je genoten van dit verhaal? Lees dan ook *Een tijdloze liefde!*

In het Noord-Italië van de jaren dertig van de vorige eeuw groeit Evelina op als knappe jongste dochter van de familie Pierangelini. Ze is verliefd op Ezra Zanotti, de muzikaal getalenteerde zoon van een Joodse textielverkoper. Tussen de twee ontluikt een geheime romance, maar als in 1939 Mussolini een verbond sluit met Hitler komt hun toekomst op losse schroeven te staan. Ezra's vader weigert te vluchten. Als veteraan uit de Eerste Wereldoorlog en overtuigd patriot denkt hij dat de nazi's hem en zijn familie met rust zullen laten, maar ze worden allemaal gevangengenomen. Als niemand van hen na de oorlog terugkomt, vertrekt Evelina met een gebroken hart naar Amerika.

Na enige jaren trouwt ze met een wat oudere man en ze krijgen drie kinderen. Ze is Ezra niet vergeten, maar ziet in dat er verschillende manieren zijn om lief te hebben. Tot ze hem op een dag in een koffietentje tegen het lijf loopt. Hij blijkt Auschwitz overleefd te hebben en heeft ook een nieuw leven opgebouwd in New York. Evelina is direct bereid alles

voor hem op te geven, maar is dat nog mogelijk, of heeft de tijd te diepe sporen nagelaten?

Agriturismo Di Fiore

Charlotte de Monchy

Alleen op wandelvakantie was een stuk minder leuk dan Anna had verwacht. Ze had gedacht dat ze naar rust snakte en dat door het buiten zijn haar gedachten zich vanzelf zouden ordenen, maar na dagen door verlaten kastanjabossen en langs eindeloze olijfgaarden gedwaald te hebben, kwam ze daarop terug.

‘Au!’ riep ze geïrriteerd toen er voor de zoveelste keer een overhangende tak langs haar arm zwipte. Ze kon zo hard gillen als ze wilde, er was toch niemand die haar zou horen. Hijgend sjokte ze over het eeuwenoude muilezelpad de heuvel op. Boven stond ze stil. In het dal lag een dorpje. En in Italië betekende dat meestal een eettentje waar ze verse pasta met een verrukkelijke saus en het perfecte glas wijn hadden. Die gedachte zou haar de laatste kilometer vooruit helpen. Met haar handen aan weerszijden van haar katoenen zomerjurkje kwam ze op adem.

Even later liep ze over de met kinderkopjes geplaveide straten van het middeleeuwse dorpje naar het plein. Ze genoot van de smalle zandkleurige huisjes met luiken en van de mensen op straat, die haar vriendelijk groetten. Naast de fontein op het plein was een restaurantje. Perfect! En er stond ook nog precies één tafeltje in de schaduw. Met hernieuwde energie liep ze erop af. Toen ze er nog geen veertig meter vandaan was, werd ze afgesneden door een scooter. Ze sprong opzij en struikelde bijna over het stoepje naast haar. ‘Nou ja!’ riep ze terwijl ze geschrokken haar hand ophief.

De man remde af, zwaaide en reed verder. Bij het terrasje waarnaar ze op weg was stapte hij van zijn scooter, hing zijn helm over zijn stuur en ging zitten. Aan haar tafeltje!

Ze kon zichzelf wel voor haar kop slaan dat ze geen sprintje had ingezet, maar ademde toen diep in en uit. Ze was aan deze wandeltocht begonnen om tot rust te komen. Het tafeltje naast hem dan maar. In het voorbijgaan schonk ze hem een woeste blik. Ze deed haar rugtasje af en plofte neer op de gietijzeren stoel in de zon.

‘Ciao.’

Ze keek opzij om koeltjes te knikken, maar vergat dat op slag toen ze de man aankeek. Ze liet haar blik van zijn donkere ogen naar zijn leren

instappers gaan en weer omhoog. ‘Ciao.’ Ze keek snel weer voor zich.

‘English?’ Hij vouwde zijn handen achter zijn hoofd en nam haar uitgebreid op.

Ze knikte kort.

‘Sorry van daarnet.’

Zijn Italiaanse accent klonk zo leuk dat ze hem meteen vergaf. ‘Is niet erg.’ Dat hij op de laatste schaduwplek was gaan zitten, dat was wel erg.

‘Zo keek je anders niet.’ Hij lachte. ‘Ik ken weinig vrouwen die zo boos kunnen kijken.’

‘Daar heb ik heel lang op geoefend.’ Ze kon niet anders dan teruglachen. ‘Woon je hier?’

‘Ja. Waar kom jij vandaan?’

Ze zou even een Zweedse neurochirurg kunnen zijn. Of een Duitse documentairemaakster. Ze twijfelde, maar besloot toch maar zichzelf te zijn. ‘Nederland.’

Een jonge vrouw met een schort om kwam naar buiten om hun bestelling op te nemen. De man stond op en kuste de serveerster hartelijk op haar wangen. Toen ze klaar waren met hun praatje vroeg Anna haar in het Engels wat het dagmenu was, maar de vrouw begreep haar niet. Hij vertaalde de vraag.

‘Pasta met vis, maar je moet de cannelloni nemen, die is het lekkerst hier.’ Zijn telefoon ging, maar hij zette hem op stil.

‘Zegt zij dat?’ Anna glimlachte van hem naar de vrouw.

‘Nee, ik.’

‘Mmm.’ Ze liet haar ogen enkele seconden weifelend op zijn gezicht rusten, maar bestelde toen toch de cannelloni en een glas wijn.

‘Heb je zin om bij mij aan te schuiven? We zijn allebei alleen, toch?’ Hij wees naar de stoel naast hem.

Anna keek van de stoel, die uitnodigend in de koele schaduw stond, naar hem. ‘Ach, waarom ook niet?’ Ze stond op en ging naast hem zitten.

Hij stak zijn hand uit. ‘Mateo.’

‘Anna.’ Ze legde haar hand in de zijne en glimlachte. Hij glimlachte terug. Er reden drie jongetjes op crossfietsen met blote basten het plein over. ‘Mateo!’ riep er een. Ze keken naar haar en riepen iets in het Italiaans wat duidelijk over haar ging.

Mateo zwaaide en riep iets terug.

‘Wat zeggen ze?’

‘Ze vragen of je mijn nieuwe vriendin bent.’

‘O.’

‘Ik heb geantwoord dat we over drie weken gaan trouwen.’ Hij grijnsde en gaf haar een knipoog, waarvan ze zou zijn gesmolten als ze niet al gesmolten was. ‘Wat doe je hier?’

‘Ik ben op wandelvakantie.’

Hij keek van haar gebloemde katoenen jurkje naar haar bergschoenen.

‘Ja, dat is een rare combinatie, maar ik wilde niet te veel concessies doen.’

Hij lachte. ‘Je lijkt me niet het wandeltype. Je bent anders dan de mensen die hier normaal langs wandelen.’

‘Ben ik ook niet, en eerlijk gezegd vind ik het in mijn eentje ook een stuk minder leuk dan ik had verwacht. Ik dacht dat ik het nodig had, maar blijkbaar had ik het mis.’ Ze draaide haar lange, kastanjebruine haar opnieuw in een knot boven op haar hoofd. ‘Maar het is prachtig, deze streek, de Cilento. En morgen is al weer mijn laatste wandeldag. Ik vlieg ’s avonds naar huis. En jij? Lunch je hier altijd?’

‘Als ik zin heb in cannelloni. En als ik weg kan. Ik heb een bedrijf buiten het dorp. Waarom dacht je dat je een wandeltocht nodig had?’

‘Mijn kinderen zijn op vakantie met hun vader. Ik heb een druk jaar achter de rug, dus ik dacht...’

‘Ik ga alleen op reis, dan kan ik rustig nadenken en dan kan ik er het komende jaar weer tegenaan?’

‘Zoiets. Maar de volgende keer ga ik lekker aan het zwembad zitten met vriendinnen, een gin-tonic en een goed boek. Op een plek waar er niet de hele tijd takken in je gezicht zwiepen.’ Er werden twee glazen wijn voor hen neergezet.

‘De paden worden te weinig gebruikt. De meeste wandelaars hebben een snoeischaar bij zich.’

‘Hmm, het zegt toch wel iets dat ik een van de weinigen ben die deze route loopt.’

‘Dat je niet helemaal goed bij je hoofd bent, omdat je dat doet in deze hitte?’ Hij fronste.

‘Dat ik een ontzettende doorzetter ben, natuurlijk!’ Ze schoot in de lach.

‘Dat zeker. Je hebt mijn respect verdiend.’

‘Hoe komt het dat je zo goed Engels spreekt?’

‘Ik heb in Engeland gestudeerd. Ik dacht dat ik in de stad wilde wonen, maar toen ik in Londen woonde, kwam ik erachter dat ik me hier meer thuis voel. Dus ik ben toch maar weer teruggekomen.’ Mateo hief zijn glas.

Anna hield ook haar glas omhoog en nam een slok van de koele witte wijn.

‘Wat vind je van de wijn?’ Hij keek haar aandachtig aan.

‘Alles is lekkerder hier.’

‘Ja, Italianen stoppen veel tijd en liefde in eten en drinken, maar die wijn, bevalt hij je?’

‘Hij is heerlijk.’

Mateo glimlachte. ‘Fijn om te horen.’ De serveerster zette twee dampende borden op het tafeltje en wenste hun een *buon appetito*.

‘Dus je kon weg vandaag?’

‘Ja, ik had geen zin om met het personeel te eten.’

‘Maar nu zit je met mij aan tafel.’

‘Ach ja, ik dacht: die vrouw is waarschijnlijk al dagen in haar eentje aan het wandelen. Die zit vast verlegen om een praatje.’ Hij lachte.

Anna rolde haar bestek uit het servetje. ‘Het is echt zo. Ik verveel me dood. Het is toch vreemd dat je bijna veertig bent en dan nog steeds niet helemaal van tevoren weet wat wel bij je past en wat niet?’

‘Dat is ook wel fijn, want dan blijf je nieuwe dingen proberen. Maar om je vraag te beantwoorden: ik had gewoon even geen zin in werk aan mijn hoofd. Het is lekker om er even uit te zijn en pasta te eten met een vreemde. Al voel je niet echt vreemd. Vertel eens wat over jezelf. Waar kom je vandaan en wat doe je daar allemaal?’

‘Leuk je ontmoet te hebben.’ Dik een uur later, na het vertellen van haar levensverhaal en het aanhoren van het zijne, hees Anna het rugzakje weer op haar rug.

‘Is dat alles wat je bij je hebt?’

‘Nee, mijn bagage wordt naar de *agriturismo* gebracht waar ik slaap.’

‘O ja, mijn zus heeft zo’n *agriturismo* voor wandelaars.’

Ze stak haar hand uit. ‘Dank je wel voor de gezellige lunch. Het was leuk om je te ontmoeten.’

‘Vond ik ook.’ Mateo drukte een kus op haar hand. Ze keken elkaar aan.
‘Goede reis nog.’

Anna voelde dat hij haar nakeek.

Na nog dik een uur door de heuvels gelopen te hebben, stond Anna voor een lange oprijlaan. Haar gps gaf aan dat ze haar bestemming pas over tweehonderd meter zou bereiken, maar aan de poort hing een provisorisch houten bordje waar AGRITURISMO DI FIORE op stond geschreven. Dat was wel waar ze moest zijn. Ze twijfelde, maar liep toch de lange oprijlaan op. Ze hunkerde naar het moment waarop ze haar wandelschoenen zou kunnen verruilen voor slippers. Bij het statige natuurstenen huis aangekomen klopte ze een paar keer met de klopper op de hoge voordeur. Dit was heel anders dan de simpele boerenhuizen waar ze tot nu toe had overnacht. Het duurde even voordat de deur openging. Er stond een oude vrouw in de deuropening, die enthousiast in haar handen klapte toen ze haar zag.

‘Anna!’ Ze riep het alsof ze een verloren dochter was die eindelijk thuis was gekomen. De vrouw pakte haar arm en nam haar mee naar binnen. Ze wees naar zichzelf. ‘Maria.’

Anna herhaalde haar naam en gaf haar een hand. In de hoge hal keek ze geïmponeerd om zich heen. Op de vloer lagen tegels die er al eeuwen leken te liggen. Maria praatte in het Italiaans en wenkte haar naar de keuken, waar het naar verse kruiden rook. Ze wees op een stoel en schonk een koel glas water voor Anna in, waar ze citroen en munt in deed. Anna glimlachte dankbaar.

Toen ze genoeg had gedronken, nam Maria haar mee naar boven. Aan het einde van een lange gang opende ze een kamerdeur. Het viel Anna op dat er geen slot op zat. Ze slaakte een verrast kreetje bij het zien van de dikke natuurstenen muren en het oude balkenplafond. In het midden stond een groot wit bed met een oude kist aan het voeteneind waar haar afgeleverde reistas op stond, nog een bevestiging dat ze hier hoorde te zijn. De vrouw opende het raam en wenkte haar. Het uitzicht was prachtig. Wijngaarden strekten zich voor haar uit zover het oog reikte. Ze keek naar beneden en zag een uitnodigend zwembad met ligbedden ernaast. Maria gebaarde naar haar en het zwembad en zei iets in het Italiaans. Anna knikte. De vrouw kneep haar liefdevol in haar arm, alsof ze een klein kind was, en verdween.

Ze pelde haar bezwete jurkje van zich af, trok haar bikini aan en pakte een badjas die in haar privébadkamer hing. Buiten dook ze het verkoelende water in, waarna ze zich liet opdrogen in de vroege avondzon. Blijkbaar was ze de enige gast. Voor het eerst deze vakantie kon ze echt genieten van de rust. Ze sloot haar ogen en luisterde naar het geluid van de krekels en een enkele vogel.

‘Ciao!’

Anna opende haar ogen. ‘Mateo!’

‘Dag Anna.’

‘Wat doe jij hier?’ Ze stond op en had de neiging snel een handdoek voor haar bijna blote lijf te houden, maar besloot uiteindelijk dat het daar te laat voor was.

‘Ik woon hier.’

‘Echt? Is Maria jouw moeder?’

‘Nee, de huishoudster. Ik woon hier alleen. Mijn moeder woont verderop op het terrein, net als mijn zus.’

‘Je had niet verteld dat jij ook een agriturismo hebt. Ben ik de enige gast?’

Hij keek haar aan met een geamuseerde twinkeling in zijn ogen. ‘Is alles oké?’

‘Oké? Het is fantastisch! Het is de mooiste plek waar ik ooit ben geweest!’

‘Zullen we vanavond samen eten? Of eet je liever alleen?’ Hij liep naar de rand van het zwembad.

‘Wat denk je zelf? Samen natuurlijk. Ik ben mezelf zo langzamerhand ontzettend beu. Kom je ook zwemmen?’

Hij lachte en keek naar het water. ‘Ja, ik ben zo terug.’ Mateo liep naar binnen. Binnen een minuut hoorde ze hem weer naar buiten komen.

Anna stond aarzelend aan de rand van het zwembad. ‘Het is wel afgekoeld.’ Mateo liep naar haar toe, tilde haar op en gooide haar in het zwembad.

Anna gilte. Toen ze bovenkwam spartelde ze hulpeloos. ‘Ik kan niet zwemmen!’ Mateo dook meteen achter haar aan, pakte haar om haar middel en hield haar boven water. ‘Gaat het? Het spijt me zo!’

‘Natuurlijk kan ik zwemmen, maar fijn om te zien dat je zo met me begaan bent.’

Mateo duwde haar van zich af. ‘Dank je, zoiets kost me een jaar van mijn leven!’

‘Jij begon!’

Hij lachte en schudde het water uit zijn haar. Anna zwom naar een luchtbed en klom erop.

‘Ik moet me zo inhouden om je daar niet af te gooien.’

‘Als je dat doet, doe ik iets heel naars terug.’

‘Zoals?’

‘Dat weet ik nog niet, maar ik heb een ontzettend creatieve geest.’

‘Oké, dan ga ik baantjes trekken. Doe je mee?’

‘Ik moet er niet aan denken, ik heb net vier uur gewandeld.’

Hij lachte en spetterde haar nat.

‘Ik waarschuw je...’ Anna dobberde op het luchtbed en zuchtte. ‘Wat wou je hier zalig. Ik snap dat je meteen weer weg wilde uit Londen.’

‘Ik heb er toch nog vier jaar gewoond. Ik heb mijn studie daar afgemaakt. Zal ik je straks rondleiden?’

‘Graag.’ Anna keek hoe hij zich afzette en naar de overkant van het zwembad crawlde. Onder water draaide hij om voor het volgende baantje. Ze liet zich van het luchtbed het water in vallen en zwom naar de kant. ‘Ik ga douchen. Zie ik je zo hier voor de rondleiding?’

‘Die is om het hele en het halve uur, dus als je te laat bent moet je wachten.’

‘Op het treintje zeker? Dat is niet erg hoor, ik wacht graag. Ik ben op vakantie, weet je nog?’

Er zat nog één schoon jurkje in haar tas, dus dat scheelde weer keuzestress. Ze trok een lijntje boven haar oog en borstelde een dikke laag mascara op haar wimpers. Op weg naar buiten sloeg ze een zwart vestje over haar arm en schoof ze in haar goudkleurige slippertjes.

Buiten zat Mateo aan de lange houten tafel naast het zwembad. Zijn dikke zwarte haar was nog nat van het douchen. Hij droeg een kaki broek met een lichtblauw overhemd.

‘Jij bent snel klaar voor een vrouw.’

‘Ja, ik ben altijd heel onverzorgd.’

Hij lachte. ‘Dat kan je goed hebben dan.’ Hij liet zijn ogen over haar heen glijden. Het bezorgde haar kippenvel. Hij reikte haar een tot de rand gevuld glas aan. ‘Ik heb een gin-tonic voor je gemaakt. Dan heb je toch nog een beetje de vakantie die je voor ogen had. Alleen heb je mij als gezelschap in plaats van je vriendinnen.’

‘Wat ontzettend lief. Dank je wel.’

‘Kleine moeite.’

‘Ik heb zeker net het treintje gemist met het ingesproken bandje.’

‘Ja, dus nu moet je het met mij doen.’

Anna keek naar de wijngaarden. ‘Ik kan niet wachten.’

‘Om het met mij te doen?’

‘De rondleiding, ja. Kom.’ Ze bood hem haar hand aan en trok hem uit zijn stoel.

‘Wordt dit een goed wijnjaar?’ Anna en Mateo liepen tussen de wijnranken het pad af.

‘Dat is altijd spannend. Deze zomer is lang en droog tot nu toe en dan duurt het langer voordat de druiven rijp zijn, wat een nadeel is. Maar het voordeel is dan weer dat ze weinig last hebben van schimmels of andere ziekten.’

‘Wel een verantwoordelijkheid, zo veel land.’

‘Valt mee. Het zit al generaties in mijn familie. Ik ben hier opgegroeid. Het gaat inmiddels vanzelf. Jij hebt kinderen, dat is pas een verantwoordelijkheid.’

‘Waarom heb jij geen vrouw en kinderen?’

‘Ik had heel lang een vriendin, maar zij kon geen kinderen krijgen. Het is vorig jaar uitgegaan tussen ons.’

‘Wat heftig.’

‘Ach.’

‘Maar jij bent een man, jij kan nog kinderen krijgen als je zeventig bent.’

‘Ja, en dan ga ik een potje met ze voetballen en dan breek ik een heup. Dat vind ik dus een heel onaantrekkelijk beeld.’

‘Je woont wel echt op het mooiste plekje op aarde.’ Anna zag dat de zon op het punt stond om als een rode ballon achter de heuvels te zakken.

Hij stootte met zijn arm tegen de hare. ‘Kom in de buurt wonen.’

‘Doe ik. Ik denk dat ze hier staan te springen om goede communicatiespecialisten die de taal niet spreken.’

Hij lachte. ‘Het is lang geleden dat ik iemand ontmoette met wie alles zo vanzelf ging.’

‘Ja, dat geldt voor mij ook. Het is fijn om hier te zijn. En het is lief dat je een gin-tonic voor me hebt gemaakt terwijl je zelf wijn maakt.’

‘Je hebt vanmiddag mijn wijn al geproefd.’

‘Echt? Was dat jouw wijn? Die was verrukkelijk!’

‘Ja, die was uit 2012. Dat was een goed jaar.’

‘Dat was zeker het enige wat die mevrouw durfde te schenken toen ze jou zag.’

‘Nee, ik had erom gevraagd, ik wilde indruk op je maken.’ Hij grijnsde.

‘Door vervolgens niet te zeggen dat het je eigen wijn was? Je bent niet zo handig voor een Italiaan.’

‘Hoezo, “voor een Italiaan”?’

‘Italianen zijn gladjakkers en handig met meisjes, daar staan jullie om bekend.’

‘Dan geloof ik dat je de verkeerde Italiaan hebt ontmoet. Wil je de kelders zien? En, even voor de duidelijkheid, daar bedoel ik niets glads mee.’

Anna schoot in de lach. ‘Natuurlijk, ik wil alles zien. Ik geniet heel erg van deze privétoer.’

‘Vind jij het moeilijk om alleen te zijn?’ Ze zaten aan de lange tafel bij het zwembad met vier verschillende flessen wijn en genoten van de laatste hapen van een heerlijk romige paddenstoelenrisotto. Het vuurtje in de buitenhaard knisperde zacht.

Mateo had zijn stoel naast die van haar geschoven. ‘Soms. Ik had me mijn leven wel anders voorgesteld. Ik woon in een huis waar kinderen zouden moeten rondrennen en ik heb een bedrijf dat ik graag zou overdragen aan een volgende generatie. Ik had altijd gedacht dat ik vader zou worden.’

‘Het kan nog.’

‘Misschien, maar ik wil niet met de eerste de beste vrouw kinderen krijgen. Ik wil dat het gemakkelijk gaat, in harmonie. Er was tussen mijn ex-vriendin en mij zo veel ruzie en irritatie, ik was opgelucht toen ze weg was. Dat wil ik nooit meer.’

‘Je wordt moeilijker als je ouder wordt, dus er blijven steeds minder mensen over met wie je samen kunt zijn.’

‘Ja, dat is zo. Ik weet nu heel goed wat ik wel en wat ik niet wil en ik ben minder flexibel. Je moet water bij de wijn doen in een relatie, maar ik heb geen zin om jarenlang vieze wijn te drinken. Het is een kwetsbaar evenwicht.’

‘Vieze wijn drinken is natuurlijk niets voor jou.’ Anna keek hem van opzij aan.

‘Hoe is dat bij jou?’

‘Ik ben heel dankbaar voor mijn kinderen, maar ik heb het gevoel dat ik heb gefaald en dat gaat niet weg. Ik zag altijd een compleet gezin voor me toen ik klein was en ik realiseer me nu dat dat er nooit meer komt. Ik krijg daar maar geen vrede mee. Dat was een van de redenen dat ik ging wandelen. Ik heb moeite om te accepteren hoe het nu is, terwijl we allemaal gelukkiger zijn. Het is eigenlijk prima zo, maar zo voelt het niet.’

‘Geen vriend?’

‘Misschien ooit, maar ik geloof niet in samengestelde gezinnen. Het is al heftig genoeg voor de kinderen dat we gescheiden zijn, ik ga echt niet ineens ook nog een andere man bij ze aan tafel zetten.’

‘Dat weet je niet. Misschien word je verliefd.’

‘Ik zou nooit meer zo ongecompliceerd verliefd worden. Er zitten zo veel consequenties aan... Dat is jammer van ouder worden.’

‘Je kinderen gaan een keer het huis uit...’

‘Hmm.’

‘Kom je dan hier bij mij in Italië wonen?’

‘Tuurlijk, afgesproken.’ Ze stak haar hand naar hem uit en lachte.

Mateo pakte hem en drukte er een kus op.

‘We kunnen wel ongecompliceerd zwemmen?’

Mateo begon zijn overhemd al los te knopen. Anna liep op blote voeten naar het zwembad en duwde langzaam de rits van haar jurk omlaag. Toen ze naast zich keek stond Mateo daar. Naakt. Ze liet haar ogen over zijn gebruide lijf gaan en trok haar jurk over haar hoofd.

‘Je komt er zelf wel in, dit keer?’ Hij dook het water in.

‘Ga ik echt alles uittrekken?’ Anna keek naar haar groene La Perla-setje.

‘Natuurlijk ga je alles uittrekken. Er is hier niemand.’

‘Draai je om dan.’

‘Natuurlijk draai ik me niet om. Je hebt een prachtig lijf, dat heb ik allang gezien, trek gewoon uit. Ik beloof dat ik je met geen vinger zal aanraken.’

‘Waarom niet? Je zegt net dat je mijn lijf prachtig vindt, waarom wil je het dan niet aanraken?’

‘Ik stelde je gerust! Natuurlijk wil ik niets liever dan je aanraken, al vanaf het moment dat ik je zag op het terras.’ Hij grijnsde. ‘Ik was vergeten hoe ingewikkeld vrouwen waren.’

Anna keek Mateo aan terwijl ze haar bh uittrok en hem op het ligbed naast het zwembad gooide. Daarna stapte ze uit het kanten broekje. Mateo bekeek haar ongegeneerd. Ze ging met haar tenen door het water.

‘Moet ik je komen halen?’

‘Nee!’ Anna dook snel het water in. ‘Het is ijskoud zonder zon,’ zei ze toen ze bovenkwam.

‘Kom hier, ik warm je op.’ Mateo was in twee slagen bij haar. Hij sloeg zijn armen om haar heen en trok haar tegen zich aan. Anna voelde zijn stevige lijf tegen het hare en glimlachte. Hij glimlachte terug. Ze sloeg haar armen om zijn nek en drukte haar lippen zacht op die van hem.

‘Moet je echt weg?’ Na een uitgebreid ontbijt gooide Mateo de voordeur achter hen dicht. Hij pakte haar hand terwijl ze de lange oprijlaan afliepen.

‘Ja,’ zei Anna. ‘Ik vlieg vanavond naar huis en ik wil dit afmaken.’

‘Ik kan je brengen. Ik heb een heel comfortabele auto.’

Ze glimlachte. ‘Dat zal best.’ Ze ging op haar tenen staan om hem een kus te geven. ‘Bedankt voor de perfecte nacht.’

‘Jij ook.’ Hij trok haar tegen zich aan. ‘Red je je wel?’

‘Net zo goed als voordat ik je gisteren leerde kennen.’

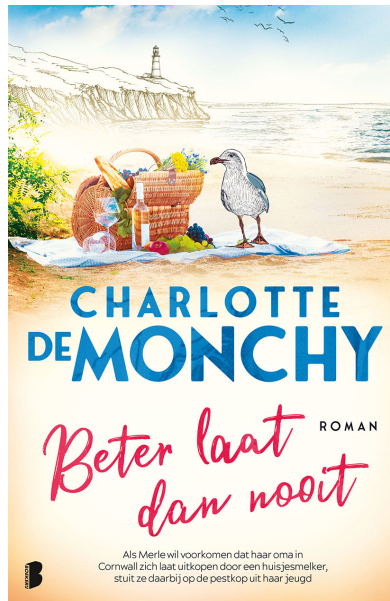
Hij pakte haar steviger vast. ‘Je bent altijd welkom.’ Hij gaf haar haar rugtas aan.

Anna deed de tas om haar schouders en zette haar gps aan. ‘Ciao, Mateo!’

Na tweehonderd meter, net achter de top van de heuvel, kwam ze bij een wit boerenhuis dat een beetje versholven stond tussen een groep kastanjabomen. Stokstijf bleef ze ervoor stilstaan. Op de gevel stond met grote letters AGRITURISMO DI FIORE. Naast de deur hing het logo van de wandelorganisatie waarbij ze haar reis had geboekt. Met open mond stond

ze er een tijdje naar te kijken. In gedachten zag ze het provisorische bord aan het hek bij Mateo voor zich. Glimlachend hervatte ze haar route.

Heb je genoten van dit verhaal? Lees dan ook *Beter laat dan nooit!*

Als Merle hoort dat haar hippie-oma haar enige bezit, het oude statige huis op de rotsen van Cornwall, heeft verkocht aan een investeerder, vreest ze dat de oude vrouw het slachtoffer is geworden van een harteloze oplichter. Hoewel Merle – een succesvolle internetondernemer en een no-nonsense type – gemengde gevoelens heeft over de kleurrijke levensstijl van haar artistieke, hasj rokende oma, besluit ze toch af te reizen naar het kleine dorpje waar ze als kind vele zomers doorbracht. Want als het om zaken gaat, beschouwt ze zichzelf als de aangewezen persoon om haar bij te staan.

Als de investeerder die haar oma heeft uitgekocht James Miller blijkt te zijn, de pestkop van het dorp die vroeger kwallen in haar zwembroek duwde, is Merle dubbel gemotiveerd hem een lesje te leren. Helaas blijkt hij ineens ook de kleinzoon van oma's nieuwe grote liefde te zijn, wat de situatie ingewikkeld maakt. Helemaal als ze min of meer gedwongen wordt om samen met hem een verrassingsbruiloft te organiseren voor de bejaarde geliefden.

Vooroordeel

Jackie van Laren

Hij trok zijn zwarte jasje aan. Strakke zwarte spijkerbroek, simpele zwarte westernlaarzen – met van die stompe neuzen, niet van die fancy punters met allemaal geborduurde rotzooi erop –, spierwit overhemd. Geen das; hij had niet eens een das.

Hij keek kort in de spiegel en zag een gezicht dat de afgelopen tijd te weinig in de zon was geweest, priemende, helblauwe ogen en onwrikbare donkere wenkbrauwen. Een nogal prominente neus en lippen die evengoed een cynische sneer konden geven als een warme glimlach, hoewel ze dat laatste nog maar zelden deden. Er viel gewoon niet zo veel te lachen: Kunst met een Grote K was tenslotte een ernstige zaak en je moest altijd in de gaten houden of je wel serieus genoeg werd genomen.

Even vroeg hij zich af of hij nu modieus bleek was – de lijdende artiest – of gewoon deegachtig van het vele binnen zitten, worstelend om Kunst te creëren. Het bleke geheel werd omlijst door halflang zwartgeverfd haar in een artistiek nonchalante coupe, dat was tenminste nog iets. Hij hoopte althans dat de nietsvermoedende toeschouwer iets in de trant van ‘artistiek nonchalant’ zou denken bij het zien van zijn ongekamde, warrige haardos; de harde realiteit was dat hij al een hele tijd geen kapperszaak meer vanbinnen had gezien. Zijn haar zwart verven kon hij zelf wel, en de rest van het geld dat hij anders aan die kapper zou besteden, had hij geïnvesteerd in dure single malt whisky met een onuitspreekbare Keltische naam. Zonder dat en sterke koffie kreeg hij op het moment al helemaal geen letter op papier.

Hij keek in zijn portemonnee. Er zat genoeg in. Hij zou naar De Lobby kunnen lopen, of fietsen, maar de lucht zag eruit alsof het elk moment kon gaan regenen en het gaf natuurlijk geen pas om als een natte hond aan te komen. Plus, gereden worden had meer stijl.

Hij belde een taxi.

In de taxi bladerde hij door zijn kleine zwarte Moleskine-notitieboekje – hij had er wat losse oneliners en halve meningen in opgeschreven die hij zou kunnen oplepelen als er een bijdrage van hem werd verwacht. Hij had natuurlijk helemaal geen zin in deze middag, geen zin in een openbare discussie, en al helemaal niet over dít onderwerp. Het was dat zijn uitgever

hem er min of meer toe dwong om hieraan deel te nemen, anders was hij zijn huis niet eens uit gekomen. Maar: het was voor een televisieprogramma, en hoe vaak kwam er nou iets over literatuur op tv? Niet vaak genoeg. Dus niet zeuren, gewoon gaan: het is exposure en exposure is verkoop. Hij kon de nasale stem van zijn uitgever nog in zijn oor horen knerpen.

Hij woelde met zijn handen door zijn haar, maakte het nog rommeliger, probeerde zijn abrupt opvlammende zenuwen onder controle te brengen.

De taxi remde al.

Ze kwam thuis met een zwaarbeladen fiets. Vier tassen aan het stuur, met genoeg eten erin om een weeshuis te kunnen voeden. Het uitpakken van de tassen en het strategisch in de ijskast proppen van alle bederfelijke waar nam bijna evenveel tijd in beslag als het kopen ervan, en plotseling zag ze dat ze nog maar twintig minuten de tijd had.

Kon ze er zo naartoe? Ze keek langs haar lichaam naar beneden en zag een vormeloos T-shirt, een niet helemaal goed zittende bh, een oude spijkerbroek die uitstekend geschikt was voor boodschappen doen op de fiets, maar die toch iets te veel zwembandje liet zien voor een openbaar optreden. Toch maar even omkleden dan.

Optreden, het was toch raar om er in die termen over te denken. Ze vond het nog steeds op de een of andere manier niet passend om 'op te treden'. Wie was er nou geïnteresseerd in haar gezicht op tv? Ze kon niet zingen, niet acteren; oké, ze kon aardig voorlezen, maar dat deed ze veel liever in de boekhandel, live, met echte mensen waar je dan ook nog eens een gesprek mee kon hebben, dan in een of ander onpersoonlijk televisieprogramma waar het format dicteerde dat niets langer dan zestig seconden mocht duren.

En wat kon ze nou helemaal zeggen over haar werk? Ja, ze schreef, maar daar was nauwelijks iets magisch aan. Iedere morgen om tien uur kroop ze achter haar toetsenbord, iedere middag tegen vieren kroop ze er weer achter vandaan. Tussendoor at ze een bak sla leeg en tijdens het werken dronk ze liters thee. Ze deed research, ze schreef, ze redigeerde. Het was werk. Ze kon het goed, dat wist ze, maar het was toch eigenlijk niets om je nou zo druk over te maken.

Haar kledingkast stond ondertussen wijd open en er lag van alles op haar bed, maar de ideale keuze zat er niet bij. Sterker nog: het zwarte jurkje dat ze zocht leek onvindbaar. O, wacht, het lag nog op de strijk- en opvouwstapel van schoon wasgoed, die ongeveer tot aan de hemel reikte. Dat er überhaupt nog iets in haar kledingkast zat was een wonder; ze had al meermaals overwogen om het hele idee ‘kledingkast’ maar op te heffen en de schone spullen gewoon zo op een berg tegen de muur te gooien. *Who cares*; ze woonde toch alleen.

‘Mreow?’

Correctie.

Ze woonde niet alleen, ze woonde samen met een joekel van een Maine Coon-kat, roodgestreept, spraakzaam, waaks als een hond en (meestal niet) luisterend naar de naam Frederik.

‘Nee, Freek, je mag niet in de schone was zitten.’

O ja, dáárom had ze een kledingkast. Het zwarte jurkje was intussen katwarm en rossig behaard, maar een stuk plakband, met de plakkant naar buiten om haar hand gewikkeld, maakte korte metten met de ongewenste harigheid.

‘Ja, ik moet dus weg, en ik heb geen zin om als Poes Minoes bekleed met al jouw haar in dat stomme discussiepanel te gaan zitten. Ik weet al precies hoe het gaat, die oervervelende Maxim Roemer Arion, met zijn aanstellerige twee namen, gaat natuurlijk zitten opscheppen over die prijs die hij voor de tweede keer heeft gewonnen. Wat hij doet is zó literair, en wat ik doe is zó waardeloos; ik hoor het hem al zeggen. Ik heb me er echt in laten lullen door de uitgeverij: “Een prachtige kans om de wereld te laten zien dat commerciële vrouwenfictie wel degelijk thuishoort in de literatuur.” Alsof wat ik doe ooit serieus genomen zal worden door van die navelstaarderige neuzelkousen.’

‘Mow...’ zei Frederik klaaglijk.

‘Ja, stil maar, jij kan er ook niks aan doen, en kijk mij nou, die Arion heeft waarschijnlijk nog gelijk ook. Ik woon alleen, met een kat. Ik práát tegen mijn kat. Jezus, wat ben ik toch een sneu figuur.’

Ze wierp nog een snelle blik in de spiegel, werkte in recordtempo haar make-up bij en haalde een kam door haar dikke, honingblonde haar. Geen tien voor styling, maar het kon er net mee door. Mopperend liep ze door het huis, haar spullen bij elkaar zoekend. Mopperend sloot ze de voordeur,

mopperend klom ze op haar fiets, met haar nette zwarte hoge hakken. Mopperend stapte ze na een paar minuten weer af, om de regenponcho uit haar fietstas te pakken, en mopperend – en druipend – kwam ze tien minuten later ter plaatse, precies een kwartier voor aanvang van het programma.

‘Je maakte het wel even spannend voor ons, Joséphine,’ zei Mathieu van Meerwijnen, de presentator van *Meer*. Zijn programma was dagelijks op televisie, behalve in het weekend, en het behandelde nieuws, actualiteiten, muziek, grappige items, wetenschap, toneel, en soms ook boeken. Het was zo populair dat er steeds meer spin-offs kwamen, die dan natuurlijk juist wel in het weekend werden uitgezonden: specials over verschillende deelonderwerpen, zoals *Meer Wetenschap*, *Meer Sport*, en dan nu ook (eindelijk) *Meer Boeken*. Mathieu was een soort Nederlandse Oprah: alles waar hij zijn camera’s op richtte werd meteen een stuk populairder.

‘Ja, sorry hoor, ik was een beetje laat met mijn boodschappen, en toen kon ik mijn jurk eerst niet vinden, en toen regende het...’ Ze voelde voorzichtig aan haar haar, dat door al dat vocht onder die capuchon onbehoorlijk in de krul aan het schieten was.

‘Och meid, het geeft toch niets. Ga maar gauw naar de make-up, ze zitten al op je te wachten.’ Mathieu was altijd joviaal. ‘O, wacht, ken je Maxim eigenlijk? Kom eens hier, Jayden, stel jij de hoofdgasten van vanmiddag even aan elkaar voor. En daarna breng je Joséphine meteen naar de make-up.’

‘O, we hebben elkaar wel eens eerder...’ zei ze, maar Mathieu had haar al gekoppeld aan een verschrikt uitziende stagiair met een naamsticker op zijn T-shirt. ‘Op het Boekenbal...’ mompelde ze nog, maar tevergeefs. De stagiair – je kon niet anders dan zijn onverschrokkenheid bewonderen – stevende recht af op een lange figuur met brede schouders in een zwart jasje, dat een verder strak recht gehouden rug omspande. Er zat niets anders op dan achter de jongen aan te lopen, alleen al om hem niet al te zeer voor gek te laten staan. Arion stond nou niet bekend om zijn beleefdheid.

‘Maxim, Joséphine, mag ik jullie aan elkaar voorstellen, misschien vinden jullie het fijn om even kort kennis te maken voordat de paneldiscussie begint,’ zei Jayden, dapper, beleefd, maar wel een beetje beverig.

Met een ruk keerde Maxim zich om en hij staaarde even naar de naamsticker. ‘Heet jij werkelijk... Jayden?’ vroeg hij misprijzend aan de stagiair, die een nogal uit de klei getrokken uiterlijk had. ‘Ik weet niet wat je ouders dachten toen je je aandiende in deze wereld, maar het kan niet anders of de weinig exotische realiteit is enigszins teleurstellend voor ze. Dag Joséphine, wat zie je er... vochtig uit.’

‘Dag, Maxim,’ zei ze. ‘Het regende. Ik ben op de fiets.’

‘O, jullie kennen elkaar?’ zei Jayden de stagiair ontzenuwd, waarna hij bloosde.

Ze onderdrukte haar ergernis. Waarom deed die Arion toch altijd zo onaangenaam? En het leek wel erger te zijn geworden nu hij de Brederoprijs nóg een keer had gewonnen. Ze was hem in de afgelopen paar jaar drie keer tegengekomen, twee keer op het Boekenbal en een keer op een borrel. Alle drie de keren had hij, net als nu, iets tegen haar gezegd wat aan de oppervlakte helemaal niet zo onvriendelijk leek, maar voelde alsof hij én een nauwelijks gepaste, seksueel getinte opmerking maakte én haar duidelijk maakte dat hij zo vreselijk *out of her league* was dat ze zich niets in het hoofd hoefde te halen. Hoe kreeg hij het voor elkaar om zoiets complex over te dragen in zo weinig woorden? Als ze zich niet zo geweldig aan hem had gestoord, had ze hem erom bewonderd.

Tot haar verrassing stak hij een hand uit.

Beleefdheidshalve nam ze hem aan.

Hij onderdrukte zijn ergernis. Waarom deed dat mens met die vreselijk overdreven Franserige naam en die idioot hoge oplagen toch altijd zo neerbuigend tegen hem? Zij was op de fiets. Zij wel. Zij was ondanks haar succes o zo gewoon gebleven dat ze op de fiets door de regen kwam. Haar haar zat ervan in de war, wat haar eigenlijk een stuk beter stond dan hoe haar haar zat op die engelachtige, doodgeretoucheerde moeievrouwenfoto achter op die boeken van haar. Als die dingen de naam ‘boek’ al mochten dragen. Ze gingen allemaal over de liefde, er zat van die vrouwenhumor in, het kwam bijna altijd goed aan het eind, je kreeg er zo’n warm gevoel van. Het was in ieder geval geen Kunst, want van Kunst kreeg je geen warm gevoel. Kunst was onaangenaam, confronterend, zielblootlegend en verbijsterend. Blikverruimend. Kunst hoorde Pijn te doen, want Kunst was Groeien.

Hij keek naar beneden en zag tot zijn verbijstering dat hij haar hand nog steeds vasthad. Ze keek hem aan met een ondoorgroendelijke blik in die donkere hertenogen van haar en hij liet snel los, propte zijn nog nabrandende hand in de zak van zijn strakke spijkerbroek, keek naar de grond, verborg zijn ongemak achter zijn naar voren vallende haar en zette een paar onhandige stappen nergens naartoe.

‘Ben jij al bij de make-up geweest?’ vroeg ze.

‘Eh, nee, ik dacht dat ik gewoon zo zou gaan,’ zei hij van achter zijn haar, nog steeds vrijwel stervend van ongemak. Het maakte zijn stem scherper. ‘Ik hou er niet van om me anders voor te doen dan ik ben.’

Ze lachte zachtjes. Ze lachte om hem, ze lachte hem uit!

‘Volgens mij kunnen we maar beter toch even gaan; zelfs al maken ze je niet echt op, ze doen in elk geval iets op je gezicht tegen het glimmen, weet je wel.’

Ze klonk best vriendelijk. Een beetje onzeker zelfs. Helemaal niet alsof ze hem uitlachte. Hij keek op.

Ze vroeg zich af of ze zich nou vergiste of dat Maxim Roemer Arion, de Grote Nederlandse Auteur, tweevoudig winnaar van de prestigieuze Gerbrand Adriaensz. Bredero Literatuurprijs en de verpersoonlijking van zelfingenomenheid en literaturelurige arrogantie, onhandig met zichzelf stond te wezen. Hij schuifelde met zijn voeten en verdween ongeveer in zijn geheel achter die zwarte haardos van hem.

Zelf voelde ze zich trouwens ook niet zo’n held op het moment; ze kon zich er eigenlijk wel iets bij voorstellen. ‘We kunnen wel... samen gaan?’ zei ze voorzichtig. ‘Misschien is het dan net iets minder vervelend. Jayden brengt ons ernaartoe, toch Jayden?’ zei ze met een blik op de stagiair, die er ondertussen bijna in was geslaagd zichzelf onzichtbaar te maken.

Wie had ooit gedacht dat ze iets minder vervelend zou kunnen vinden als ze het samen zou doen met iemand als Maxim Roemer Arion?

Wie had ooit gedacht dat hij zich opgelucht zou kunnen voelen als iemand als Joséphine de Greve hem aan zou bieden iets samen te doen?

Hij niet. Hij moest eerst even slikken.

‘Oké,’ mompelde hij, nadat hij eindelijk zijn blik van de grond had losgetrokken. Ze draaide zich al om. ‘Oké,’ zei hij nog een keer.

Hij kon zichzelf wel schoppen; op de een of andere manier was hij plotseling alleen nog maar in staat tot het uiten van drieletterige woorden.

De tafeldiscussie, die vrijwel onbewerkt zou worden uitgezonden in de vooravond, had binnen vijf minuten de aarzelende toenadering tussen de auteurs veranderd in een rokende puinhoop. Het onderwerp van gesprek was er dan ook wel naar: gekozen met als doel een half uurtje smeùige hak- en zaagtelevisie, zo voor de kijker opgedist zonder enig respect voor de eventuele gevoelens van de gespreksdeelnemers.

Wat maakt een boek goed, literaire kwaliteiten of commercieel succes?

Maxim zat aan tafel als afgevaardigde van de literaire kant van het spectrum, Joséphine, als bestsellerauteur van het lichte, romantische, in verschillende buitenlandse vertaalde genre, vertegenwoordigde de andere kant. De discussie werd al snel uiterst persoonlijk. Joséphine probeerde nog een tijdje neutraal te blijven, maar vond toch op zeker moment dat ze haar trouwe lezers moest verdedigen, een enorme schare vrouwelijke fans die Maxim genadeloos afschilderde als zielloze, hersenloze hunkerbunkers zonder ook maar één verfijnde cel in hun zonder twijfel te dikke en slechtgeklede lichamen.

Ze kon het niet laten op te merken dat die maximaal vijfhonderd Amsterdamse grachtengordeldieren die zijn boeken écht lezen misschien net genoeg verfijnde cellen bezaten om de domheid te compenseren van de rest van zijn koperspubliek, dat zijn boeken voornamelijk aanschafte als interessant uitziende kastvulling.

Vanaf dat moment kon het alleen nog maar bergafwaarts gaan, maar het was geweldige televisie en Mathieu zat er dan ook ongegeneerd bij te grijnzen. Een duidelijke winnaar was er helaas niet toen het debat – ingegeven door het strenge format van het programma – nogal abrupt werd beëindigd; Maxim en Joséphine schudden elkaar voor de camera met zichtbare tegenzin de hand.

‘Reptiel,’ mompelde ze, toen ze gezamenlijk van de set af liepen.

‘Bonbondoos,’ kaatste hij terug.

Hij verdween in de bar, zij verdween in de toiletgroep.

Een half uur later stond ze bij haar fiets, nog een beetje bibberig. Ze had tien minuten in geforceerde stilte zitten janken op de wc, en daarna tien

minuten gewacht tot ze er weer een beetje normaal uit zou zien voor ze uit het wc-hokje durfde te komen. Daarna was ze vijf minuten bezig geweest om alle uitgelopen make-up eraf te vegen met de babydoekjes die ze speciaal voor dat doel had meegesleept in haar enorme handtas. Toen durfde ze de trip naar de uitgang wel aan, hoewel ze niet zeker wist of ze straks onderweg op de fiets niet opnieuw in tranen uit zou barsten.

Dit soort dingen was gewoon helemaal niks voor haar. Ze hield niet van ruziemaken, ze kon niet genieten van de spanning en de energie die conflict met zich meebrengt. Ze voelde alleen de negativiteit. Het maakte haar woedend en kwetsbaar tegelijk, en dat ze zich had laten gebruiken voor de schaamteloze exploitatiedrift van het tv-programma, dat het conflict tussen haar en Arion natuurlijk bewust had uitgelokt, maakte het alleen nog maar erger.

Ze had helemaal niets om zich voor te schamen. Ze schreef mooie boeken die door ontzettend veel mensen werden gelezen en gewaardeerd. Ze waren niet plat en niet formule-achtig, haar schrijfstijl was niet grof of ongenueanceerd, haar onderwerpen en karakters waren niet eendimensionaal. Het leek wel of het feit dat ze hoopvol waren het enige was wat haar boeken te verwijten viel. En, natuurlijk, dat veel mensen ze lazen en dat ze dus niet elitair waren.

Een nieuwe golf van woede en vernedering spoelde door haar heen; ze kreeg het sleuteltje niet eens in het kettingslot waarmee haar fiets aan het fietsenrek vastzat, zo erg bibberde ze ervan.

‘Gaat het?’ klonk het vanaf het bordes bij de ingang.

Ze keek even snel over haar schouder.

O god. Daar stond hij, tegen de muur geleund. Hij kwam zeker speciaal naar buiten om op haar neer te kijken in al zijn literaire superioriteit. Ze hoorde zijn voetstappen van de treden af komen en moest al haar moed bijeenschrapen om zich om te keren en hem in het gezicht te kijken.

‘Eh, hoi,’ zei hij; hij was al een stuk dichterbij dan ze had gedacht. Ze stapte snel naar achteren, maar zag toen dat hij er nogal verfrommeld uitzag. Zijn jasje zat een beetje scheef, er hing een flap van zijn overhemd uit zijn broek, zijn haar stond zo ongeveer recht omhoog en hij keek enigszins glazig uit die pijnlijk blauwe ogen van hem. Met een hand zocht hij steun bij de bagagedrager van haar fiets.

‘Ik heb een paar whisky’s achterovergeslagen,’ mompelde hij, ‘maar dat had ik volgens mij beter niet kunnen doen. Ik had eigenlijk eerst wat moeten eten.’

‘O,’ zei ze, terwijl ze de zich ongevraagd aandienende gedachten aan boterhammen smeren en eieren bakken onderdrukte. Als er iemand haar zorgzaamheid niet verdiende, dan was hij het wel.

‘Ik wilde dus eigenlijk nog wat tegen je zeggen, voordat je gaat,’ zei hij. Hij schudde zijn hoofd in een poging een beetje helderder te worden en duwde zijn haar achter zijn oren. Na nog een paar keer diep ademhalen leek het wel te gaan. ‘Ik wilde zeggen dat ik het afschuwelijk vond. Ik had dit nooit gedaan als mijn uitgever me niet... Ik vond het hele idee... smakeloos. Ik... Nou ja, gewoon sorry dus eigenlijk. Voor al die shit die ik heb gezegd.’

‘Ja, ik ook. Al die dingen, ik dus ook. En ook sorry,’ zei ze, ineens bijna weer in tranen.

‘Misschien moeten we even in een café gaan zitten,’ zei hij snel.

‘Ja, een met eten,’ zei ze, nog sneller.

Ze lachten allebei onhandig.

‘Daar, in die straat daarachter, hoe heet het ook weer, daar heb je De Tuin. Ken je dat?’ Hij wapperde met een hand in de beoogde richting.

‘In de Derde Voortuindwarsstraat? Waar ze van die goeie tapas hebben, en drie soorten wit bier op de tap?’

‘Ja, die.’

Zonder verder overleg maakte ze haar fiets los en staken ze samen de weg over, met de fiets tussen hen in. Hij hield een hand op het zadel voor de stabiliteit.

‘Nog zo’n bord, alsjeblieft,’ zei hij tegen de barman, terwijl hij het lege tapasbord inleverde en nog twee cola bestelde. Met de drankjes schoof hij weer aan aan het tafeltje. ‘Hij komt het zo brengen. Ik voel me al een stuk minder een wandelende natuurramp, moet ik zeggen.’

Ze lachte erom. Hij vond haar eigenlijk nogal aantrekkelijk als ze zo lachte.

Hij had de hele ellendige uitzending lang een soort rare spagaat ervaren: hij scheen niet te kunnen bepalen of hij haar nou diep haatte en oerlelijk vond, of dat hij haar toch bewonderde om haar succes en misschien gewoon

maar moest toegeven dat ze een ‘leuke vrouw’ was. Voor wat die observatie waard was. Het had hem in ieder geval zo in de war gemaakt dat hij zijn beheersing had verloren – in het openbaar nog wel – maar in plaats van dat zijn meest cynische, van zoutzuur druipende volzinnen haar hadden gereduceerd tot een sidderend mentaal wrak, had ze hem keihard lik op stuk gegeven. In minstens even bijtend ABN.

Na afloop was het enige wat hij kon bedenken om zijn evenwicht te hervinden een haastige bijna-overdosis sterkedrank geweest, terwijl zij blijkbaar ook een soort kleine inzinking had gehad. Ze was de wc’s in gevlucht en had daar ruim twintig minuten gezeten – hij had de deur in de gaten gehouden vanuit de bar – en toen ze eindelijk naar buiten kwam was haar gezicht rood, pafferig en ontdaan van alle televisiemake-up.

Hij had zich nog nooit zo’n lul gevoeld.

Misschien was het de drank, misschien was het een stukje ridderlijkheid-naar-de-medemens-toe waarvan hij niet wist dat hij die bezat, maar hij had een onontkoombare noodzaak gevoeld om haar nog even te spreken. Iets te zeggen, al wist hij nog niet wat.

Het had hem misschien nog wel meer verbaasd dan haar toen datgene wat hij te zeggen had ‘sorry’ bleek te zijn.

‘Zeg, Joséphine,’ zei hij nu nadenkend, ‘zou het...’

‘O god, kun je me alsjeblieft gewoon Fien noemen?’

‘Fien?’

‘Ja. Ik had van die ouders die biologisch-dynamisch met i-e-s schreven, maar me wel braaf vernoemden naar mijn tante Josephine, zónder accentje overigens. En je begrijpt dat een p en een h die samen klinken als een f nou niet echt biologisch-dynamisch waren in die tijd, dus ik heet gewoon Fien. Fien de Graaf. Dat hele gedoe is allemaal bedacht door de uitgeverij, zodat de Vlaamse markt geen weerstand tegen mijn al te Nederlandse auteursnaam zou hebben, maar ik zit er maar mooi mee.’

Hij schoot in de lach. Ze vond hem, als ze heel eerlijk was, een lekker ding als hij zo lachte: zijn ogen sprankelden, zijn wenkbrauwen gingen een beetje omhoog en die hele stijve hooghartigheid van hem was helemaal weg.

‘Oké, Fien, helemaal goed,’ zei hij, nog nalachend. ‘Leuk om je te ontmoeten, ik ben Max.’

Ze voelde dat een welgemeende glimlach zich uitspreidde over haar gezicht. Max. Dat was een stuk beter dan die hele mondvol, en gek genoeg paste het hem ook heel goed. Hij was wel een Max, hij had iets jongensachtigs nu hij zijn culturele pose tijdelijk aan de kapstok had gehangen.

‘Moest jij ook van je uitgeverij iets met je naam, of heet je wel echt Maxim?’

‘Eigenlijk is het Maximilian, en Roemer en Arion zijn mijn tweede en derde naam, maar mijn achternaam is nogal ongebruikelijk. Het is Lundqvist, met een q en een v. Dus vandaar. Als het aan mij had gelegen, was het gewoon Max R.A. Lundqvist geweest, maar dat liep dus spaak bij mijn eerste boek. De omslagontwerper vond het er niet uitzien op mijn boek, zo’n rare, on-Nederlandse naam, en de uitgever was het met hem eens. Dus ik dacht: voordat mijn debuutroman op zoiets triviaals spaak loopt, zal ik maar een knieval maken. Ik vind het zelf eigenlijk nogal pretentius, maar ik ben er ondertussen aan gewend geraakt.’

Ze glimlachte nog steeds, het leek wel of die mondhoeken niet meer naar beneden te krijgen waren. Hij viel stil en keek naar haar, met een lach in zijn ogen. Zij keek terug. Op de een of andere manier konden ze niet stoppen met kijken, en lachen, en kijken, en verdrinken in iets wat te ongemakkelijk was om mee door te gaan, maar te noodzakelijk om mee te kunnen stoppen. Gelukkig verscheen er een nieuw bord met hapjes voor hun neus, precies op het moment dat het écht ondraaglijk werd.

Het was half een. Fien was een klein beetje aangeschoten, Max was juist van een dreigende overweldigende dronkenschap afgezakt naar een aangename alcoholische *buzz*. Ze stonden buiten voor het café, bij de fiets van Fien.

‘Ik moet maar een taxi gaan zoeken,’ zei Max een beetje treurig, ‘of zal ik gaan lopen?’

‘Ik kan je wel naar huis brengen, als het niet te ver is. Als je diep in Oud-West woont of zoiets, dan val ik waarschijnlijk halverwege dood neer.’

‘Bosboom Toussaintstraat, woon ik, maar ik kan je toch moeilijk laten fietsen met mij achterop? Dat is *ungentlemanly*.’

‘Zo hé, heb je het *Handboek Darcy* gelezen?’

Hij grinnikte en neigde een beetje naar haar toe. ‘Waar moet jij heen dan?’

‘Prinseneiland. Ik woon onder in een pakhuis. Het is eigenlijk een raar lang huis, maar de buurt is wel heel leuk. En ik heb veel ruimte.’

‘Je bent zelf een raar lang huis,’ plaagde hij. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

‘Nietes.’ Ze was niet echt verontwaardigd.

Hij grinnikte nog wat, pakte het fietsstuur uit haar handen met een bizarre maar tegelijk volkomen acceptabele vanzelfsprekendheid, en stapte op. Keek over zijn schouder. ‘Kom je?’ zei hij, met zo veel warmte in zijn stem dat het voor haar bijna klonk alsof hij meer bedoelde dan samen wegfietsen. Alsof hij haar uitnodigde in zijn leven, alsof hij dit al duizend keer tegen haar had gezegd en het nog ontelbare keren tegen haar zou zeggen, tot het einde der tijden.

Even duizelde het haar, maar toen kreeg ze weer grip op de realiteit. Ze zette haar handen tegen zijn rug, duwde hem op tot hij voldoende vaart had, sprong achterop en sloeg haar armen om zijn middel.

Hij voelde fijn. Warm, hard en zacht tegelijk, stevig en plooibaar ineen. De Bosboom Toussaintstraat was veel te dichtbij.

‘Hier dus,’ zei hij, de stoep op rijdend en stilstaand met het voorwiel vrijwel in het portiek.

Ze sprong van de bagagedrager, hij stapte af. Gaf het fietsstuur aan haar over. Stond een beetje te dralen, naar zijn sleutels te graven in zijn jaszak.

‘Was leuk,’ zei hij toen ineens.

‘Ja, onverwacht, maar superleuk,’ beaamde ze, iets te enthousiast.

‘Ik ga... nog, iets, dingetjes, voordat ik nou naar boven, zou ik je willen, eh... Mag ik je kussen?’ vroeg hij, maar toen deed hij het al. Het fietsstuur zat wel een beetje in de weg.

‘Ja,’ zei ze, toen ze na best een lange tijd stopten om adem te halen. ‘Wat een lekkere was dat.’

‘Mmm,’ zei hij, en hij wreef zijn neus even tegen haar wang. ‘Eh, welterusten, kom je wel veilig thuis?’ fluisterde hij toen in haar oor, en hij gaf haar nog een klein kusje op haar wang.

‘Tuurlijk. Slaap lekker, Max,’ zei ze, nog steeds met die stupide glimlach. Hij ging naar binnen, zij fietste weg.

Twee dagen later ging de bel. Verbaasd liep ze naar de deur: het was half vier, ze zat net in de staart van haar schrijfdag. Ze verwachtte niemand; ze droeg een oude oranje legging en een te grote, pluizige blauwe trui die tot haar knieën kwam. Zat heerlijk, zag er niet uit; ze leek net Pino uit Sesamstraat.

Toen ze de deur opendeed, zag ze een enorme zonnebloem. Over de rand van de zonnebloem keken, een beetje voorzichtig, de blauwe ogen van Max haar aan.

‘Hoi,’ zei hij. ‘Ik kom een bloemetje brengen, omdat je me thuis had gebracht.’ Hij stak de zonnebloem naar haar uit.

‘Wat een groot bloemetje,’ zei ze; stom, maar het was echt het eerste wat er in haar opkwam. Ze pakte de dikke, ruwharige steel voorzichtig over.

‘Eh, ja, ik dacht dat je een bos rozen misschien stupide zou vinden. Afgezaagd, en zo.’

‘Jeetje. Wat leuk, ik bedoel, dat je er bent, en ook nog met een bloemetje, maakt niet uit wat voor bloemetje.’ Ze keek de zonnebloem eens goed in het gezicht. ‘Hoewel ik deze wel heel mooi vind. Kom gauw binnen!’

Hij stapte voorzichtig over haar drempel en keek om zich heen. Een hoog balkenplafond, weinig ramen, veel warme kleuren. Schemerlampen die ook overdag aan moesten, comfortabele stoelen, een ouderwetse gietijzeren houtkachel. ‘Je hebt inderdaad een lang huis,’ zei hij. ‘Wel goed, zeg!’

‘Kom mee naar de keuken, daar is het een stuk lichter. Wil je thee of koffie?’

‘O, wat je hebt, maakt me niet uit.’

Onderweg naar de keuken liepen ze langs een heleboel overvolle boekenkasten, een deels open entresol waar haar bed stond en een enorme, bonkige eikenhouten eettafel – met genoeg plek voor minstens twaalf personen – die tegen de muur geschoven stond en die blijkbaar dienstdeed als haar bureau. Er stond een laptop op.

De ruime keuken was helemaal achterin en had een ronde eettafel met vier stoelen, zeventiende-eeuws aandoende Delfts blauwe tegels aan de muur en een blokpatroon van zwarte en witte tegels op de vloer. De grote ramen en de tuindeur stonden open; een flinke tuin met een vlonderterras lag uitnodigend in de schaduw van een grote boom. Zitzakken, een joekel van een kabelklos als tuintafel, en een niet bij elkaar passende verzameling houten krukjes en stoelen. En een hangmat.

De zon scheen. Fien zette haar zonnebloem in een hoge, smalle vaas en vulde de waterkoker om een pot thee te maken. Max verdween door de tuindeur. Korte tijd later droeg ze een dienblad naar buiten met thee, kopjes, koekjes, cake, chocola, alles wat ze had kunnen vinden: hoe meer hij te eten had, hoe langer hij misschien wel zou blijven, fluisterde haar onderbewuste. Ze deed net of ze haar onderbewuste niet hoorde en hield haar gezicht zo goed mogelijk in de plooi.

Maar waar was hij nou gebleven?

Ze deed haar mond open om hem te roepen en toen zag ze het. Er stak een pluk zwart haar uit de hangmat. En een hand. Aan de andere kant een voet.

Max was in slaap gevallen.

Langzaam opende hij zijn ogen; hij was even helemaal kwijt waar hij was. De zon scheen heerlijk gefilterd door bladeren op zijn gezicht; hij lag comfortabel, schommelde een beetje. Hij hoorde zacht getik, herkenbaar uit duizenden: een laptop.

Een laptop...

Fien! Hij was bij Fien in de tuin; hij schoot omhoog en rolde meteen bijna uit de hangmat. Hij voelde zich een onhandige, flapperende verzameling losse ledematen; niets reageerde op wat voor commando dan ook van zijn hersenen, hij was bezig het grootste flaterfiguur uit zijn toch niet misselijke carrière van flaterfiguren te slaan. Zal je altijd zien; zal je verdomme altijd zien.

‘Hé, je bent wakker!’ Haar stem klonk... blij. Haar stem klonk blij! Niet spottend. Misschien was nog niet alles verloren.

‘De thee is nog warm, wil je een kop? Je hebt wel een uur geslapen, weet je dat? Je zag eruit of je heerlijk lag, dus ik heb je maar even met rust gelaten; ik hoop niet dat ik je wakker heb getypt.’

Voorzichtig kwam hij voor de tweede keer omhoog, knipperend tegen de zon. Het ging goed; hij kon gewoon als een normaal mens, met al zijn ledematen stevig aan zijn romp verankerd, in de hangmat zitten.

‘Ja, lekker, thee,’ kraakte hij met een nauwelijks functionerende stem, en een nieuwe horrogedachte diende zich aan. ‘Heb ik gesnurkt?’

‘Een klein beetje. Een heel lief klein snurkje,’ zei Fien, waarna ze knalrood werd.

Gelukkig had ze genoeg eten in huis, zodat hij had kunnen blijven. Hij vond wat ze gemaakt had ook nog eens heel lekker (pasta en kipfilet met pesto uit de oven, en zelfgemaakte tiramisu toe), en nu zat hij volgegeten en tevreden rozig voor zich uit te staren terwijl ze afruimde. Ze was al bijna klaar toen hij tot zichzelf kwam, uit zijn stoel sprong en geschrokken vroeg: ‘O, shit, moet ik je niet even helpen?’

‘Wil je drogen?’ vroeg ze; ze had een theedoek over haar schouder.

Woordeloos trok hij aan een punt van de theedoek en ging hij aan het werk. *Companionable silence*, dacht hij, soms was Engels gewoon beter om iets kort en krachtig uit te drukken.

‘Waar ben je aan bezig, eigenlijk?’ vroeg ze na een tijdje.

Hij schrok op uit zijn gedachten en voordat hij het wist zei hij: ‘O, drie dingen tegelijk, maar niks gaat zoals ik wil, op het moment. Ik heb wel vijf contracten met mijn uitgeverij, maar op de een of andere manier staart het me vreselijk in het gezicht en kom ik al maanden geen steek verder. Als ik een paar zinnen op een dag produceer is het veel; ik word helemaal niet goed van mezelf. En ik slaap er zowat ook niet meer van. Ik ga als een halve narcolepticus door het leven, vandaar die hangmat. Ik schaam me nóg rot.’ Hij kneep zijn ogen even dicht; zo veel openhartigheid op een volle maag viel niet mee.

‘Onzin,’ mompelde ze, maar hij haalde diep adem en ploegde voort.

‘Volgende week heb ik een gesprek met Leon Nagel, van Ethon? Dat is mijn uitgeverij.’

‘Ik weet wel wie dat is; zo’n fingerspitzengefühluitgever die zich natuurlijk veel te cultureel verantwoord voelt om zelfs maar hallo tegen me te zeggen. Ik dacht al dat je daar uitgegeven werd.’

‘Hm,’ zei hij. ‘Hoe dan ook, ik moet iets gaan zeggen, wat ik in de planning heb en zo. Wanneer ik iets ga inleveren. Maar dat is dus nogal een farce. Gelukkig is het voorschot niet terugvorderbaar, anders had ik mooi onder de brug kunnen gaan wonen tot de volgende royalty-afrekening.’

‘Had je al een brug op het oog?’ Ze lachte naar hem over haar schouder; een late zonnestraal viel precies op haar ogen. Er zaten groene vlekjes in, zag hij in dat honinggouden licht; zijn hart gaf een onbehoorlijk harde bonk.

‘Ik dacht in het Vondelpark, dat is te lopen. Maar als dat niks wordt, kan ik nog altijd onder de oprit van de A2 gaan zitten.’

‘Idioot,’ zei ze. ‘Als die Nagelmans vervelend tegen je doet, dan kom je maar hier. Ik heb toch een lang huis.’ Het klonk zo warm, en bijna beschermend, dat hij even vergat te ademen. Zou ze het menen? Hij besloot gewoon maar iets te proberen, duwde zijn schouder zachtjes tegen de hare en sloeg meteen toe toen ze naar hem opkeek.

Toen hij weer een klein beetje bij zijn positieven kwam had hij zijn armen om haar middel – hij had om de een of andere vage reden de theedoek nog in één hand vast – zijn neus in haar nek, zijn lippen op dat zachte stukje huid onder haar oor en zijn kont tegen het aanrecht, terwijl zij, staand tussen zijn benen, met nog vochtige afwashanden beurtelings zich aan hem vastklampte en door zijn haren streelde.

‘Max, wat ben je lief,’ fluisterde ze.

‘Ik ben niet lief,’ mompelde hij onder haar oor, ‘mensen vinden mij niet lief. Arrogant, bijdehand, misschien als ik geluk heb amusant, maar niet lief.’ Het zich plotseling herinnerend, vervolgde hij: ‘En ik snurk ook niet lief.’ Hij haalde zijn gezicht uit haar nek en keek haar aan. Haar ogen waren wolkig en warm.

‘Volgens mij ben jij dus wel heel lief,’ zei hij. Zijn hart was ineens overvol.

‘Meeaauw!’

‘O jee, daar heb je Frederik. Hij zal wel denken: wat gebeurt er allemaal,’ zei Fien, bibberig lachend. Ze maakte zich van hem los (wat een verschrikkelijk slecht idee was dat!) en pakte een doos kattenbrokken uit de kast.

Op de drempel van de tuindeur stond een soort roodgestreepte lynx, een reusachtige kat met een dikke staart, een brede snoet en haarvlaggen uit zijn oren, uiterst kritisch naar hem te kijken. Max begon zich al bijna ongemakkelijk te voelen. Dus zei hij maar, hoewel het hem zelf volkomen belachelijk in de oren klonk: ‘Dag, Frederik. Aangenaam kennis te maken.’

‘Mow,’ zei Frederik ernstig. Hij liep naar binnen, rook even aan Max’ broekspijp en gaf hem toen een kopje. Hoewel het van deze reuzenkat meer voelde als een kopstoot.

‘Nou ja zeg,’ zei Fien verbaasd, ‘hij vindt je zo te zien wel oké. Meestal moet hij niks hebben van de mensen die ik over de vloer heb.’

Max kon er niks aan doen, hij had het recht niet en hij wist dat natuurlijk zelf heus ook wel, maar het floepte eruit voordat hij preventieve actie had

kunnen ondernemen. ‘O, dus al die andere keren dat je in de keuken staat te zoenen met een wildvreemde kerel is Frederik daar minder blij mee?’

Hij wenste direct op het moment dat de woorden over zijn lippen rolden dat hij ze alsnog in kon slikken. Maar nu was er niks meer aan te doen, dus hij wachtte op de onvermijdelijke woedende eruptie en keek maar vast naar de grond, zodat zijn haar naar voren viel en hem in ieder geval iets aan bescherming bood.

Het bleef stil.

Ze schudde brokjes in Frederiks bakje. Zou hij nou echt denken dat ze om de haverklap met allerlei kerels in de keuken... en dat dat dan net zo bijzonder... als net met hem? Zou hij dat nou écht denken? Ze zette het bakje op de grond – Frederik begon direct ronkend als een kleine traumahelikopter op zijn brokken te knagen – en beet op haar lip.

Vooruit, *no guts, no glory*.

‘Oké. Max. Luister. Ik heb de afgelopen vier jaar geen partner gehad. Om de een of andere reden helpt het soort boeken dat ik schrijf helemaal niet bij het vinden van een leuke man. Ik ontmoet gewoon vrijwel alleen maar vrouwen. En heel af en toe een of andere idioot in het café die, als hij hoort dat ik boeken schrijf voor de kost, meteen denkt dat ik steenrijk ben en dat er iets te golddiggeren valt. De realiteit is dan natuurlijk een tegenvaller, en daarbij ben ik ontzettend slecht in een-nachtje-avonturen. Dus dat zoenen met allerlei wildvreemde mannen in de keuken, dat valt dus nogal mee. Of tegen, het is maar hoe je het bekijkt.’

‘Wat doe je dan?’ mompelde hij, naar haar turend door zijn haar. Het onwaarschijnlijk felle blauw van zijn ogen verbaasde haar steeds weer.

‘Niks, doe ik. Wachten. Hopen dat er een keer een leuke man voorbijkomt, eh, iemand als... nou ja, als jij, zeg maar.’ Ze voelde dat ze rood werd en vervolgde snel: ‘Zo. Dus. En nou jij, alsjeblieft. Als ik dan met de relatiebillen bloot moet, dan jij ook.’

Hij begon te lachen. ‘Ik ben echt zo kansloos,’ zei hij smalend. ‘Ik kan alleen maar van die hijgerige, piepjonge boekenmiepjes krijgen. Die komen erop af als ik ergens iets moet doen, een stukje voorlezen of zo, en dan gaan ze zo, weet je wel, zo kwijnend in mijn buurt hangen. Het zijn meestal neerlandistiekstudentes, of uitgeverijstagiaires, van die meisjes die “iets met literatuur willen”, waarbij met een literair auteur neuken ongeveer net zo

zeer *mission accomplished* is als bij een literaire uitgeverij werken. Dát is het soort vrouwen dat interesse in mij toont. Geen normale vrouw wil iets van me weten. Normale vrouwen willen een betrouwbare vent met een vaste baan, niet een of andere klagende, worstelende, hulpeloze *nutcase* die zich met moeite van de ene naar de andere royalty-uitbetaling klauwt.'

'Dat maakt mij dan dus... geen normale vrouw,' zei ze nadenkend. Het leek haar vreselijk: je leven moeten delen met een saaie kwast die bij een verzekeringsmaatschappij werkte, of een bank, slaaf van zijn loonstrook, gevangen in de slangenkuil van zijn kantoortuin. Als dat de droom van een normale vrouw was... Wat een verschrikking!

'Pffft, gelukkig, jezus christus, kolere, echt, gelukkig maar.' Hij keek nu eindelijk echt op, veegde zijn haar achter zijn oren en duwde zich met twee handen af van het aanrecht waar hij nog steeds tegenaan geleund stond. Vlak voor haar kwam hij tot stilstand. Ze hield ongemerkt haar adem in; zou hij weten hoe goed hij zich eigenlijk bewoog? Soepel, vérend op een bepaalde manier; hoe langer ze naar hem keek, hoe sexyer ze hem vond.

Hij pakte de doos kattenbrokken, die ze nog steeds als een soort schild voor zich hield, zette hem op de keukentafel, en nam haar beide handen in de zijne. 'Goed. Ik ga het je gewoon vertellen, ik sta hier nou toch in mijn blote relatiebillen. Moet je horen. Ik heb de afgelopen dagen als een tijger door mijn huis gelopen. Toen heb ik dus gisteren, toen ik echt dacht dat ik gek werd, Leon gebeld om te vragen of hij achter je contactgegevens kon komen. Toen wilde hij natuurlijk weten wat ik in godsnaam van je moest, dus ik liegen: dat ik nog even met je verder wilde ruziën of zo, weet ik veel. Hoe dan ook, Leon heeft jouw uitgever gebeld, hoe heet ze ook weer, Anne-nogwat?'

'Anneroos. Landgraaf.'

'Anneroos Landgraaf. Precies. Ik weet niet wat voor bullshit hij haar heeft moeten voeren om je adres en je nummer te krijgen, maar die man kan echt een deuk in een pak boter lullen als het moet. Toen hij het eenmaal te pakken had belde hij me terug, weer zeuren over wat ik ermee moest, ik weer liegen. Daarna heb ik me de hele nacht op liggen vreten omdat ik niet wist of ik je nou moest bellen of niet, en toen, vandaag in de loop van de dag, toen hield ik het verdomme niet meer uit. Zonnebloem gescoord, op de fiets, hierheen. Ik wist niet eens of je me nog binnen zou laten.'

‘Tuurlijk, gek,’ zei ze, ‘dacht je dat ik je voor de deur zou laten staan? Met die zonnebloem? Hoe heb je er trouwens mee gefietst, met dat enorme ding?’

‘Over mijn schouder gelegd. Maar laat me nou even mijn verhaal afmaken.’

‘O, sorry.’

‘Ik wil dus gewoon, zo graag, ik bedoel, eh, ja jezus, het enige waar ik al die tijd aan kon denken was hoe gewóón het is, als ik met jou zit te praten. Jij snapt het tenminste. En je bent ook nog lief. En mooi. En ik wil zo ontzétend... graag...’ Hij leunde naar haar toe en zijn stem werd zachter, kwetsbaarder. ‘... bij je blijven...’

Een week later. De bel ging en Fien rende naar de deur; ze wist al wie erachter zou staan. Max, *sans* zonnebloem maar met zijn roestige, rammelende stadsbarrel aan de hand en twee uitpuilende Dirk-tassen aan het stuur.

‘Ja, sorry dat ik aanbel,’ zei hij, ‘maar ik heb geen hand meer over om de sleutel mee in het sleutelgat te krijgen en anders pleurt die fiets om. Maar dit is alles. Meer kleren heb ik niet.’ Hij reed met fiets en al naar binnen.

Fien keek er niet van op; hij deed wel meer van die willekeurige, *in the moment*-achtige dingen. Een van zijn eigenschappen die ze leuk vond.

‘Zet daar maar neer, ik wilde net brood gaan smeren. Wat wil jij?’

‘Drie broodjes. Hebben we nog van die tonijnsalade?’

Binnen een paar dagen was het ‘we’ geworden, zomaar, ongemerkt, alsof het altijd zo was geweest. Heerlijk vond ze dat.

‘En hoe ging...?’ Ze maakte haar zin niet af, en dat hoefde ook niet; ze hadden er dagenlang aan gewerkt en de afgelopen nacht nog urenlang in bed gepraat over het hele idee. Achter haar ging Max aan de keukentafel zitten terwijl zij smeerde.

‘Drie van de vijf,’ zei hij. ‘Drie van de vijf contracten kunnen we gebruiken voor de Lundqvist-serie.’

‘Wat zei hij van de naam?’

‘Niks, hij trok alleen een wenkbrauw op. Ik moest wel mijn best doen om mijn gezicht in de plooi te houden en te zeggen wat we bedacht hadden. Dat het het gevoel van een Scandinavische thriller zou overdragen?’

Fien grinnikte, gaf hem een bord met boterhammen en een kop koffie, en ging toen tegenover hem zitten.

De afgelopen dagen hadden ze doorgebracht aan Fiens bureau, naast elkaar, laptops open, om te kijken wat ze nou allemaal aan onafgemaakte verhaalideeën hadden. Ze bleken samen geweldig goed te kunnen brainstormen en bijna als vanzelf was het idee ontstaan om al die halve verhaallijnen om te vormen tot afleveringen in een serie. Literaire thrillers, met een romantisch element. Een intrigerende inspecteur – met gekreukeld verleden en Scandinavische achternaam – en een aantrekkelijke vrouwelijke rechter. Ze zouden nog wel wat onderzoek moeten doen, maar dat idee lokte alleen maar aan. Ze werkten heerlijk samen; Max' schrijfblokkade was in geen velden of wegen meer te bekennen. Ze hadden overdag gewerkt tot ze leeg waren en 's nachts gevreeën tot ze niet meer konden en het was geweldig. Geweldig, maar wel vermoeiend: Max gaapte ongegeneerd toen hij zijn bord leeg had.

‘Doe mij nog maar een koffie, lief, of als de pot al leeg is een paar luciferhoutjes, alsjeblieft.’

Fien schonk bij. ‘Als het op is zet ik nieuwe, malle. Misschien moeten we vanavond een beetje vroeg naar bed.’

‘Hmm,’ zei Max vanuit zijn koffiekop.

‘Om te slápen dus, hè? Onverzadigbaar figuur.’ Ze grijnsde hem tevreden tegemoet. ‘Maar vertel nou verder. Wat zei Nagelmans nog meer?’

‘Hij kon het gewoon niet geloven, hij kon het dus letterlijk niet gelóven. Eén, dat jij en ik iets met elkaar zouden hebben, twee, dat we iets met elkaars werk aan zouden kunnen vangen en drie, dat we samen nog iets zinnigs zouden kunnen maken ook. Iets verkoopbaars, bedoel ik. Iets wat succesvol zou kunnen zijn. Hij dekte zich meteen in door te zeggen dat het waarschijnlijk niet bij het fonds zou passen; het verbaast me dat hij niet zei dat ik een andere vriendin moet zoeken omdat ik anders niet meer bij het fonds pas!’ Max lachte zachtjes. ‘Nou, dan kan hij mooi het dak op.’

‘We kunnen altijd nog selfpublishen,’ zei Fien, ‘en dan naar de krant. “Literaire uitgever weigert samenwerkende topauteurs uit te geven”, zie je de chocoladeletters al voor je? Zal je zien hoe hard het gaat verkopen. En dan slaat Nagelmans zich dubbel hard voor de kop.’

‘Wat ben jíj slecht,’ zei Max bewonderend.

Fien deed haar best op een vileine grijns, maar halverwege schoot ze in de lach. ‘Alleen met m’n mond; in het echt ben ik een weekhartige paddenstoel. Dat weet je ondertussen maar al te goed. Maar hoe heb je ’m dan in vredesnaam over kunnen halen?’

‘Het is simpelweg van alle kanten een goed verhaal, lief. En Leon Nagel mag dan nog zo literair zijn, tegen een goed verhaal kan uiteindelijk geen enkel vooroordeel op.’

Heb je genoten van dit verhaal? Lees dan ook *Twee prinsen!*

Als Madelon, studente culturele antropologie, afreist naar het miljonairsstaatje Montferrat aan de Middellandse Zee, verwacht ze niet méér van het tripje dan een zonnig weekend en wat nuttig materiaal voor haar afstudeeronderzoek. Haar *well-connected* oom heeft een interview voor haar geregeld met de steenrijke Jack, die een hoge functie bekleedt in de regering van Montferrat. Als het goed is beantwoordt hij aan het profiel van de stereotiepe mediterrane player, het onderwerp van haar onderzoek.

Dat blijkt niet te kloppen: hij mag dan bijna onwerkelijk knap zijn, Jack is juist nogal gesloten en geheimzinnig. Maar hij wil haar wel introduceren bij sjeik Quasim, een kennis van hem die het begrip ‘player’ uitgevonden zou kunnen hebben. Voor Madelon het weet dineert ze op Quasims chique jacht, logeert ze in Jacks privévuurtoren, wordt ze in een dure bolide rondgereden en is ze eregast op het jaarlijkse exclusieve gala – alles voor de wetenschap natuurlijk. Lukt het haar om weerstand te bieden aan de geoefende charmes van haar onderzoeksobjecten?

De undercover kok

Katie Fforde

Emily boog zich over een bosje peterselie in de hoop dat niemand haar zou opmerken. Van achteren zag ze er in haar koksjas uit als haar collega's, en ook van voren was ze redelijk anoniem. Niemand wist immers wie ze was. Maar omdat ze onder valse voorwendselen was aangenomen, voelde ze zich schuldig en ze was doodsbang om ontmaskerd te worden.

Hoewel ze al vier dagen in de keuken werkte, was dit de eerste keer dat de chef-kok zich liet zien. Blijkbaar was hij vooral in het weekend aanwezig en kookte hij meestal op zaterdag of zondag. Als je in het weekend bij De Cornucopia wilde eten, moest je maanden van tevoren reserveren.

Emily durfde niet om te kijken toen ze zijn voetstappen achter zich hoorde naderen. Het enige wat ze deed was vergeelde of verwelkte takjes peterselie uit het bosje plukken.

‘Gaat het goed hier?’ vroeg hij.

Nu moest ze zich wel naar hem toe draaien. ‘Ja, chef, dank u,’ zei ze terwijl ze hem voor het eerst aankeek.

Ze had natuurlijk al eens foto's van hem gezien, net als iedereen in de wijde omgeving van het restaurant. Hij was helemaal hip en trendy. Ze had hem alleen nog nooit in levenden lijve gezien.

Op het eerste gezicht leek hij er heel gewoon uit te zien. Niet bijzonder lang, bleek, met donker haar en een stoppelbaardje. Maar toen Emily zichzelf dwong hem in de ogen te kijken – en voor haar gevoel moest ze dat doen – schrok ze van hun helderheid. Ze zagen absoluut alles, dat wist ze zeker. Het maakte hem nog angstaanjager.

Hij pakte wat peterselie tussen duim en wijsvinger en gromde. Daarna liep hij verder en ging zij weer aan het werk. Ze slaakte een zucht van verlichting.

Zodra ze klaar was met het selecteren van de peterselie zou ze het bosje grondig wassen om er zeker van te zijn dat er geen molecuul zand in achterbleef. Daarna zou ze het drogen en in de koelcel leggen. En als er geen druppel vocht meer in zat, zou ze de peterselie fijnsnijden tot een smaragdgroen hoopje dat de koks konden gebruiken.

Sinds ze hier werkte had ze dat elke dag gedaan, en ze hield van het snijwerk. Ze had geleerd hoe ze de peterselie moest opvouwen tot een strak pakketje zodat het meteen fijn genoeg zou zijn wanneer haar mes erdoorheen ging en ze er niet nog eens overheen moest en het kruid zou kneuzen. Ze had alle vertrouwen in haar snijtechniek.

‘Wie is de nieuwe stagiaire?’ hoorde ze Theo Milton aan Adam vragen, de souschef die haar had aangenomen.

‘Emily. Ze denkt dat ze kok wil worden en vond dat ze eerst moest leren hoe het er in een professionele keuken aan toegaat voordat ze aan een kokopleiding begint.’ Dat was haar verhaal, en nu ze het iemand anders hoorde zeggen, klonk het best overtuigend.

‘Is ze goed?’

‘Ja. Leert snel, klaagt niet. Maar heeft geen basisvaardigheden. We moeten haar alles leren.’

‘We zijn hier niet om op hobbykoks te passen.’

Adam lachte. ‘We hoeven niet te babysitten, hoor. Bovendien werkt ze voor nop.’

Emily hoorde Theo Milton kort en cynisch lachen. ‘Nou ja, dat is tenminste iets.’

Emily wilde per se weten hoe toprestaurants hun prijzen rechtvaardigden wanneer ze niet al hun personeel betaalden. Waarom werkten mensen – soms meer dan veertien uur per dag, en ongelofelijk hard ook – voor niets? Het was een van de dingen die ze wilde uitzoeken; daarom was ze hier. Het probleem was alleen dat ze, wanneer ze na haar werk naar huis strompelde, zo uitgeput was dat ze amper lang genoeg onder de douche kon blijven staan om nat te worden. Zelfs een paar zinnen tikken op haar laptop terwijl ze wachtte tot het water kookte leek te veelgevraagd.

Emily was journalist, en de baas van het bedrijf waarvoor ze werkte – dat verschillende lokale kranten en een paar societybladen uitgaf – had haar hoofdredacteur gevraagd iemand aan te wijzen om Theo Miltons vuile was buiten te hangen.

De baan bij de lokale krant was Emily’s eerste aanstelling, en dit was de eerste keer dat ze gevraagd was zoiets te doen. Tot nog toe had haar werk een hoog sufferdjegehalte gehad: verslaggeving over braderieën, wedstrijden voor reuzengroenten en lokale pantomimevoorstellingen.

(‘Vermeld iedereen van de cast,’ had haar redacteur haar aangespoord. ‘Als ze in de voorstelling zitten, komen ze in de krant!’)

Daarnaast had ze een paar interviews met lokale beroemdheden gedaan die goed waren verlopen, waaronder een met een thrillerschrijver die een angstaanjagende reputatie had. Emily wist dat niemand had verwacht dat hij bereid zou zijn haar te spreken, laat staan dat hij het achterste van zijn tong zou laten zien. Toch had hij er op een of andere manier mee ingestemd met Emily te praten, ruim voor de publicatie van zijn dertigste roman. Hoewel hij niet het achterste van zijn tong had laten zien, was Emily erin geslaagd een zachtere kant van hem te tonen, en het stuk had de voorpagina gehaald. Haar collega’s hadden gemompeld dat hij alleen maar in het interview had toegestemd omdat ze jong en knap was. Emily, die daar woedend over was geweest, had haar redacteur verzocht haar te laten bewijzen dat het geen toevalstreffer was geweest en dat ze er echt goed in was. Zodra deze opdracht was langsgekomen, had ze gesmeekt haar nog een kans te geven.

‘Luister,’ had ze tijdens een vergadering gezegd toen het idee van de grote baas ter sprake kwam, ‘laat mij het alsjeblieft doen. Ik ben de ideale kandidaat. Ik kan makkelijk doorgaan voor een middelbare scholier die van koken houdt.’

Daar werd aarzelend mee ingestemd. Ze was niet alleen jong, maar zag er ook nog eens jonger uit dan ze was. In pubs werd haar altijd gevraagd zich te legitimeren en ze hield haar rijbewijs dan ook te allen tijde bij de hand. Ze kon makkelijk doorgaan voor een schoolverlater die een tussenjaar nam om te werken.

‘En ik ben de enige van ons die geïnteresseerd is in voeding, nog even los van het feit dat ik dol ben op eten!’

‘Verslaafd zijn aan kookprogramma’s telt niet,’ wierp een van haar collega’s tegen.

‘Het is beter dan niets. En je kunt er veel van leren.’ Ze zei niet graag van zichzelf dat ze best aardig kon koken.

‘Maar Emily,’ zei Bob, de hoofdredacteur, die het laatste woord had, ‘meneer Knutsford wil dat het een vernietigend stuk wordt. Vergeet niet dat we allemaal onze baan aan hem te danken hebben.’

‘Waarom moet het een vernietigend stuk worden?’ vroeg iemand anders. ‘De Cornucopia heeft een uitstekende reputatie.’

‘Ik ken de details niet,’ antwoordde Bob, ‘maar ik vermoed dat het te maken heeft met de toplocatie van het restaurant. Volgens mij wil zijn dochter er een winkel beginnen.’

‘De macht van de pers,’ bromde weer een ander.

‘Emily is veel te jong voor die klus,’ zei een vaderlijke man aan wie Emily zich vaak ergerde.

‘Ze kan anders verdomd goed koken,’ zei de oudste van het team.

‘En hoe weet jij dat?’ riepen een paar collega’s tegelijk uit.

‘Ze heeft eens een verrassingsmaaltijd voor mijn vrouw bereid. Dat was heerlijk. Mijn vrouw kon niet geloven dat ik geen echte kok had ingeschakeld.’

‘Dan is deze opdracht voor jou, Em,’ zei Bob. ‘Maar wees voorzichtig. Ik weet dat je met bullebakken kunt omgaan, maar deze is misschien niet onder de indruk van je jeugdigheid en knappe verschijning. Hij is een stuk jonger dan die thrillerschrijver.’

De hardnekkige veronderstelling dat ze dat interview had gekregen vanwege haar uiterlijk stak Emily. Ze was vast van plan een vernietigend stuk te schrijven, dan zou niemand zeggen dat ze de opdracht had gekregen omdat ze als blondine in het voordeel was.

En hier was ze dan, in het zeer populaire nieuwe restaurant, om ‘stage’ te lopen. Dat was wat aspirant-koks deden om ervaring op te doen. Ze werkten voor niets om meesterchefs aan het werk te zien en zo het vak te leren. Iemand had tegen Emily gezegd dat het te vergelijken was met het halen van je rijexamen: het was niet meer dan een begin. Daarna leerde je pas autorijden. Een kokopleiding volgen was allemaal goed en wel, maar je wist eigenlijk pas iets van koken af wanneer je in een professionele keuken had gewerkt. Daarop had ze beleefd geglimlacht, al was ze niet helemaal overtuigd.

Emily had geluk gehad. Na haar sollicitatiegesprek bij De Cornucopia was ze aangenomen omdat ze een tekort aan personeel hadden. En toen haar was gevraagd om als test een omelet te bakken, had ze zich perfect van haar taak gekweten. Ze waren een beetje wanhopig geweest. De avond ervoor was iemand halverwege de dienst weggelopen. Emily nam zich voor uit te zoeken waarom, want het sloot aan bij het gerucht dat Theo Milton een onmogelijke man was om voor te werken.

Ze was blij dat hij er niet was toen ze begon. Zo had ze de kans haar draai te vinden voordat haar baan nog beangstigender werd dan hij al was. Ze kwam er alleen niet achter waarom de keukenbediende was weggelopen. Niemand leek open te zijn over de werkelijke reden. Er werden dingen gezegd als: ‘Hij kon het tempo niet aan’, maar haar journalistieke intuïtie zei haar dat er meer achter moest zitten.

Nu Theo Milton terug was, was de spanning in de keuken flink opgelopen.

Ze had haar fijngesneden peterselie verdeeld over verschillende kommetjes. Normaal gesproken zou ze Adam hebben gevraagd wat de volgende stap was, maar hij stond met Theo Milton te praten en ze wilde hen liever niet storen. Dat zat haar niet lekker. Ze was journalist, ze zou er niet voor moeten terugschrikken mensen te onderbreken, ook al was ze een beginneling. Dat was haar werk. Zou Jeremy Paxman zijn baas niet hebben durven aanspreken omdat die toevallig met de chef-kok stond te praten? Natuurlijk niet.

Ze vergaf zich haar lafheid omdat ze undercover was. Ze moest zich gedragen als een aspirant-kok, en aspirant-koks behandelden iedereen met Michelinster-potentieel waarschijnlijk als een halfgod. Dat had ze op tv gezien, en díé halfgod was nog vriendelijk en opbouwend geweest, niet iemand die bekendstond om zijn woede-uitbarstingen.

Naar dat laatste moest ze hier dus onderzoek doen. Haar baas wilde een vernietigende aanval op Theo. En hoewel Theo Milton zijn keukenterreur nog niet op tv had geëtaleerd, had de baas van de krantenketen ervan gehoord en, voor zover Emily kon nagaan, de roddel aangegrepen om Miltons reputatie te ruïneren. In een recessie kon een belastend krantenartikel ertoe leiden dat een restaurant zo veel clientèle verloor dat het moest sluiten. En dan zou de dochter van meneer Knutsford de locatie kunnen overnemen. Dat zou Emily alleen niet opschrijven. Ze zou mensen ervan overtuigen dat dineren in Miltons restaurant gelijkstond aan het ondersteunen van slavernij.

Aangezien ze nu zelf zo’n beetje een slaaf was, liep ze naar de zak met sjalotten en vulde er een kom mee. Weer terug bij haar werkblad begon ze ze te schillen. Het snipperen zou ze later doen. Ze wilde niet dat Theo Milton in haar buurt was wanneer ze haar koksmes oppakte. Als hij zag dat

ze er verkeerd mee omging, zou hij haar aan het mes rijgen, of op z'n minst een hand afhakken.

Ze stond op het punt haar geschilde sjalotten naar de keuken te brengen toen ze geschreeuw hoorde. Theo Milton gaf iemand flink op zijn falie.

'Hé, imbeciel!' begon hij. Vervolgens slingerde hij haar collega nog een reeks scheldwoorden naar het hoofd die Emily vaker had gehoord, gevolgd door een paar die ze niet eens kende. En ook al was zij niet degene die met hel en verdoemenis werd bedreigd in een taal die ongeschikt was voor mensenoren, toch kromp Emily ineen. Het voelde alsof ze er fysiek door werd geraakt. Ze kon zich maar al te goed voorstellen hoe die arme ziel zich moest voelen. 'Ga uit mijn ogen! Jij sneue, incompetente, kansloze verspilling van zuurstof!' tierde hij ten slotte.

Emily voelde aan dat Theo nu elk moment naar buiten kon komen stormen, dus ze drukte zich plat tegen de muur, met haar kom ter bescherming in haar handen geklemd. En daar stoof hij voorbij. Ze had amper de tijd gehad om adem te halen toen hij zich met een ruk naar haar omdraaide en riep: 'Ga naar binnen om de amuse-bouches te maken. Die idioot bakt er niks van.' Toen beende hij het restaurant in.

Nadat Emily haar sjalotten had weggezet en de keuken in was geslopen, besloot ze dat 'mondamusement' de minst toepasselijke naam ooit was voor iets wat in deze keuken werd gemaakt. Als er ergens geen plaats was voor amusement, was het hier.

'Je kunt nu beter naar huis gaan. Kom over een paar dagen maar weer terug en dan zien we wel verder,' zei Adam tegen Fred, de arme jongen die compleet de grond in was geboord. 'Emily? Ik hoorde Theo zeggen dat jij de amuse-bouches moet klaarmaken. Zoek William, dan zal hij je vertellen wat je moet doen.'

Emily voelde zich vreselijk, alsof ze Fred persoonlijk zijn werk had afgenomen. Wat had hij in hemelsnaam gedaan om Theo zo kwaad te maken? Stel dat het haar ook overkwam? Hoe zou zij reageren als ze zulke scheldwoorden naar haar hoofd kreeg geslingerd? Hoewel ze geen watje was, wist ze niet of ze het zou kunnen verdragen om zo behandeld te worden.

Het feit dat ze als vrijwilliger werkte hielp enigszins. Ze zou zich in een paar seconden van haar koksjas ontdoen, die op de grond gooien en kalm naar buiten lopen – lopen, ja, want ze wilde niet de indruk wekken dat ze op

de vlucht sloeg. Maar zij zou niet zonder werk komen te zitten. Of toch wel? Misschien werd ze wel ontslagen als ze toegaf dat ze Theo Miltons terreur niet aankon. Bij de krant waren ze altijd op zoek naar kansen om het personeelsbestand in te krimpen. Ze kon het maar beter niet riskeren.

‘Je hebt geluk,’ zei William. ‘Het enige wat je hoeft te doen is deze borrelglaasjes vullen met vichyssoise. In elk glaasje moet precies evenveel zitten, en wat je ook doet, zorg dat je niet op het glas morst. Daarna leg je wat gehakte peterselie in het midden. Ik doe er een voor, dan kun jij het nadoen.’

‘Dat kan ik nooit,’ zei ze, nadat hij het had voorgedaan.

‘Jawel. Als je op het glas morst, veeg je de vlek heel voorzichtig weg met keukenpapier. Als je er te veel in doet, doe je de soep terug in de kom en begin je opnieuw. Alleen als je de peterselie er verkeerd op legt, heb je een probleem. Ik wil er twintig hebben. Daarna kun je aan de garnalencocktails beginnen.’

‘Garnalencocktails zijn nogal retro, of niet?’ Dat zou Emily niet tegen Adam hebben gezegd, laat staan tegen Theo, maar William was wat meer benaderbaar, waarschijnlijk omdat hij niet zo hoog in de hiërarchie zat.

‘Ja, maar we serveren ze op lepels. Je zult de garnalen moeten pellen.’

Hoewel haar rug en benen pijn deden van het staan, lukte het haar uiteindelijk precies de juiste hoeveelheid soep in elk glas te gieten. Ze was tevreden over zichzelf, ook al wist ze dat ze na deze klus nog urenlang garnalen zou staan pellen. Het gaf veel voldoening restaurantwaardig eten te maken, moest ze toegeven.

Toen ze de volgende ochtend op haar werk verscheen, leek de zon net op te komen. Haar voeten deden nog pijn van de dag ervoor, maar ze wilde snel aan de nieuwe dag kunnen beginnen. Als ze weer amuse-bouches moest maken, wilde ze daar zo veel mogelijk tijd voor uittrekken.

Ze was niet de eerste. Theo en Adam waren er allebei al, hoewel het nog maar zeven uur was. Ze zaten aan de koffie en keken op toen ze binnenkwam.

Adam keek op zijn horloge. ‘Je dienst begint pas om acht uur.’

‘Dat weet ik,’ zei Emily zo nonchalant mogelijk. Ze zei er niet bij dat ze geen overwerkgeld verwachtte, aangezien ze toch niet werd betaald. ‘Ik wil alvast wat vooruitwerken. Wat wil je dat ik doe?’ Omdat ze niet wist of ze

het aan Adam of aan Theo moest vragen, richtte ze zich tot de ruimte tussen hen in.

‘Neem eerst een kop koffie,’ zei Theo, ‘en ga dan weer amuse-bouches maken. Dat heb je gisteren goed gedaan.’

Vanbinnen stralend liep Emily naar het koffiezetapparaat. In tegenstelling tot de meesten van haar collega’s, die hun koffie zo sterk dronken dat er een lepeltje rechtop in zou blijven staan, en zo heet dat een normaal mens zijn mond zou verbranden, dronk zij haar koffie met melk en veel suiker. Ze maakte hem zo snel mogelijk, want ze voelde de ogen van de mannen op zich gericht toen ze haar koffie verdunde. Ze schaamde zich en voelde zich schuldig; schaamte omdat het zo veel tijd leek te kosten, en schuldig omdat ze voor haar gevoel die arme Fred van zijn baan had beroofd.

‘Wat wil je vandaag als amuse-bouches, chef?’ vroeg Adam.

‘Omdat we met een beginneling werken kunnen we niet iets te ingewikkelds doen. Wat dacht je van een erwten-muntsorbet?’

Emily slikte een mondvul koffie door en was blij dat ze er drie schepjes suiker in had gedaan. Het gaf haar moed en calorieën – ze was erachter gekomen dat je als hulpje in een professionele keuken vaak amper de tijd had om te eten.

‘Met een tuile erbij,’ zei Theo.

Adam ging met Emily naar de koude keuken. ‘Je kunt hier beginnen, tot William de ruimte nodig heeft. Daarna ga je naar de pas en wacht je tot we bijna klaar zijn om uit te serveren. William zal je vertellen wat je moet doen.’

Emily had het gevoel dat ze sneller zou kunnen werken als iedereen gewoon Engelse termen zou gebruiken. Helaas hadden keukens een eigen taal, deels Frans, en niets ervan was begrijpelijk voor een beginneling. Aan al die televisieprogramma’s had ze nu niet veel. Ze hadden er alleen voor gezorgd dat ze deze opdracht had gekregen.

‘Je hebt weer geluk,’ zei William. ‘We maken de sorbet met diepvrieserwten.’

Ze prees zichzelf inderdaad gelukkig, hoe hels het werk ook was. Met elke seconde die verstreek leerde ze meer, en het was spannend.

‘Maar eerst maak je de brunoise.’

Emily keek hem niet-begrijpend aan. William glimlachte. ‘Deze sjalotten hier snipperen?’

Ze ging net wat wortels halen, omdat William had gezegd dat ze die tot dobbelsteentjes moest snijden, net zo klein als de sjalotten, toen ze Theo toevallig iets tegen Adam hoorde zeggen. ‘Dat meisje... hoe heet ze ook weer?’

‘Emily.’ Adam leek verbaasd te zijn over zijn interesse.

‘Ze is goed. Hou haar in de gaten.’

Emily was dolblij. Om geprezen te worden door Theo Milton – ook al richtte hij zich niet rechtstreeks tot haar – was ongekend. Ze voelde zich net de heldin uit het boek *Meisje met de parel*, die door Vermeer uit de keuken was geplukt omdat ze groenten zo mooi op kleur rangschikte. Nieuwsgierig naar meer bleef ze in de koelcel staan, ook al liep ze het risico onderkoeld te raken en iets minder positiefs te horen.

‘Hoe oud is ze?’ vroeg Theo.

‘Niet zo jong als ze eruitziet,’ antwoordde Adam. (Emily had op een officieel formulier niet durven liegen over haar leeftijd.) ‘Ze is meerderjarig.’

Theo lachte. ‘Je hebt een dirty mind, Adam.’

‘Waarom vraag je het dan, als je niet met haar van bil wil? Je toont nooit belangstelling voor stagiaires.’

‘Heb je mij horen zeggen dat ik niet met haar van bil wil?’ zei Theo. Zijn opmerking riep zulke verwarrende emoties bij Emily op dat ze dacht dat ze zou flauwvallen of in haar broek zou plassen. ‘Ik vind gewoon dat ze belofte toont als kok. Hou je vunzige gedachten voor je en ga weer aan het werk.’

Toen Emily die avond naar huis strompelde, dacht ze voor de verandering niet aan haar pijnlijke voeten en rug. Hoe kon ze een reputatievernietigend stuk schrijven over een man die toegaf dat hij op haar viel? Een man die zelfs dacht dat ze een goede kok kon worden?

Tot haar verrassing verscheen Fred de volgende ochtend om acht uur op het werk. Als zijzelf op die manier met de grond gelijk was gemaakt, zou ze nog liever zijn geëmigreerd dan zijn teruggegaan naar de keuken.

Ze keek vanuit een ooghoek toe toen hij binnenkwam. Theo keek hem boos aan. ‘Denk erom, geen minderwaardige brouwsels meer zoals laatst.’

‘Nee, chef,’ fluisterde Fred.

‘Aan het werk dan,’ zei Theo.

Emily, die nog een sjalot pakte, vroeg zich af of ze gedegradeerd zou worden nu Fred terug was.

‘Is dat verdomde mes wel scherp?’ snauwde Theo. Hij griste haar mes van het werkblad en testte het tegen zijn duim. Emily dankte de goden in het algemeen en de patroonheilige van de keukenknechten in het bijzonder dat William haar zo goed had ingewerkt dat haar mes soepel door een lap zijde zou gaan. Theo erkende dat met een brom en gaf haar het mes terug. Op de een of andere manier was dat genoeg.

De afgelopen nacht had ze verwerkt wat ze toevallig in de koelcel had opgevangen. Mannen vielen op zo veel vrouwen. Zo zaten ze nou eenmaal in elkaar. Het betekende niet veel – eigenlijk niets – en ze moest zich er niet gevleid door voelen. Het compliment over haar kookkunsten was moeilijker weg te wuiven. Die opmerking was niet te wijten aan te veel testosteron; het betekende echt iets als een topkok zoiets zei. Toch was ze stiekem blij dat hij met haar van bil wilde. Theo was niet zo’n boeman als hij in eerste instantie leek te zijn, besloot ze. Achter al het getier en geïntimideer zat een aardige man.

Nog geen uur later herzag ze die mening toen een vrouwelijke collega, die een paar aardappelen zo dun had geschild dat je een mand kon weven van de schillen, haar mes liet vallen. Ze bleek de verkeerde schoenen aan te hebben.

Deze keer was Emily in de keuken toen haar collega hel en verdoemenis over zichzelf afriep. Het verbaasde haar niets dat ze in tranen uitbarstte en wegliep. Emily had het gevoel dat zij had overgegeven als iemand zo tegen haar tekeer was gegaan.

In een normale wereld zou Emily achter haar collega aan zijn gegaan om te zien of het wel goed met haar ging. Maar dat durfde ze niet. Ze moest niet alleen aan haar baan denken, maar ook aan haar dekmantel. Het zou kunnen uitkomen dat ze niet echt voor kok leerde, al realiseerde ze zich dat ze soms vergat dat ze journalist was en alleen goed wilde zijn in waar ze nu mee bezig was.

Ze stond weer amuse-bouches te maken toen ze toevallig door het raam naar de binnenplaats keek. Theo stond met de vrouw te praten. Ineens gaf hij haar wat geld. Hij betaalde haar vast af. Maar Emily wist dat Theo zich niet bezighield met het loon. Vreemd. Ze moest erachter zien te komen waarom hij de vrouw geld had gegeven – als ze haar naam en adres kon

achterhalen, zou ze haar kunnen interviewen. Maar op de een of andere manier leek het scoren van een verhaal uit de eerste hand niet zo interessant als het perfectioneren van haar amuse-bouches.

‘Die zien er al bijna goed genoeg uit om geserveerd te worden, Emily,’ zei Theo over haar piepkleine komkommerblokjes waarmee een koude soep zou worden gegarneerd.

‘Dank je, chef,’ zei Emily, en ze keek hem voor de tweede keer recht aan.

Haar hart sloeg over, maar meteen nam haar hoofd het over. Ze had zich de vonk vast ingebeeld, het minieme vergroten van zijn pupillen, en zijn blik die de hare net iets langer vasthield dan nodig was.

Theo knikte en liep door. Emily’s gevoel en verstand streden om voorrang en haar handen trilden licht toen ze verderging met blokjes snijden. Verman je, sprak ze zichzelf streng toe. Hij vindt dat je goed werk levert, meer niet!

Een paar dagen later werd Emily opgeroepen voor een vergadering in het hoofdkantoor van de krant. Ze was opgelucht dat behalve meneer Knutsford ook Bob aanwezig was. Die vergadering was wel het laatste waar Emily zin in had. Ze was uitgeput, moest nodig douchen en had in het restaurant moeten liegen over waarom ze voor het uitserveren weg moest. Maar de krant betaalde haar tenminste, het restaurant niet.

Voor haar gevoel moest ze uitgebreid uitleggen waarom ze er zo bezweet en pips uitzag (koks kregen amper daglicht te zien), en waarom ze een paar blauwe pleisters om haar vingers had.

‘Hoe gaat het met je artikel, eh... Emily?’ vroeg meneer Knutsford.

‘Ik heb nog niet genoeg materiaal,’ begon ze, hoewel dat niet helemaal waar was. Ze had nogal wat ontdekt. Het eerste was dat hoewel Theo het personeel vaak uitschold, niemand het zich echt leek aan te trekken. Hij was nog niet tegen haar uitgevallen, maar dat was vast slechts een kwestie van tijd. Het zou betekenen dat hij haar accepteerde als onderdeel van het team. Uiteindelijk had haar verstand het gewonnen van haar gevoel. Zij mocht dan gevoelens voor hem hebben, ze ging ervan uit dat die gevoelens op geen enkele manier wederzijds waren.

‘Kom op, zeg! Je hebt toch drie weken de tijd gehad? Bob, weten we zeker dat Emily wel de juiste persoon is voor dit verhaal?’

Bob knikte. ‘Ze is de enige die eruitziet als een middelbare scholier en die iets van koken afweet.’

‘Hm. Nou, stel ons niet teleur, Emily. Zorg dat we tegen het weekend iets hebben. Laat ons Theo Milton zien zoals hij werkelijk is.’

‘Maar ik ben erachter gekomen dat...’

‘Precies. Veel vuilspuiterij uit de keuken. Ik wil dat hij voor het einde van het jaar failliet is.’

‘Waarom?’ vroeg Emily, die even vergat dat ze als beginnend journalist weinig te vertellen had. Ze vond het opeens enorm oneerlijk en wilde weten of de geruchten dat hij Theo Milton graag te grazen wilde nemen klopten.

‘Mijn dochter wil die plek hebben,’ zei meneer Knutsford. ‘Maar dat gaat jou eigenlijk niks aan.’

Emily liep weg met het gevoel dat het háár misschien niets aanging, maar Theo Milton wel. Hij was niet zo’n bullebak als hij deed voorkomen; ze had ontdekt dat zijn meedogenloze buitenkant slechts een façade was. Het geld dat hij haar uitgeoeterde collega had gegeven was voor werkschoenen. Die vrouw aanbad nu de grond waarop hij met zijn koksklompen liep.

Ze vertelde het hele verhaal aan Bob nadat ze het hoofdkantoor in de City hadden verlaten en waren teruggekeerd naar hun eigen kantoor. Bob had zijn eigen problemen met Knutsford en luisterde met enige sympathie.

‘Ik zal zien wat ik kan doen,’ zei hij. ‘We moeten geen leugens over Milton publiceren, hoe graag meneer de directeur hem ook failliet wil laten gaan.’

Emily ging terug naar het restaurant en vroeg zich af hoe – en of – ze het zonder haar hadden gered. Ondanks de lange werktijden en het slopende werk leek het in drie weken de plek geworden waar ze thuishoorde.

‘Goed, dit spreken we af,’ zei Bob de volgende dag aan de telefoon tegen haar. ‘Je moet een recensie over het restaurant schrijven en die heel negatief maken.’

‘Dat kan ik niet,’ zei Emily toen ze van haar verbazing was bekomen. Dat zou bijna voelen alsof ze karaktermoord pleegde op haar moeder of zo. ‘Ik bedoel, ik kan niet iets schrijven wat niet waar is.’

Hij slaakte een zucht. ‘Jij bent te oprecht voor dit vak. Ik zal een compromis met je sluiten. Het hoeft geen slechte recensie te zijn, wel gewoon een eerlijke. Zeg waar het op staat.’

Emily deed geen moeite uit te leggen dat ze nog een andere reden had om de recensie niet te schrijven. Dat had Bob ook kunnen weten. Hoe kon ze

nou een restaurant beoordelen waarvan het personeel wist wie ze was? Recensenten moesten op zijn minst proberen anoniem te zijn.

Toen dacht ze aan de man die gewoonlijk de recensies voor de krant schreef, en ze realiseerde zich dat ze het zelf moest doen. Hij wist niets van eten af en leek restaurants te beoordelen op portiegroottes en of je er ‘waar voor je geld’ kreeg in plaats van de smaak van het eten. Daar was ze uit bittere ervaring achter gekomen toen ze als traktatie voor haar verjaardag naar een van zijn favoriete restaurants was gegaan. Niets leek aan de frituurpan te zijn ontsnapt. Nee, ze ging liever zelf vermomd dan dat ze De Cornucopia door zijn toedoen liet beschadigen.

Hoewel het idee om zich voor te doen als restaurantrecensent in eerste instantie niet serieus bedoeld was, had ze het gevoel dat het de enige uitweg was, nu ze er langer over nadacht. Ze zou het restaurant een eerlijke beoordeling geven, en als ze als gast ergens problemen mee had, zou ze dat opschrijven. Nu moest ze alleen nog iemand vinden die haar wilde vergezellen.

Voorzien van een pruik, een kort rokje, hoge hakken en nepwimpers vroeg Emily zich af of haar eigen moeder haar zou herkennen als ze haar zo zag. Gelukkig had ze een van haar keurigste vrienden weten over te halen om haar vermomming compleet te maken. Hij zou zogenaamd de recensent zijn en zij zijn date. Hij had de pech dat hij al heel jong grijs werd en een buikje had, waardoor hij eruitzag als iemand die regelmatig een restaurant bezocht.

Ze zouden natuurlijk anoniem zijn, maar omdat Emily wilde dat Mark aantekeningen maakte – die zij zou dicteren – was ze erop voorbereid dat ze herkend zouden worden als recensenten. Aangezien Mark het schrijfwerk zou doen, was de kans echter groot dat niemand de moeite zou nemen haar goed te bekijken. Hoe dan ook, Bob had beloofd dat de recensie pas zou worden geplaatst wanneer haar vrijwilligerswerk in het restaurant erop zat. Ze had hem gesmeekt om tot het einde van de volgende week te mogen blijven, omdat er net iemand van de keukenbrigade was vertrokken. Als zij ook zou weggaan, zouden ze met veel te weinig personeel komen te zitten.

‘Waar ligt je loyaliteit, Em? Vergeet niet wie je betaalt. Je raakt te zeer betrokken bij je opdracht,’ waarschuwde Bob. ‘Dat is niet erg professioneel.’

‘Ik weet het,’ zei Emily met een zucht. ‘Maar ik ga weg wanneer dat gelegen komt. Ze hebben toch geen werk voor me.’

‘Emily? Je bent journalist, geen kok.’

‘Klopt,’ zei ze, al vroeg ze zich af of dat wel echt zo was. Zou ze zich ook zo hebben gevoeld als ze niet een tikje verliefd – oké, smoorverliefd – op Theo Milton was geworden? Het was volkomen normaal, zei ze tegen zichzelf. Hij had een machtspositie en was briljant in wat hij deed. Dan was verliefdheid op het werk bijna onvermijdelijk. Dat hij haar het grootste deel van de tijd niet zag staan, deed er niet toe.

Emily moest toegeven dat ze ervan genoot zich op haar paasbest te kleden en, geholpen door een vriendin, een pruik op te zetten en nepwimpers op te plakken. Ze zag er zo anders uit dan normaal dat ze niet bang was om herkend te worden toen ze die avond het restaurant in liep. Ze klampte zich stevig vast aan de arm van haar metgezel, want ze was het niet gewend om op schoenen met hoge hakken te lopen.

Het was een vreemde ervaring om het restaurant eens door de ogen van een klant te zien. En heel nuttig. Ze kon zien hoe efficiënt de bediening was (buitengewoon) en hoe de sfeer was wanneer de kaarsen waren aangestoken en alle tafels bezet waren.

Het lukte haar oogcontact met het personeel te vermijden door veel te giechelen en haar metgezel vanuit een mondhoek instructies te geven.

De maaltijd was fantastisch. De amuse-bouches waren alleen niet zo netjes als wanneer zij ze maakte. Die avond werd er vichyssoise geserveerd, en het viel haar op dat zij haar peterselie fijner hakte en beter in het midden van het glaasje soep deponeerde.

Maar verder had ze niets aan te merken. Haar medeplichtige, Mark, en zij kozen zo veel gerechten als ze dachten op te kunnen.

‘Ik moet zeggen dat je erg goed kunt toneelspelen,’ zei ze tegen hem, nadat ze een vork vol gesmoorde duif van hem had aangenomen.

‘Je doet het zelf anders ook niet slecht,’ zei hij terwijl hij zijn vork terugnam. ‘Je bent in de wieg gelegd voor restaurantrecensent. Jij proeft dingen die ik in de verste verte niet herken. Ik vind het gewoon allemaal heerlijk, maar ik heb geen idee waarom het zo lekker is. Jij lijkt de afzonderlijke smaken eruit te kunnen pikken.’

Emily zwol van trots. ‘Misschien proef ik de ingrediënten beter omdat ik hier in de keuken werk. Ik wil graag meer leren, als ik heel eerlijk ben.’

‘Ik dacht dat je een baan als topjournalist ambieerde.’

Daar dacht Emily even over na. ‘Ik denk dat ik voor het vak heb gekozen omdat ik goed kan schrijven, en dat het daarom de ideale baan voor me leek. Ik weet niet zeker of het ooit mijn passie is geweest.’

‘Maar je was dolblij toen je die schrijver mocht interviewen!’

‘Dat klopt. Ik doe mijn werk graag goed, denk ik. Waarschijnlijk wil ik daarom ook zo veel mogelijk leren zolang ik in de keuken werk.’

‘Dat zal het zijn,’ zei Mark, al leek hij niet helemaal overtuigd.

‘Hé!’ zei Emily, die zich plotseling vreemd voelde, alsof iets waarvan ze altijd zeker was geweest dat opeens niet meer was. Wilde ze wel journalist worden? Of wilde ze iets met eten doen?

‘Wat is er?’

‘Ik kreeg net een briljant idee. Laten we vragen of we een menukaart mogen meenemen. We kunnen zeggen dat het voor een speciale gelegenheid is. De kaart zou goed van pas komen wanneer ik de recensie schrijf.’

‘En dan zou je de chef-kok kunnen vragen hem te tekenen,’ zei Mark. ‘Volgens mij doen mensen dat bij topkoks.’

Emily keek hem vol afgrijzen aan. ‘O nee. Ik kom niet in de buurt van Theo, zelfs niet in deze vermomming. Stel je voor dat hij ziet dat ik het ben? Ik moet niet denken aan hoe hij dan zou reageren.’

‘Misschien levert het materiaal op voor je vernietigende artikel,’ opperde Mark met een glimlach.

Emily schudde haar hoofd. ‘Dat hoef ik niet meer te schrijven. Nee, ik wil niet het risico lopen dat ik word herkend.’

‘Dan zou ik ook maar niet om een menukaart vragen. Dat komt misschien vreemd over. Volgens mij hebben ze mij al aantekeningen zien maken.’

‘Je hebt gelijk. Tijd voor een toetje.’

Mark lachte. ‘Eet je altijd zo veel, of alleen in het belang van het onderzoek?’

‘Voor het onderzoek natuurlijk, al heb ik beretrek.’

De ware reden, beseftte ze, was dat ze dolgraag zo veel mogelijk gerechten van de menukaart wilde proeven.

Emily had nog nooit zo genoten van het schrijven van een stuk als bij haar recensie. Halverwege vroeg ze zich af of ze niet liever culinair schrijver wilde worden. Dan kon ze haar opleiding combineren met haar pas ontdekte passie. Ze hield erg van de taal, van het beschrijven van smaak en textuur, zodat de lezers de gerechten als het ware op hun tong zouden proeven.

Bob leek ook blij met het stuk. ‘Ik weet niet of meneer de directeur hierover te spreken zal zijn. Hij wil die tent gesloten hebben, weet je nog?’

‘Wanneer een restaurant goed is maakt één slechte recensie niet zo veel uit. Ik zou gewoon het risico nemen en het plaatsen.’

‘Dat ga ik doen.’

‘Maar wel pas over twee weken, hè? Tot dan werk ik er nog.’

‘Volgens mij heb je het er ontzettend naar je zin, ook al zie je eruit alsof je weken onder een steen hebt geleefd.’

Emily zuchtte. ‘Ja, ik vind het geweldig!’ Ze realiseerde zich hoe erg ze het zou vinden om er weg te gaan.

Toen ze op dinsdag weer naar het restaurant ging, kreeg ze in de keuken nogal wat geplaag over haar vrije weekend te verduren.

‘Hou toch op! Als ik voor mijn werk betaald zou worden, was me dat nooit gelukt,’ zei ze terwijl ze haar koksjas aantrok.

Een paar dagen later stond ze al heel vroeg in de ochtend brunoise te maken, een standaardbezigheid die altijd nodig leek. Het viel haar net op hoeveel sneller en netter ze nu de perfecte dobbelsteentjes sneed toen Theo binnenkwam.

Emily voelde de rilling die zijn aanwezigheid haar altijd bezorgde. Die kwam deels voort uit paniek, deels uit opwindning. Ze was nu wat meer aan hem gewend, maar het was ongebruikelijk dat hij zich op donderdagochtend liet zien, laat staan zo vroeg. Ze glipte weg naar de voorraadkamer, zogenaamd omdat ze vershoudfolie nodig had,. Met hem in de buurt had ze altijd het gevoel dat ze haar emoties niet onder controle had.

Toen ze terugkwam hing er een feestelijke stemming in de keuken.

‘Hé!’ Adam en Theo gaven elkaar een high five.

‘Goed gedaan, man.’

‘Ja! We zijn fantastisch.’

Emily nam aan dat er een persoonlijke reden was voor hun joviale gedrag en sloeg er geen acht op, totdat ze Adam met een editie van haar krant zag.

Ze kreeg het warm, daarna koud en moest vervolgens bijna overgeven. Om de een of andere reden was haar recensie een week te vroeg verschenen, en had Theo tot overmaat van ramp een exemplaar weten te bemachtigen.

Ze dwong zichzelf kalm te blijven. Er was geen enkele reden waarom ze de recensie in verband zouden brengen met het stel dat afgelopen zaterdag in het restaurant had gegeten. Niemand had haar toen opgemerkt, en dat zou nu ook niet gebeuren. Desondanks trilden haar handen toen ze een kom gesnipperde sjalotten afdekte met vershoudfolie.

Theo en Adam bleven stukken uit de recensie aan elkaar voorlezen. ““Aan de smaak van de licht gezouten runderwang zal jarenlang met plezier worden teruggedacht.””

Emily, die een paar uien had gepakt om te snipperen nu ze klaar was met de sjalotten, kromp ineen. Dat had ze beter anders kunnen omschrijven. Zo klonk het nogal overdreven. Maar zodra ze zich herinnerde hoe goed de runderwang had gesmaakt bij de verfijnde salade, besloot ze dat ze gelijk had.

““De gerookte forelmousse was een combinatie van een intense smaak en een delicate, perfecte textuur”,’ las Adam voor. ‘Ik zei toch dat die mousse een succes zou zijn.’

De twee mannen leken steeds uitgelatener te worden door Emily’s loftuizingen. Als ze had geweten dat de recensie de mannen naar het hoofd zou stijgen, zou ze zich terughoudender hebben opgesteld.

Opeens gebeurde er iets rampzaligs. Theo sloeg de krant open op het werkblad. Als iemand van het personeel dat had gewaagd, zou hij of zij meteen zijn opgehangen aan het pannenrek om een langzame dood te sterven. Hij las de recensie voor de miljoenste keer door, misschien omdat hij zinnen zocht die hij kon gebruiken voor publiciteitsdoeleinden. Ineens zei hij: ‘Hé!’

Iedereen schrok op, vooral uit gewoonte.

Toen brulde hij: ‘Emily!’

Emily liep met lood in haar schoenen naar hem toe. ‘Ja?’ Zijn heldere ogen boorden zich in de hare.

‘Ja, chéf!’ zei hij nadrukkelijk.

‘Ja, chef,’ mompelde ze gehoorzaam.

‘Jij hebt deze recensie geschreven, hè?’

Haar blik ging naar de krant die hij vasthield. Daar stond een foto van haar, klein en onscherp, maar herkenbaar. Het had geen zin te ontkennen dat zij het was. ‘Ja, chef.’

‘Jij bent helemaal geen stagiaire, hè? Ben je journalist?’

‘Ja, chef.’

‘Heb je hier al die tijd onder valse voorwendselen gewerkt?’

‘Ja, chef.’

Theo’s gezichtsuitdrukking was onleesbaar. Misschien wist hij niet hoe hij moest reageren. Ze had hier inderdaad onder valse voorwendselen gewerkt, maar hij had er geen nadeel van ondervonden. Haar werk was gratis en kwalitatief goed geweest, en het had hem een zeer positieve recensie opgeleverd. Toch was hij duidelijk woedend. ‘Ik denk dat je nu beter kunt vertrekken,’ zei hij heel zacht.

Emily realiseerde zich dat al het gescheld en geschreeuw niets voorstelde. Juist wanneer hij zacht praatte kwamen zijn woorden aan als een mokerslag. ‘Ja, chef,’ fluisterde ze, en ze maakte haar schort los.

Om negen uur stond ze bij de krant op de stoep, vóór Bob, met wie ze een stevig appeltje te schillen had.

Als het toonbeeld van wroeging kwam hij zijn kantoor binnen. Emily kon zich er niet toe brengen hem de wind van voren te geven.

‘O god, Em, het spijt me zo! Ik kon er echt niks aan doen.’

‘Ik ben weggestuurd, Bob!’

‘Je zou toch weggaan, het is alleen iets eerder gebeurd dan gepland. Het was niet je baan.’

‘Dat weet ik, maar...’ Door iets in Bobs gezichtsuitdrukking maakte ze haar zin niet af.

‘Ik heb nog slechter nieuws, Em.’

‘Nog slechter?’

‘Ik ben bang dat je je baan bij de krant kwijt bent.’

‘Waarom?’

‘In plaats van een vernietigend artikel te schrijven heb je het restaurant een prachtige recensie gegeven. Ik mag blij zijn dat ik zelf niet de laan uit ben gestuurd.’

‘Ze kunnen me toch niet zomaar ontslaan? Valt dat niet onder “gedwongen ontslag”?’

‘Dat weet ik niet.’ Hij zuchtte diep. ‘Het spijt me vreselijk, Emily. Ze hebben me onder druk gezet om de recensie eerder te plaatsen, dus ik kon er niet onderuit. Maar je stuk was zo ontzettend positief dat Theo Milton meer gasten zal krijgen in plaats van failliet te gaan. En dat laatste was het plan. Iemand moest lijden.’

Emily probeerde zich zo kapot te voelen als in deze situatie toch zeker gepast was. ‘Ik weet überhaupt niet of ik wel geschikt ben voor het journalistenvak. Ik ben beter met eten.’

‘Kom, dan gaan we naar hiernaast. Ik trakteer je op een ontbijt. Het is misschien geen culinair hoogstandje, maar in zware tijden gaat er niets boven een sandwich met bacon.’

In het goedkope eettentje, populair bij iedereen die in het gebouw werkte, maakten ze heerlijke baconsandwiches. De sterke thee hielp ook, en al snel voelde Emily zich in staat van haar tafeltje op te staan om haar toekomst onder ogen te zien – ook al hield die een uitstapje naar het arbeidsbureau in. Ze omhelsde Bob en bedankte hem voor alles wat hij had gedaan. Toen ging ze naar huis.

Op de trap van haar gebouw, gekleed in zijn koksjas, zat Theo Milton. Aan zijn hele houding was te zien dat hij enorm baalde.

Hij had nu geen macht meer over haar. Hij was gewoon een heel aantrekkelijke man voor wie ze had gewerkt. Nu ze niet meer in zijn keuken zou komen, kon ze tegenover zichzelf toegeven hoe aantrekkelijk ze hem vond.

Hij stond op. ‘Jij hebt er lang over gedaan om hiernaartoe te komen,’ merkte hij op.

Emily haalde haar schouders op. ‘Ik had andere dingen te doen.’

‘O ja?’ Hij kon moeilijk accepteren dat iemand iets te doen had wat niets met zijn restaurant te maken had.

‘Ik heb geen baan meer,’ zei ze.

Ze zag zijn pupillen even verwijden, alsof dat hem genoeg deed.

‘Jawel,’ zei hij, en hij kuste haar stevig maar snel op de mond. ‘Kom bij mij werken – als je denkt dat je het tempo aankunt.’

Het scheelde niet veel of Emily had zich in zijn armen geworpen. Ze wist niet of ze het idee om met Theo te werken zo opwindend vond, of haar nieuwe carrière als keukenslaaf.

‘En voor het geval je je zorgen maakt,’ zei Theo, ‘we hebben geen beleid dat relaties op de werkplek verbiedt.’

Emily bloosde. Daar had ze zich inderdaad zorgen om gemaakt. ‘O?’

‘Maar dat betekent niet dat ik je beter zal behandelen dan je collega’s wanneer je met me datet.’

‘Nee, chef,’ zei Emily. Ze boog haar hoofd, zodat hij haar verrukte glimlach niet zou zien.

Heb je genoten van dit verhaal? Lees dan ook *Een huis vol liefde!*

Grace erft een prachtig oud landhuis van haar peetmoeder, en in eerste instantie ziet haar leven er geweldig uit. Maar dan strandt haar huwelijk en blijft ze alleen achter in een groot huis dat opeens wel erg leeg aanvoelt. Gelukkig ontmoet ze op een dag Ellie Summers, een kunstenares die, net zwanger van haar eerste kind, dakloos dreigt te worden omdat haar vriend wel erg nerveus werd van het idee vader te worden en prompt verdween.

De twee vrouwen sluiten al snel een hechte vriendschap en Ellie komt bij Grace in het grote huis wonen. Gewapend met Ellies artistieke inzicht en Grace' handigheid nemen ze de enorme taak op zich het oude landgoed in zijn vroegere glorie te herstellen. Alles lijkt op rolletjes te lopen, tot er opeens een verwarrend aantrekkelijke man voor hun neus staat, die beweert dat hij ze heel graag wil helpen met de restauratie...

Kerst in het bos

Aline van Wijnen

‘Mam? Zal ik je helpen?’

‘Ben je al klaar met je eigen werk?’ vraagt mama zonder op te kijken van de grijze gewatteerde jas waar ze een knoop aan naait.

‘Nog niet, maar ik zit al een hele tijd aardappelen te schillen. Mag ik iets anders doen, iets nuttigs?’ Verwachtingsvol leg ik mijn schilmesje weg.

Nu kijkt mama wel naar me op. ‘Aardappelen schillen is nuttig. Daarmee zorg je voor het eten voor de kameraden, zodat ze op krachten blijven om tegen de nazi’s te vechten. Het is eervol werk.’

‘Maar mam...’

Mama tikt met haar vingerhoedje op tafel om aan te geven dat ze een punt zet achter ons gesprek. Ik zucht en pak mijn schilmesje weer op. Het heeft geen zin om door te zeuren, dat weet ik ondertussen wel. Voor de oorlog was mijn moeder onderwijzeres. In de klas was haar wil wet, en nu in het bos is het niet heel anders. Zelfs Michailo, de oudste van de eenheid, luistert naar mama als ze iets zegt, wat niet vaak gebeurt. Meestal zwijgt ze terwijl ze onze kleren vermaakt, roert in de pot met waterige koolsoep of haar zwarte hoofddoek onder haar kin vastknoopt en naar buiten gaat om iets te doen waar ze mij nooit over vertelt. Maar ik ben al negen en ik weet het heus wel: net als andere partizanen werkt mama voor het verzet. Als de nazi’s haar oppakken, komt ze nooit meer terug, maar daar denk ik liever niet over na.

‘Katja?’ zegt mama op waarschuwendende toon, en ik pak snel de grootste aardappel uit de gietijzeren pot.

Voordat ik mijn schilmesje erin zet, werp ik een heimelijke blik naar mijn pop, die in de hoek van de *zemljanka* op een berkenhouten bank zit. Ze heet Elle: hetzelfde als Ella, maar dan op z’n Frans. Ella is mijn beste vriendin in het bos, dus toen ik de pop cadeau kreeg, noemde ik haar zo. De pop is van hout gemaakt, net als al onze meubels en de *zemljanka* zelf. Vanbuiten lijkt de *zemljanka* op een kleine heuvel: in de zomer onzichtbaar door de bloemen en het gras, nu in de winter door een pak sneeuw van wel een halve meter dik. Onder die heuvel is het een diep gat dat de kameraden in de grond hebben gegraven en met boomstammen hebben versterkt, zodat het een klein huisje is geworden. Tegen de muren hebben ze berkenhouten

banken neergezet waarop we overdag zitten en 's nachts slapen. Tussen de banken in is een houten tafel gepropt. In een hoekje hebben we een klein kacheltje waar altijd een pot heet water op staat. Aan de muur hangen vlechten uien en knoflook: onze wintervoorraad.

Door al die bomen ruikt het binnen sterk naar hout, maar dat merk ik allang niet meer. De geur van dennentakken ruik ik nog wel: Ella en ik hebben er een heleboel van naar binnen gehaald om onze zemljanka op te vrolijken voor Nieuwjaar. Nu is het al weer een week geleden, maar de takken blijven mooi en mogen van mama nog een tijdje blijven liggen.

Ik werp een blik op de pot met aardappelen. Dat zijn er nog zeker tien. Ik wou dat Ella hier was om mij te helpen. Maar Ella is veel ouder dan ik, ze mag al echt werk doen voor het verzet. Bruggen met nazitreinen opblazen, of auto's met Duitse officieren. Dat zou ik ook wel willen doen als ik groot ben, maar mama hoopt dat het niet zover komt. Want dan zou de oorlog nog jaren duren en dat wil ze niet. Dat wil ik ook niet, al vind ik het hier in de zemljanka best leuk.

Voor de oorlog woonden we in een mooi wit huis; het grootste in het dorp, omdat mijn vader de baas van het partijcomité was. Toen de Duitsers Wit-Rusland binnenvielen, pakten ze mijn vader op en schoten hem dood op het plein. Ik heb dat niet gezien, maar mama wel. Ik weet nog heel goed hoe mama naar huis kwam gerend, mij bij mijn hand pakte en het bos in sleurde. Ik heb niets kunnen meenemen. Mijn poppen, boekjes en potloden – alles is thuis achtergebleven. Maar als mama niet zo snel was geweest, hadden de nazi's haar ook doodgeschoten. Dat kan ik me helemaal niet voorstellen: een leven zonder mama. Mijn mama lijkt zo streng, maar dat doet ze alleen omdat ze wil dat ik goed luister, met het huishouden help en mijn huiswerk maak voor als ik ooit weer naar school mag. Als mama denkt dat ik slaap, gaat ze op de bank naast me zitten en aait me over mijn haren. Nee, ik zou het vreselijk vinden als mijn mama er niet meer zou zijn. Ella's mama is doodgeschoten, en haar papa en haar hele familie ook, net voordat Ella naar het bos vluchtte en bij ons in de zemljanka kwam wonen.

'Als je zo blijft zitten dromen, Katja, dan duurt het nog uren voordat je met je pop kunt spelen,' merkt mama op terwijl ze een nieuwe knoop uit een blik pakt waar ooit *toesjonka* in heeft gezeten. Mama ziet alles, zelfs als ze niet kijkt; alleen mama kan dat.

Ik zet mijn mesje weer in de aardappel en probeer de schil in een lange sliert eraf te schillen zonder dat hij breekt. Een tijdlang zitten we stilletjes aan tafel: mama gebogen over haar naaiwerk, ik boven de kom met aardappelen. Als de deur van de zemljanka piepend opengaat, kijken we allebei op.

Ella stapt naar binnen en stampt een paar keer met haar voeten om de sneeuw van haar vilten laarzen af te krijgen. Ze glimlacht.

‘Het is gelukt,’ zegt ze terwijl ze bij het kachelkje hurkt en een mok heet water inschenkt. ‘Die mof heeft alles wat hij wist aan ons verteld, we hoefden niet eens...’ Ze slikt haar woorden in en werpt een blik op mij. ‘We hoefden niet eens heel streng voor hem te zijn.’

Ella pakt wat gedroogde brandnetelblaadjes uit het houten kistje op de plank om er thee van te maken. Haar vriend Sergei heeft het kistje voor mama gemaakt. Het kistje heeft meerdere vakken, waar mama verschillende kruiden in bewaart die ze ’s zomers in het bos verzamelt en droogt. Brandnetel, lavendel, kamille, klein hoefblad: voor de thee of als medicijn als een van de kameraden ziek wordt. Echte medicijnen hebben we in het kamp niet.

Met haar mok thee gaat Ella naast me zitten en ze pakt een tweede schilmesje van de plank. ‘Die nazi had informatie over een belangrijk transport,’ vertelt ze terwijl ze vliegensvlug een aardappel schilt. ‘Michailo en de jongens zijn zich nu aan het beraden over hoe ze die operatie gaan aanpakken. Misschien hebben we versterking nodig uit het grote kamp. Hoe dan ook, het was een nuttige ondervraging, we hebben er veel aan gehad.’

‘Laten we dat maar als een goed teken beschouwen voor straks.’ Mama legt haar naaispullen weg en staat op. Ze is een grote vrouw en haar hoofd raakt het plafond bijna. Ze pakt haar jas van een haakje bij de deur en knoopt haar hoofddoek onder haar kin. Dan tilt ze een mand met *listovki* van de grond: de Sovjet-informatiebrieven die ze bij onze contactpersoon in het dorp gaat bezorgen. ‘Nou, tot vanavond dan maar.’ Ze kijkt naar me alsof ze mijn aanblik in haar geheugen wil prenten en draait zich om.

‘Tot vanavond, mam.’

‘Tot straks, Marja. En... wees voorzichtig.’

Ik weet dat Ella mama succes wilde wensen, maar dat heeft mama liever niet. Ze is bang dat het juist ongeluk brengt als je iemand succes wenst voor een gevaarlijke taak. Mijn mama is een communist, maar toch gelooft ze in

dit soort Wit-Russisch bijgeloof. Ze wil in elk geval niet het risico lopen dat het bijgeloof klopt.

Als mama de deur achter zich dichtdoet, kijken we haar nog een tijdje na. Dan neemt Ella een slokje van haar brandnetelthee en begint weer te schillen.

Ella is een mooi meisje. Ze is klein en tenger, met bruin haar en grote bruine ogen die vaak heel verdrietig kijken. Soms zit ze minutenlang voor zich uit te staren, en dan lijkt het alsof ze iets ziet. Als ik dan in dezelfde richting kijk, zie ik niets behalve een muur, het kampvuur of een boom – waar we toevallig op dat moment zijn. Maar meestal is Ella vrolijk. In elk geval vrolijker dan toen ze een jaar geleden uit Głusk in het kamp kwam. Haar familie en heel veel andere mensen in Głusk waren door de nazi's vermoord, alleen omdat ze Joods waren. Ik weet niet waarom de Joden anders zijn dan de Wit-Russen en niemand heeft me dat ooit uitgelegd. Voor Ella had ik nog nooit een Jood gezien en zij ziet er heel gewoon uit. Ella praat ook gewoon, net als mama of Michailo. Ze kan zelfs Duits en Frans, daarom mag ze de ondervragingen van de gevangen nazi's vertalen. Als ik groot ben wil ik dat ook doen. Dan word ik tolk, zoals Ella. Of onderwijzeres, zoals mama. Misschien word ik wel dokter, zodat ik alle mensen beter kan maken, zelf als die in hun hart zijn geschoten.

‘Wat een boel aardappelen,’ zegt Ella. Terwijl ik nog steeds mijn grote aardappel schil, heeft Ella al de laatste uit de pot gepakt. ‘Zo veel kookt Marja meestal niet, ze heeft vandaag uitgepakt met de piepers.’

‘Mama gaat ze ook niet koken. Ze gaat aardappelpannenkoekjes bakken, omdat het kerst is. Wist je dat dan niet?’

‘Nee, daar heb ik niet aan gedacht. Kerst.’ Ella glimlacht.

‘Vierde jij vroeger thuis ook kerst?’

Ella's gezicht betreft en ik heb meteen spijt dat ik haar naar vroeger, naar haar thuis, heb gevraagd.

‘Nee, dat hebben we... dat heb ik nooit gedaan,’ zegt ze met een blik op de lege pot.

‘Omdat je Joods bent?’

‘Nee, Katja, omdat we Sovjet-mensen zijn. En de Sovjets geloven niet in God.’

‘Mama gelooft ook niet in God. Als er een god bestond, dan had hij de oorlog niet toegestaan, zegt mama altijd.’

Ella glimlacht. ‘Mama heeft gelijk. Toch kunnen mensen daar niemand anders de schuld van geven dan zichzelf. Ga jij maar lekker met je pop spelen, dan ruim ik het hier op.’

Ze zet de aardappelen in het water. Water hebben we in de winter meer dan genoeg: gesmolten sneeuw. Dan doet ze de schillen in een emmer. Een bevriende boer in een dorp verderop houdt varkens. Een van de jongens zal de schillen ’s nachts naar hem wegbrengen als varkensvoer in ruil voor wat spek.

Al die tijd lees ik mijn pop een verhaaltje voor. Als Ella met een boek naast me op de bank komt zitten, kijk ik stiekem op haar horloge. Het is te groot voor haar pols en ze wilde het eerst niet dragen omdat het van een nazi is geweest, maar voor het verzetswerk moet ze dat wel doen. De kleine wijzer staat nu bij de drie en ik vraag me af bij welk cijfer de wijzer zal staan als mama terugkomt.

Als de wijzer bij de vier staat, is mama er nog niet.

‘Wanneer komt mama terug, Ella?’

‘Binnenkort.’

‘Wat is binnenkort?’

Ella legt haar boek weg. ‘Maak je je zorgen om mama?’

Ik schud mijn hoofd, maar mijn ogen vullen zich ineens met tranen, zodat ik Ella’s gezicht niet meer kan zien.

‘Ach, Katja toch.’ Ze slaat haar armen om me heen. ‘Je mama heeft al vaak listovki weggebracht, ze is heel voorzichtig.’

Ik knik tegen haar borst. Als Ella me eindelijk loslaat, dep ik mijn gezicht droog met de mouw van mijn vest. ‘Waarom moet mama die listovki wegbrengen?’

‘Zodat mensen in de dorpen kunnen lezen wat er echt in de wereld gebeurt. Ze hebben geen radio en geen krant meer, alleen de leugens die de nazi’s verspreiden.’

‘En als ze mama oppakken?’

Ella kijkt weg. ‘Laten we hopen dat dat niet gebeurt. Weet je wat? Laten we je mama tegemoetlopen, naar de bosrand.’

Dat laat ik me geen twee keer zeggen. Ik spring van de bank, trek mijn jas aan, zet mijn witte konijnenwollen muts op en ren naar buiten. Achter me hoor ik de sneeuw knisperen onder Ella’s voeten. Het is nog dag, maar in het bos wordt het snel donker. Dat vind ik niet erg. Omdat ik al vanaf het

begin van de oorlog in het bos woon, kan ik de weg hier vinden met mijn ogen dicht. Ik weet waar de zemljanka's staan, waar een beekje loopt en waar de paadjes onder een dik pak sneeuw liggen. Ook de open plek waar we van de zomer rond het kampvuur zitten, is nu een wit vlak.

In de haast om naar buiten te rennen ben ik mijn wanten vergeten, en nu bijt de kou in mijn armen onder de te korte mouwen van mijn jas. Boven mijn hoofd springt een kraai van de ene kale tak van de eik naar de andere, een pak sneeuw valt pal voor mijn voeten op de grond. Ik loop zo snel naar de bosrand dat het Ella moeite kost om me bij te houden.

‘Wacht even, Katja. Laten we een spelletje sporen lezen doen.’

‘Is goed,’ zeg ik, maar mijn hoofd staat niet naar het spelletje. Mijn hoofd is vol met gedachten aan mama.

‘Van wie zijn deze pootafdrukken?’ Ella wijst naar de ovale afdrukken die om de eik heen lopen.

‘Van een vos.’

‘En die daar?’

‘Van een haas.’

‘En deze dan?’

‘Van een vogel natuurlijk. Kijk, Ella, daar is mama!’ Ik wil het net op een rennen zetten als Ella me bij mijn elleboog pakt.

‘Wacht. Ze is niet alleen,’ fluistert ze, en ze trekt me mee naar de eik.

Verstopt achter de dikke boomstam kijken we hoe mama en de onbekende steeds dichterbij komen.

‘Het is een man,’ fluister ik.

Ella legt haar wijsvinger op haar lippen om mij tot stilte te manen.

Als mama en de onbekende vlakbij zijn, weten we zeker dat ze niet met een wapen wordt bedreigd. De man die naast haar loopt is eigenlijk een jongen, ouder dan ik, maar jonger dan Ella, zo te zien. Hij loopt met gebogen hoofd en heeft iets in zijn hand wat op een... kussentje lijkt?

‘Mama!’ Ik maak me los van de boom en sprint naar haar toe.

‘Ah, Katja. Zijn jullie aan het wandelen?’

‘Wie ben jij?’ vraag ik aan de jongen.

Omdat hij nog steeds naar de grond staart, geeft mama in zijn plaats antwoord. ‘Dit is Kolja, een nieuwe kameraad. Ik heb hem in het bos gevonden. Hij is zeventien, en de nazi's hadden hem op transport naar een werkkamp gezet, maar hij is ervanaf gesprongen en gevlucht. Nu kan hij

niet naar huis omdat hij daarmee zijn moeder en zusjes in gevaar zou brengen. Dus heb ik hem meegenomen naar het kamp.'

'Waarom heb je dat kussentje bij je?' Ik reik ernaar, maar Kolja drukt het tegen zijn borst.

'Dat heb ik van mijn moeder, voor onderweg. Mijn tas ligt nog in de trein, ik heb alleen dit nog.'

'En je hebt je familie die thuis op je wacht,' zegt Ella. 'Welkom in het kamp.'

Met z'n vieren nemen we de kortste route naar huis, zodat Kolja de kameraden kan ontmoeten en wij het avondeten kunnen maken.

Een paar uur later zitten we met z'n allen aan tafel in de grootste zemljanka. De nieuwe jongen zit tussen Michailo en Sergei in met zijn kussentje op schoot. Dora, de Komsomol-leidster, heeft zoals altijd plaatsgenomen aan het hoofd van de tafel, omdat zij zichzelf heel belangrijk vindt. De andere kameraden kletsen ontspannen met elkaar, blij dat de lange dag bijna voorbij is.

Michailo kijkt opgetogen naar de houten kom met aardappelpannenkoekjes in mama's hand terwijl ze die uitdeelt. 'Zo, Marja, je hebt je vandaag uitgesloofd. Zelfs thuis hadden we die alleen op feestdagen.'

'Het is ook een feestdag,' zeg ik. 'Het is kerst!'

'Kerst? Sovjet-mensen vieren geen religieuze feestdagen,' zegt Dora op haar belerende toontje. 'Zei de grote Marx dan niet: "Religie is de opium van het volk"?'

'Jij zou best wat opium kunnen gebruiken om rustiger te worden,' bromt mama, en Dora werpt haar een woedende blik toe.

'Ja, rustig aan, Dora. We zitten alleen maar te eten,' zegt Michailo, die een shagje aan het rollen is. Hij steekt het in zijn mond en even later vult de zemljanka zich met blauwige rook.

Een tijdlang zitten we zwijgend te eten. Alleen Dora schuift haar aardappelpannenkoekje heen en weer op haar bord, alsof ze bang is om de regels van de partij te overtreden door het op te eten.

'Kerst is niet altijd een christelijke feestdag geweest,' zegt Ella. Haar stem is zacht en de kameraden leggen hun lepels neer om haar beter te kunnen horen. 'In het verre verleden vierden mensen midwinterfeesten om

het boze te verjagen en het licht te begroeten. De kerk heeft die traditie alleen maar overgenomen.'

'Het boze met een feestje verjagen!' zegt Dora minachtend. 'Was dat maar zo makkelijk, dan hadden we hier allemaal niet gezeten.'

'Een feest brengt mensen bij elkaar,' zegt Ella. 'Samen zijn we sterk, samen kunnen we elke vijand aan.'

'Ella heeft gelijk.' Michailo pakt zijn heupfles en laat hem rondgaan. Iedereen schenkt een paar druppels *samogonka* – zelfgestookte wodka – in zijn mok. Als de fles bij hem terug is, heft Michailo hem in de lucht. 'Kameraden. Het boze heeft ons bijeengebracht en samen vechten we voor de terugkomst van het licht. Of we nou wel of niet in een god geloven, samen zorgen we ervoor dat die dag steeds dichterbij komt. Daar drinken we nu op. Op het goede!'

'Op het licht!' zeggen de kameraden in koor.

Sergei pakt zijn harmonica van onder de bank en zet de eerste akkoorden van een bekend kinderliedje in: 'In het bos is een dennenboompje geboren, in het bos is het opgegroeid.'

De kameraden lachen en vallen hem bij: 'In de winter en in de zomer was het slank en groen.'

Onder de tafel pakt mama mijn hand vast. Ella tikt zachtjes met haar mok tegen mijn glas berkensap. De nieuwe jongen drukt zijn kussentje tegen zijn borst en zingt zachtjes mee. En ik voel me zo licht dat het lijkt alsof ik zo meteen in de lucht zal opstijgen en onder het plafond zal ronddwarrelen als een sneeuwvlok. Kerst in het bos is de leukste kerst die ik ooit heb meegemaakt.

Heb je genoten van dit verhaal? Lees dan ook *Het geheime kistje van Elle!*

Wit-Rusland, 1941. Tijdens een razzia in haar geboortedorp is de Joodse Ella getuige van de moord op haar familie. Ze weet zelf te ontkomen en vlucht het bos in, waar ze wordt opgenomen door een groep verzetsstrijders die zich daar schuilhoudt. In hun midden wordt Ella onverwacht weer gelukkig, maar helaas is dat van korte duur. Na de bevrijding krijgt Ella, die niets meer te verliezen heeft, valse papieren met de naam Elle. Ze reist verder naar Parijs om informatie door te geven over voortvluchtige nazi's. Over haar afkomst en haar verleden zwijgt ze de rest van haar leven als het graf.

Nederland, 2013. Janna maakt een moeilijke tijd door nadat haar man haar heeft verlaten. Als haar oma Elle in diezelfde periode overlijdt, helpt Janna haar moeder met het uitruimen van oma's huis. Ze vindt een versleten kistje waar spullen in zitten die ze niet kan plaatsen: een davidster, een oud identiteitsbewijs in een onleesbare taal, en een gladde metalen ring. Had haar stille, gesloten oma een geheim verleden? Janna gaat op zoek naar de

waarheid, een reis die haar via Parijs en Wit-Rusland terugbrengt naar haarzelf.

Zes lagen taart en een Mini

Wendy Brokers

Ze zeggen dat alles met de tijd beter wordt, maar degene die dat ooit heeft bedacht had geen wraakzuchtige ex. En ja, dat citaat mag je gebruiken. Ik ben niet zo moeilijk.

Ook niet wraakzuchtig. Nou ja, niet heel erg. Zeker niet in het bijzijn van Amy en Nina. Een scheiding is al pijnlijk genoeg en het laatste wat kinderen nodig hebben is een vader en een moeder die elkaar verbaal te lijf gaan als beiden zich binnen de magische cirkel van tien meter afstand begeven. Dat zie ik in. Barbara, ‘zeg maar Babs’, mijn ex, denkt daar helaas anders over. Hoe ik ooit zo blind heb kunnen zijn om in haar val te lopen, blijft het allergrootste mysterie op aarde. Ik had haar tikkende biologische klok, waarvan de wijzers inmiddels op ‘wanhopig’ stonden en die een handje werd geholpen door de medische wetenschap, gewoon kunnen horen. Maar zoals bij zo veel mannen overstemde die makker achter mijn rits mijn gehoor. De moraal van dit verhaal is natuurlijk dat Durex en consorten niet voor niets bestaan. Je moet er alleen vóór het moment suprême aan denken.

Hoewel ik ‘Babs’ wel altijd dankbaar zal blijven voor het op de wereld zetten van de twee prachtigste en meest unieke meisjes die er bestaan: mijn kinderen. Oké, mijn inbreng in het grote geheel was misschien wat karig, maar de helft van die spectaculaire driejarige genenpakketjes komt toch nog steeds van mij. Ook al wil Barbara dat zo snel mogelijk vergeten. Wel met behoud van alimentatie graag.

Oké, ik geef het toe: ik ben cynisch. Ik doe lullig. Maar ik heb het smoorheet in mijn auto met kapotte airco en ik ben chagrijnig omdat ik de twee liefste moppies op aarde net voor de rest van het weekend bij mijn ex heb moeten afleveren.

Barbara is namelijk jarig. Veertig op de teller. Dat was blijkbaar al reden genoeg om tegen me te gaan schreeuwen voordat ik zelfs ‘goedemorgen’ had kunnen zeggen toen ik keurig op tijd op de stoep stond met onze meiden. Ze griste Amy en Nina zowat uit mijn handen en trok ze de hal in onder een ‘Máhám, zet die meiden in bad, want die sukkel heeft ze vanmorgen gewoon nog mee naar het strand genomen!’. Na een laatste

furieuze blik op mij knalde ze de voordeur dicht zodat mijn ‘Dag schatjes, papa ziet jullie dinsdagochtend weer!’ ergens in de dreun verloren ging.

En dus komt de stoom nu uit mijn oren en ventileer ik die in het bijzijn van de Zwitserse herdershond die ik na mijn scheiding in huis heb genomen om de stilte te verdrijven. Boris kijkt me vanaf de passagiersstoel met een bedachtzame blik aan. Helaas doet die tong uit zijn bek zijn blijk van intelligentie dan weer enigszins teniet, maar die niet zo fris ruikende lap vlees zal nu vast uit zijn bek hangen omdat hij het nog warmer heeft dan ik.

‘Makker, jij hebt mooi praten met je...’ De rest gaat verloren in het verschrikt weer voor me kijken, het veel te late geknars van remmen en de oorverdovende klap die erop volgt. De stroom met vloeken die uit mijn mond komt behoeft geen verdere uitleg. Er is dus inderdaad een heel goede reden om je ogen te allen tijde op de weg te houden.

Verslagen omklem ik het stuur en ik bonk er twee keer hard op met mijn voorhoofd. Dan maak ik met een diepe zucht mijn gordel los, zet de motor af, doe mijn alarmlichten aan, stap uit en sla het portier veel harder dan nodig is achter me dicht.

De witte Classic Mini Estate voor me is versierd met sierlijke en gekleurde letters en een taartlogo op de twee achterrautjes. Het geheel daaronder oogt echter nogal treurig. Mijn SUV heeft maar weinig heel gelaten van de besteldeuren en de achterlichten. Zo op het eerste gezicht komt mijn auto als duidelijke overwinnaar uit de bus. Meer dan wat lakschade en mogelijk een gebogen nummerplaat lijkt ik niet te hebben.

Pas bij het horen van een piepgeluidje heb ik in de gaten dat de bestuurder ook is uitgestapt. Bestuurster blijkbaar, aan de roze gelakte teennagels in een paar open sandaaltjes te zien. Mijn ogen dwalen omhoog langs een paar gebruide blote benen in een kort gebloemd zomerjurkje. Bij het volgende piepgeluid dat uit haar keel ontsnapt, vliegen ze direct door naar haar gezicht.

Haar ogen zijn bruin, groot en rond. Haar mond vormt half schuilgaand achter haar hand een ‘o’. Twee kastanjebruine vlechtjes reiken tot haar sleutelbeenderen. Aan de uiteinden te zien krullen haar haren als ze het los draagt. Ze heeft een neus vol sproeten en is klein van stuk. Écht klein.

Voor ik iets kan zeggen stormt ze naar de achterkant van haar auto, mij daarbij best ruw opzijduwend. Een paar tellen kijkt ze geschokt naar de

voorkant van mijn SUV, die nog steeds innig contact met haar Mini maakt, maar dan draait ze zich naar me om met een woedende blik in haar ogen.

‘Weg! Weg met je auto!’

Dit is nu al de tweede vrouw die deze morgen tegen me gilt. Oké, vandaag is duidelijk niet de beste dag uit mijn bestaan.

Mijn handen gaan in een bezwerend gebaar omhoog. ‘Hé, kalm aan. Het was mijn fout en ik zorg ervoor dat je schade wordt vergoed.’ Ik probeer mijn stem rustig te houden, maar volgens mij slaag ik daar maar half in.

Ze zet haar handen op de motorkap van mijn auto en probeert het gevaarte naar achteren te duwen. Ik schiet bijna in de lach, tot ik bedenk dat er helemaal niets te lachen valt. Ik steek mijn hand uit om deze op haar arm te leggen, maar ze slaat hem met kracht weg. *Wauw, wat een pit voor zo’n klein vrouwtje.* ‘Rustig, oké?’ Ik hef mijn handen om haar te laten zien dat ze niets te vrezen heeft. ‘Mijn schuld, maak je niet druk.’

‘Niet druk? Niet druk?!’ Haar borsten lijken op te zwellen als haar borstkas uitzet door een diepe inademing. Ik dwing mijn ogen weg van haar decolleté en naar haar gezicht, maar allemachtig, dat kost me een moeite! *Oké Siets, wat mankeert je, man?* ‘Ga opzij, jij... jij...’ Ze hapt een keer bijna hysterisch naar adem. Haar gezicht is rood geworden en haar neusvleugels zijn opengesperd. *Wow, echt mijn dag niet.* ‘Jij grote lummel!’

Lummel? Wie gebruikt tegenwoordig nog het woord ‘lummel’? Ik proef het woord even op mijn tong tot ik zie dat ze met meer snelheid dan ik had verwacht naar het portier van mijn auto sprint.

‘Ho even!’ Met vier grote stappen ben ik bij haar. ‘Ik haal ’m zélf weg. Kalmeer. Alles komt goed.’ Ik leg mijn hand op die van haar, die de deurgreep al vastheeft. Haar hand is klein en zacht en het bezorgt me een schokje, waardoor ik mijn vingers terugtrek alsof ik me heb gebrand. Een zuchtje wind zorgt ervoor dat haar geur mijn neus binnenwaait. Ik ruik vanille, karamel en chocola gecombineerd met iets nootachtigs.

Allemachtig...

Ze doet een stap opzij, waardoor ze buiten mijn bereik staat en ik kan instappen. Als ik mijn auto start en naar achteren rijd, hoor ik wederom geknars en het rinkelende geluid van metaal op asfalt. Ik vrees dat de achterbumper van haar auto geen partij is voor het sleepoog aan de voorzijde van die van mij. Als ik weer uitstap zie ik dat de vrouw een

verwoede poging doet een van de zwaar beschadigde achterdeuren van haar bestelautootje te openen.

‘Ho!’ zeg ik veel scherper dan mijn bedoeling is, maar mijn Mini-hart komt tot leven en ik kan niet toelaten dat het zwaarder wordt beschadigd dan haar klassieker nu al is toegetakeld. ‘Zo sloop je hem helemaal.’ Ik haal, met het risico dat de schok van daarnet zich herhaalt, toch haar hand van het deurgreepje. De verwachte schok blijft uit, maar in plaats daarvan voel ik een aangename tinteling langs mijn rug gaan.

‘Ik moet erin,’ jammert ze. De woede heeft plaatsgemaakt voor paniek. ‘Mijn taart!’

Pas dan leg ik de link tussen het logo op de achterrautjes en haar pogingen te redden wat er te redden valt. Mijn oog valt op de krulletters. TAARTEN VAN CATO.

‘Cato?’

Haar bruine ogen kijken naar me op en ik vergeet op slag wat ik wilde zeggen. Verdorie, ik ben negenendertig, heb jarenlang als SEH-verpleegkundige gewerkt en mag dus aannemen dat ik behoorlijk koelbloedig ben en snel kan handelen in onverwachte situaties. Inmiddels ben ik teamleider op een shortstayafdeling en vader van een tweeling. En toch kan ik zelfs bijna niet op mijn eigen naam komen nu ze me op deze manier aanstaart.

Ik schraap mijn keel en knipper met mijn ogen. Dat is godzijdank voldoende om de trance te doorbreken en mijn gezonde verstand weer in werking te stellen. Ik verplaats mijn handen naar haar schouders en buig flink door mijn knieën zodat onze ogen zich enigszins op dezelfde hoogte bevinden. ‘Heb je niks? Geen pijn in je nek door de klap of pijn op de borst door de gordel? Je droeg hopelijk een gordel?’ dring ik aan als ze niet direct reageert.

Ze knikt. ‘Hoe weet je mijn naam?’

Ik wijs naar de zijkant van haar auto. ‘Ik neem aan dat jij de eigenaresse van dit bedrijf bent?’

Cato knikt opnieuw. De paniek komt terug. ‘Hoe laat is het?’ Ze grijpt mijn pols en kijkt op mijn horloge. Daar is die tinteling weer, ook al verdwijnt hij gelijk als ik haar tegen haar Mini zie zakken met haar gezicht in haar handen. Het moment van zwakte duurt amper een seconde, dan

draait ze zich om en gluurde door een van de achterrauitjes naar binnen. ‘Mijn taart! Ik móét weg.’

Ik kijk waarschijnlijk net zo verbluft als ik me voel. ‘Ik rijd je auto kapot en jij wilt dit later afhandelen? Ik kan je wel belazeren en dan kun je naar je centen fluiten!’

‘Ik heb geen keus! Die taart, of wat ervan over is, moet ik nog opbouwen op locatie.’ Haar handen gaan nu in een wanhopig gebaar omhoog. ‘En ik heb elke seconde nodig die me daar nog voor rest.’

‘Die mensen zullen vast begrip hebben voor...’ begin ik sussend, maar ik slik de rest in bij het zien van haar blik. ‘Geen begrip?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Bruiloft. De meest strak geplande ooit. Militaire precisie.’

Ik snap haar wanhoop nu wat beter, maar als ik mijn blik naar de volledig kapotgereden achterlichten laat gaan weet ik dat ik haar niet zo de weg op kan sturen. ‘We hevelen die taart over in mijn auto en parkeren jouw auto hier.’

Haar hoofd gaat opnieuw ontkennend heen en weer. ‘Het zijn zo veel dozen en spullen. Om die allemaal via de voorstoelen eruit te tillen kost me tijd die ik niet heb.’

Mijn brein schakelt over naar zijn normale denkmodus. ‘Oké, dan rijd ik achter je aan en help je. Je hebt geen werkende achterlichten en bent dus een gevaar op de weg.’ Ik moet er niet aan denken dat de zwaar toegetakelde Mini nog meer te verduren krijgt. ‘Dat is wel het minste wat ik kan doen. En als je daar klaar bent, handelen we de schade af, goed?’ En dan hoop ik maar dat geen overijverige politieagent ons van de weg plukt voor we ter plaatse zijn. ‘Waar moet je zijn?’

‘Kasteel de Wittenburg in Wassenaar.’

Ik laat een zachte fluittoon horen omdat ik serieus onder de indruk ben. ‘Heb je een adres?’

Cato verbreekt het oogcontact en duikt op de voorstoel van haar auto. Ze zoekt het adres op in haar navigatie en nadat ik ook die van mij heb ingesteld en ik de afgebroken bumper in mijn achterklep heb gegooid, gaan we op weg.

Ik moet goed opletten wanneer Cato remt. Ik moet mijn ogen nergens naar laten afdwalen. Niet alleen omdat ik er anders zo weer bovenop zit, maar ook omdat ik andere weggebruikers niet de kans wil geven zich tussen

mijn auto en de hare te persen. En dat valt op deze zomerse weekenddag waarop veel mensen een dagje strand voor ogen hebben nog niet mee.

Ik slaak dan ook een diepe zucht als we bij het kasteel aankomen en rij achter haar aan naar de zijingang van het imposante bouwwerk.

Vanbuiten is alles versierd met ballonnen, sierlantaarns en slingers. Witter dan wit zover het oog reikt. Symmetrisch, dat ook. Zes ballonnen aan de ene kant van de openslaande deuren, zes aan de andere kant. De guirlandes hangen op de millimeter gespiegeld van elkaar. Zelfs de draaiingen in de delicate versiering zijn links en rechts identiek. Ik begin in te zien waarom Cato zo in paniek was. Allemachtig, dit moet de strakst geregisseerde bruiloft ooit zijn.

Ik parkeer mijn auto naast die van haar en laat Boris eruit. Hoewel hij me met zijn allerzieligste blik aankijkt, ken ik geen genade en leg ik hem in de schaduw vast aan een hek. De volgende tien minuten handelt Cato als een geoliede machine. Ze tilt over de voorstoelen met de grootst mogelijke voorzichtigheid wel twaalf in afmeting verschillende dozen uit haar auto, die ik al net zo voorzichtig een voor een naar de keuken draag. Daarna volgen plateaus, gereedschapskoffertjes, tasjes en een paar open doosjes met werkelijk niet van echt te onderscheiden eetbare bloemen van fondant, zo laat ik me vertellen als ik vraag of ze niet met enige spoed in het water moeten. Uiteindelijk doet Cato de buitendeur achter ons dicht en legt haar handtas en sleutels op een tafel.

‘Wat kan ik voor je doen?’

Een van haar wenkbrauwen gaat omhoog. ‘Op dit moment? Niks.’

Ik kijk een paar minuten toe hoe geconcentreerd ze aan het werk gaat en hoe er een allerschattigste frons boven haar neusbrug verschijnt. Goeie genade, ben ik al zo lang vrijgezel dat zelfs dat een warm gevoel in me losmaakt?

‘Blijf je naar me staren?’ Zonder haar blik los te maken van de grootste taart, die ze nauwkeurig uitmeet op het plateau, spreekt ze me voor het eerst sinds we binnen zijn weer aan.

Ik grinnik, ik kan er niets aan doen. Ondanks de aanrijding en de volkomen onverwachte invulling van mijn vrije zaterdag amuseer ik me uitstekend. ‘Heb je er last van?’

‘Een beetje.’ Nu kijkt ze wel op en veegt een aan de vlechten ontsnapte lok haar uit haar gezicht. ‘Ik weet trouwens nog steeds niet hoe je heet.’

Mijn glimlach wordt breder. ‘Sietse. Sietse Elferink.’

‘Had je geen plannen voor vandaag, Sietse?’

De manier waarop ze mijn naam uitspreekt bevalt me. Heel goed, eigenlijk. Ik schud mijn hoofd.

‘Vrouw? Kinderen?’

‘Gescheiden. Twee dochters van drie.’

‘Een tweeling?’ Er breekt ook een glimlach door op haar gezicht terwijl ze haar hoofd afwendt en haar handen al weer aan het werk zet. ‘Ik ben de helft van een tweeling. Eeneiig.’

‘Mijn dochters ook,’ zeg ik verrast. ‘Voor de buitenwereld niet uit elkaar te houden. Het zal niet meevallen, als ze straks op de basisschool zitten. Arme leerkracht.’

Ze schiet in de lach. ‘Zo waren mijn zus en ik ook. Nog sterker; ik heb een keer een herkansing van een wiskundeproefwerk voor haar gemaakt zodat zij ook overging.’

‘Valsheid in geschriften? Toe maar.’ Ik grijns. ‘Ik hoop niet dat mijn meiden later zulke stunts gaan uithalen.’ Ik laat mijn ogen nog eens over haar gestalte glijden. Gewoon omdat het kan en omdat ze niet naar mij kijkt. Van haar kastanjebruine kruin tot aan haar roze gelakte teennagels. Naar dat decolleté om van te watertanden, haar smalle middel en die ronde heupen met een verrukkelijke kont. Een lichaam dat gemaakt is om te baren, zou mijn wijlen oma zeggen.

Ik knipper verschrikt een paar keer. *Baren?* ‘Heb jij kinderen?’ flap ik eruit voor ik het besef.

Ze richt haar bruine ogen een moment op mij. Een moment waarin ze snel over mijn lichaam schieten voor ze me weer in de ogen kijkt. Lijkt het nu zo of bloost ze een beetje? Ik hoop eigenlijk van wel.

‘Eén. Een zoon van bijna vier.’

Ik waag de gok. ‘Man? Vriend?’ De woorden vallen me niet lekker op mijn maag.

Ze schudt haar hoofd en keert het terug naar haar werk, maar niet voor ik een glimp van pijn en woede in haar ogen heb gezien.

‘Is je zoon nu bij je ex?’ dring ik aan, ook al begrijp ik de reden waarom ik dit wil weten nog niet. Het is niet zo dat ik mijn leven zo leeg vind dat ik heel hard op zoek ben naar een vrouw. Al zou ik het net zomin uit de weg gaan. Maar als ik al iets wil, dan graag voor de lange termijn. Harmonie,

kameraadschap en hartstocht. Alles waar het tot op heden in mijn relaties aan heeft ontbroken.

Cato schudt opnieuw van nee. ‘Bij mijn ouders. Zijn vader...’ Ze haalt een keer haar schouders op.

‘Weet je niet wie zijn vader is?’ Ik probeer mijn verbazing te verbergen. Natuurlijk kan het dat Cato bewust voor een kind heeft gekozen zonder partner, of het kan een onenightstand zijn geweest met levensveranderende gevolgen.

Ze lacht kort, maar het klinkt pijnlijk schel en onecht. ‘O jawel. Hij heeft zich alleen uit de voeten gemaakt zodra hij...’ Ze bijt op haar lip.

‘Zodra hij wat?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘Niets,’ zegt ze en ze wijdt haar aandacht weer aan de taart.

Elke vorm van communicatie die ik daarna probeer te onderhouden strandt. Alsof ze vindt dat ze te veel heeft gezegd. Alsof ze de klik die we hadden probeert te negeren. Ik dood mijn tijd met het bekijken van de schade aan haar Mini en door een lange wandeling te maken met Boris.

Om vier uur staat de taart, zes indrukwekkende lagen hoog, spierwit en met een waterval aan eveneens witte eetbare bloemen. De enige kleur komt van de groene blaadjes en steeltjes. Het is een prachtig staaltje kunst en vakmanschap en een huzarenstuk na alle stress voorafgaande aan de opbouw.

Ik schraap mijn keel. ‘Heb je al een garage op het oog waar je de schade wilt laten herstellen?’

Cato haalt haar schouders op. ‘Dat weet ik nog niet. De garage waar ik normaal gesproken kom bevalt me niet. De eigenaar is een slijmbal die altijd toespelingen maakt en hij rekent volgens mij veel te veel voor onderhoud en reparaties. Dus deze gun ik hem eigenlijk niet zo.’ Ze loopt om haar auto heen en bekijkt de schade zelf nog eens. Met het volle zonlicht van de late middag erop ziet het er nog beroerder uit en ik grimas.

‘Mijn neef heeft een garagebedrijf. Ik hoop dat je het niet verkeerd opvat, maar ik heb je gegoogeld en zag dat je maar een half uurtje bij me vandaan woont.’ *Lucky me.* ‘De garage van mijn neef bevindt zich precies halverwege onze woonadressen. Hij is dol op restauratieprojecten en Engelse auto’s. Voor de duur van de reparatie krijg je zelfs een Caddy ter vervanging van hem te leen.’ Met mijn hand wrijf ik in mijn nek. Het laatste wat ik wil is dat Cato de dupe wordt van mijn onoplettendheid. Dit

moet gewoon goed geregeld worden en Harms hart zit op de juiste plaats. Hij bedondert geen mensen met onterechte reparaties en torenhoge kosten. ‘Lijkt dat je wat? We kunnen je auto zo gelijk brengen. Maandag is er een leenauto beschikbaar en kan de schade-expert langskomen. Ik ben prima verzekerd en er gaat niks onder de tafel. Ik kan je garanderen dat je niet wordt opgelicht.’

Ze bijt op haar lip op de meest aandoenlijke manier die ik ooit heb gezien. Ik zie tranen in haar ogen glinsteren. ‘Waarom doe je dit, Sietse? Waarom heb je vanmorgen niet gewoon een schadeformulier ingevuld en me aan mijn lot overgelaten? Dat had je kunnen doen, weet je?’ Haar stem klinkt zacht en breekbaar. ‘Je kent me niet eens.’

Ik slik als ik die warme bruine ogen zie met onvergoten tranen. Binnen in me trekt er iets samen. Iets wat ik lange tijd niet meer heb gevoeld. Ik schraap mijn keel, en dan nog een keer, voor ik wat durf te zeggen. ‘Omdat ik niet zo ben opgevoed en ik... en ik...’ Ik schraap ’m voor de derde keer. ‘Barst... omdat ik je leuk vind, Cato, en er gigantisch van baal dat ik je dit heb aangedaan, al was het dan niet met opzet. En omdat ik je opnieuw wil zien.’

Het duurt lang voor ze wat zegt. In de tussentijd kauwt ze op haar onderlip. ‘Je vindt me leuk,’ zegt ze uiteindelijk.

Ik knik en om me een houding te geven sla ik mijn armen over elkaar. Ik zie dat Cato’s ogen naar mijn aanspannende bicepsen worden getrokken. *Eureka. 1-0 voor de sportschool.* Ik ga nog wat rechter staan en trek mijn niet-bestaande buikje in.

‘En je wilt me nog een keer zien.’

Ik knik opnieuw.

Ze kauwt verder op haar lip. ‘Als in een date?’

‘Alleen als jij dat ook ziet zitten. Ik wil je leren kennen, en hopelijk jij mij ook.’

Ik zie de twijfel in haar ogen. Ze weet niet of ik wel eerlijk ben. Of ze me kan vertrouwen.

‘Cato?’ Ik hou mijn hoofd schuin en glimlach bemoedigend. Niet alleen om haar het gevoel te geven dat ik oprecht ben, maar ook om de nerveuze steken in mijn maag te negeren. Ze lijkt niet bepaald over te lopen van enthousiasme. Ik ben toch niet de enige die deze connectie voelt? ‘Heb je bedenktijd nodig?’

Ze knikt langzaam. 'Ik denk het.'

'Omdat je bang bent dat ik dit doe vanwege het in de prak rijden van je auto?'

'Nee, omdat ik geen relatie meer heb gehad nadat mijn ex bij me is weggegaan,' zegt ze.

'En dat is hoe lang geleden?'

'Bijna drie jaar.' Haar lip moet er opnieuw aan geloven. 'En daardoor heb ik nogal wat moeite met vertrouwen.'

Ik doe een stap in haar richting en leg in een opwelling mijn hand tegen haar wang. De zachtheid onder mijn handpalm bezorgt me opnieuw een fijn schokje. 'Denk erover na, oké?'

Ze trilt een beetje, maar knikt. Dan doet ze een stap naar achteren en is de magie verbroken, niet in de laatste plaats omdat Boris het behoorlijk zat is geworden om aan de riem te liggen en blaft om me dat te laten weten.

We rijden achter elkaar weer terug. Als we bij de garage aankomen, komt Harm meteen naar buiten om de shade op te nemen. Hij noteert Cato's gegevens en ze lijkt gerustgesteld door zijn woorden. Zonder iets tegen me te zeggen stapt ze aan de passagierskant in mijn auto. Boris mokt in de achterbak omdat hij zijn plek heeft moeten afstaan. Af en toe vang ik zijn ronduit verwijtend staande snoet op in mijn achteruitkijkspiegel.

'Naar jouw huis?'

Cato schudt haar hoofd. 'Dat van mijn ouders. Ik moet Levi nog ophalen bij mijn ouders.'

'Je zoon?' Ik start de auto en blijf haar aankijken. 'Wat is het adres?'

'Ik navigeer wel.' Ze legt haar handen zedig in haar schoot. 'De meeste navigatiesystemen sturen je namelijk de verkeerde kant op. Je moet bij de eerste rotonde verderop in de straat rechtsaf.'

Navigatie is ook het enige wat ik uit haar krijg tot we een minuut of twintig later bij het vrijstaande bungalowtje van haar ouders parkeren. Alle pogingen die ik doe tot een gesprek, kapt ze af. Cato is terughoudend op een manier die ik niet goed begrijp. Ze zei dan wel dat ze zowat drie jaar geleden voor het laatst een relatie had, maar zo onwelwillend stond ze toch niet tegenover mijn voorstel?

'Dank je wel voor de hulp vandaag, en voor de lift. Mijn vader kan me wel naar huis brengen,' zegt ze als ze uitstapt.

Ik zet de motor af en stap eveneens uit. Stomverbaasd, eerlijk gezegd, want ze is al halverwege de oprit. ‘Cato?’ roep ik en ik loop zelf ook op een drafje om de auto heen. Ik laat mijn portier open omdat Boris nog in de warme auto zit.

Als ik dichterbij haar kom zie ik haar ogen lichtelijk paniekerig van mij naar de voordeur van de woning schieten. Een voordeur die opengaat en waar een oudere dame met een haarkleur die een mengeling is van kastanjebruin en grijs in de deuropening verschijnt. Dezelfde deur waardoor een soort wervelwind naar buiten vliegt en zich met een vrijwel onverstanebare kreet in Cato’s armen werpt. Ze tilt een knulletje op dat niet heel veel groter is dan mijn meiden. Hij heeft donkerbruin haar waar het zonlicht een rossige gloed aan geeft en sproeten op zijn neus. Er is geen twijfel over mogelijk dat dit haar zoon is. Zijn gelaatsuitdrukkingen zijn identiek aan die van Cato. Hij neemt zijn moeders gezicht tussen zijn handjes en geeft haar een dikke smakkerd op haar mond. *Hé buddy, dat wil ik ook wel.*

Pas als hij haar gezicht loslaat, begint te gebaren met zijn handen tussen hun lichamen in en klanken begint uit te stoten valt het kwartje. Doof. Levi is doof.

Cato knikt en geeft hem duidelijk en langzaam antwoord. Omdat ze haar handen vol heeft nu ze hem heeft opgetild, is gebarentaal geen optie. Ik ga er tenminste van uit dat ze dat normaal gesproken als communicatiemiddel gebruikt.

Alsof ze zich ineens bewust is van mijn aanwezigheid draait ze zich met haar zoon tegen zich aan een halve slag om. Haar blik heeft iets vastberadens, iets uitdagends. Bijna alsof ze zich wapent voor het geval ik er iets negatiefs over zal zeggen of er spoorlags vandoor zal gaan. Het voelt als het moment van de waarheid, alsof dit een soort test is. Ik doe een stap naar voren.

‘Hallo Levi,’ zeg ik duidelijk, terwijl ik mijn woorden ondersteun met gebarentaal. ‘Ik ben Sietse.’

Cato’s ogen sperren zich verrast open. Levi slaakt een kreet. Het enthousiasme dat zich over zijn gezicht verspreidt en de gloed in zijn ogen aanwakkert werken zo aanstekelijk dat ik grijns.

‘Ben jij mijn papa?’ vraagt hij me met zowel zijn mond als zijn handen.

Ik schud mijn hoofd en negeer Cato's verschrikte snuif. Het mannetje op haar arm heeft mijn volledige aandacht, ook al doet zijn vraag wel wat met me. 'Ik ben Sietse, een... vriend van je mama.' Mijn handen bewegen automatisch en synchroon met wat ik zeg nu ik weet dat dit de taal is die Levi spreekt. 'Wat leuk om je te leren kennen.'

De verwarring is bij Cato omgeslagen in een mengeling van verdriet en dankbaarheid. Ze probeert het te verbergen door haar gezicht af te wenden en het tegen Levi's bovenarm te drukken. Haar ouders staan halverwege het tuinpad en kijken ons vragend aan. Omdat hun dochter zo te zien nog wat tijd nodig heeft om zichzelf bij elkaar te rapen, loop ik op hen af en stel me voor als de man die die ochtend achter op de auto van hun dochter reed. Terwijl ik met haar vader kort over de afhandeling van de schade spreek, pakt Cato's moeder uit de hal een kinderrugzakje.

Het jongetje zwaait naar zijn opa en oma als Cato hem naar mijn auto draagt, maar hij wil niet naar ze terugrennen en hij geeft ook geen kushandjes, zoals mijn dochters bij mijn ouders doen. Hij lijkt ze ook direct te zijn vergeten op het moment dat we alle drie in de auto zitten. Met een beetje aanpassing van de gordels past hij prima in Amy's autostoeltje en hij is dolenthousiast als hij Boris achterin ontdekt.

Als we de straat uit rijden en Cato een haast onmerkbaar zucht slaakt, kan ik me niet langer inhouden. 'Hoe lang is Levi al doof?'

Ze kijkt een moment naar haar handen die in haar schoot op het gebloemde jurkje liggen voor ze haar hoofd heft. 'Bijna drie jaar. Hij werd ziek op zijn eerste verjaardag. We dachten dat het te veel voor hem was, de aandacht en de drukte, maar 's avonds zaten we met hem op de spoedeisende hulp en binnen een uur lag hij op de kinder-ic aan de beademing.' Ze wringt de handen. 'Hersenvliesontsteking. Het is kantje boord geweest en na de opluchting en blijdschap die ik voelde omdat hij aan de beterende hand was merkte ik...' Ze bijt op haar lip.

'Merkte je wat?' Ik steek een hand naar haar uit, zonder mijn ogen van de weg te halen. Ik heb inmiddels mijn lesje geleerd. Wat me verrast, is dat ze mijn hand vastgrijpt.

'Dat hij niet meer hoorde. Vanaf zijn geboorte was er één liedje en als ik dat zong werd hij altijd rustig als hij aan het huilen was. Het werkte zelfs op de dag dat hij ziek werd. Maar toen niet meer.' Ze knijpt in mijn vingers. Ik vouw ze om haar hand heen en streel met mijn duim over de rug van haar

hand. ‘Mijn ex, Levi’s vader, hij... hij kon het niet aan. Hij wilde geen gehandicapt kind, dat paste niet in het plaatje.’ In haar stem hoor ik de bitterheid en de teleurstelling, maar ook de woede. Ze schudt even haar hoofd. ‘Levi kwam thuis uit het ziekenhuis en Roy pakte de volgende dag zijn koffers. Hij heeft Levi al zeker twee jaar niet meer gezien.’

Ik snak naar adem. Mijn ogen flitsen naar mijn binnenspiegel, waarin ik zie dat Levi nog steeds verrukt Boris aanhaalt. Cato volgt mijn blik.

‘Roy heeft een nieuwe vriendin,’ zegt ze dan zacht. ‘En een nieuwe zoon. Eentje die niet kapot is, zoals hij het zelf zegt.’

De vloek ontsnapt me spontaan en de woede die in me opborrelt overvalt me. Ik voel het maagzuur in mijn keel branden. Ik knijp met mijn ene hand het stuur bijna fijn en omklem Cato’s hand in mijn andere. ‘Wat een afgrijselijke klootzak.’ Het is mijn beurt om mijn hoofd te schudden. Ik begrijp nu waarom ze zo terughoudend was en niet direct op mijn toespelingen in durfde te gaan. ‘Misschien wil je het niet horen, maar zo’n man is jou niet waard, en een zoon als Levi al helemaal niet.’ Ik kijk opnieuw in mijn spiegel naar het knulletje dat zo veel plezier heeft met een wildvreemde hond en voel een steek van pijn en toch ook warmte in mijn hart.

‘Dank je,’ zegt ze met een duidelijke brok in haar keel. Ze werpt een vluchtige blik op de achterbank en glimlacht. Het is een glimlach die ik zo vaak van mijn moeder heb gezien als ze dacht dat ik het niet zag. Zo’n glimlach vol moederlijke trots en onvoorwaardelijke liefde. Eentje die ik bij Barbara nog nooit op haar gezicht heb zien verschijnen.

‘Hoe komt het dat jij gebarentaal kent?’

Ik geef nog een kneepje in haar hand voor ik hem jammer genoeg moet weghalen om te schakelen. ‘Mijn moeder is doof geboren en mijn vader is slechthorend. Mijn zus en ik, wij zijn allebei horend, zijn ermee opgegroeid. Ik weet niet beter.’

Cato glimlacht nog steeds, al is het een beetje melancholisch. ‘Levi voelt zich soms zo alleen. In zijn eigen wereld. Alleen in de stilte. Een buitenstaander. Hij ziet mensen tegen elkaar praten en nauwelijks tegen hem.’ Ze veegt een traan weg. ‘We zijn er.’

Ik hou stil voor een kleine arbeiderswoning met een kleurrijke en goed onderhouden tuin. ‘Luister...’

‘Sietse...’ onderbreekt ze me.

‘Nee.’ Ik leg mijn duim tegen haar mond. ‘Ik wil heel graag morgen met Levi en jou naar het strand. Ik heb vroeger fanatiek gevliegerd en het morgen is het weer daar perfect voor. Ik haal mijn oude vlieger van zolder en ik weet zeker dat Levi het geweldig zal vinden als ik hem dat laat zien en leer.’ Ik werp een blik op de achterbank, waar Cato’s zoontje met grote ogen volgt wat er tussen zijn moeder en mij gebeurt. Zijn handje ligt nog op Boris’ kop. Boris, die vol adoratie naar Levi kijkt. Ze zien eruit alsof ze nu al dikke vrienden zijn. ‘Maar alleen als jij dat ook ziet zitten. En niet alleen omdat ik toevallig goed met je zoon kan communiceren.’

Cato’s mond gaat open in een oprechte lach. Hij beperkt zich niet alleen tot haar gezicht, maar straalt ook door in haar ogen. Haar lippen wijken uiteen en ze bijt heel zacht in mijn duim. Het zorgt voor een heerlijke rilling langs mijn ruggengraat. ‘Sietse?’

‘Hm?’ Ik ben een beetje afgeleid door haar mond. Verdorie, ik wil haar echt heel graag kussen, maar de eerste keer liever zonder pottenkijkers. Hoe schattig die pottenkijkers dan ook zijn.

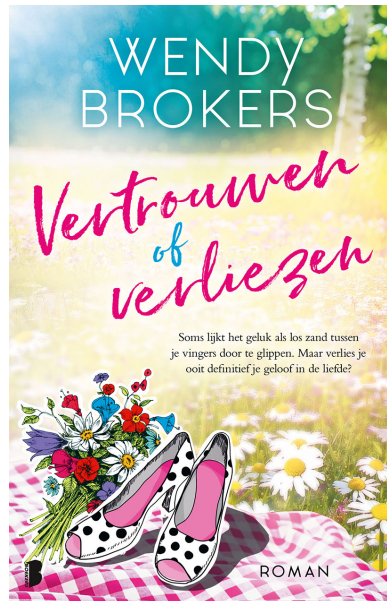
‘Dat je met Levi kan praten is een fantastische pre, maar ik was al om door je behulpzaamheid, je hond en je liefde voor mijn Mini.’

Mijn mondhoeken trillen en ik buig naar voren tot mijn mond bijna die van haar raakt. Dan maar met publiek. ‘Ik ga je ooit vragen naar de volgorde.’

Haar bruine ogen sprankelen. ‘Ooit?’

Mijn onderlip raakt de hare en ik voel haar warme adem tegen mijn mond. ‘Ooit, maar niet nu.’

Genoten van dit verhaal? Lees dan ook *Vertrouwen of verliezen!*

Het is niet zo dat Noortje echt ongelukkig is met haar leven, maar single zijn op haar achtentwintigste was niet wat ze voor zichzelf in gedachten had als jong meisje. Een liefde zo groots als die van haar opa en oma; met minder wil ze geen genoegen nemen. Maar op de een of andere manier leiden haar dates niet tot een *happily ever after* met dé man.

Als de knappe neef van een buurvrouw onverwacht voor haar deur staat en Noortje bij de eerste blik al hartkloppingen bezorgt, lijkt het einde van haar vrijgezellenstatus voorbij. Maar wie is deze Mats eigenlijk echt? Is hij wel zo eerlijk als hij zegt en zo perfect als hij lijkt? Als zijn verleden wordt onthuld en het heden inhaalt, lijkt het geluk opnieuw niet aan Noortjes kant te staan.

In een wereld die om haar as tolt en in haar voegen kraakt, is Noortje de enige die voor hun toekomst kan vechten. Maar is dat ook wat Mats wil?

Loslaten

Gaby Rasters

Neeltje pakt een van haar konijnen op en drukt haar behuilde gezicht in zijn vacht. Deze avond miste ze Steef meer dan ooit. Misschien omdat het noodweer van vanavond haar weer even terugbracht naar die ene avond waarop ze hem ontmoet had. Ze hadden met elkaar afgesproken na wat heen-en-weer-gemail via een datingsite. Toen ze Steef zag staan voor haar lievelingscafé had haar hart al een sprongetje gemaakt. Hij was gewoon een snoepje om te zien. Zijn verhalen waren grappig en hij hield ook nog eens van dieren! Toen ze afscheid namen, sloeg ergens een paar meter verder de bliksem in. Ze sloeg een klein gillette en Steef pakte zijn kans door een arm om haar heen te slaan. 'Dat heb jij ook met mij gedaan, Neeltje. De bliksem laten inslaan!' Ze waren de dagen daarna onafscheidelijk geweest en samen hadden ze al hun dromen op een klein kladpapiertje geschreven. Romantischer kon natuurlijk niet.

Neeltje zet het konijn terug in zijn kooi en loopt de kamer rond. 'Ik moet je langzaam loslaten, Steef.' Die nacht slaapt ze slecht en het is geen wonder dat ze de volgende dag met een rothumeur opstaat. Het deuntje van de telefoon maakt het er niet beter op. Neeltje kijkt naar het nummer in haar telefoon. Dit is al de vijfde keer in twee uur tijd dat ze gebeld wordt door dit nummer. 'Ik ben toch bezig!' Ze pakt een konijn met enorme klitten in zijn vacht stevig vast in zijn nekvel. 'Eerst dit varkentje wassen.' Het konijn wipt zijn neusje omhoog en meteen is Neeltje haar boze bui kwijt. 'Kom maar, schatje, ik maak weer een knappe vent van je.'

Ze aait Fritsje over zijn neusje en heeft intens veel medelijden met dit konijn. Ze had Fritsje weten te redden uit de grijpgrage handjes van haar buurjongetje. Het mannetje was in zijn nopjes geweest met Frits het Konijn, een cadeau voor zijn zesde verjaardag. Naast het konijn had hij ook een potje vol slijm gekregen... Neeltje had haar ogen niet kunnen geloven: het mooie angorakonijn was veranderd in een soort Gremlin met punkhaar.

Na een uurtje hard borstelen en ontklitten veegt Neeltje een zweetdruppel van haar neus. Het konijn heeft ze in een kooitje gezet en ze snakt nu naar een kop dampende koffie. Ze opent haar houten kistje met espressocups en vloekt hardgrondig. Leeg! Ze sluit zuchtend haar ogen; vandaag gaat gewoon alles behoorlijk mis.

Uit de koelkast pakt ze een pak Optimel, dat ze meteen in de prullenbak werpt wanneer ze ziet dat de uiterste datum al een week geleden overschreden is. Haar telefoon begint weer te rinkelen en ze wilde dat ze die ringtone nooit op haar telefoon had gezet. Was Steef er nu nog maar, dan had hij het deuntje wel even voor haar aangepast. Hij zou er ook voor gezorgd hebben dat er nog koffie was, en ook die Optimel zou nog vers zijn. Ze wrijft met haar handen over het kistje, dat Steef haar cadeau had gedaan toen ze één jaar samen waren. Hij had er zelfs een hartje in gekerfd met hun namen erin. Ze klapt het kistje open en haalt er een briefje uit. ‘Mijn lieve Neeltje, ik hoop dat we nog minstens 27375 kopjes koffie met elkaar drinken. Ik hou van je. Steef.’ Ze had het de week na het fatale ongeluk uitgerekend en ze had gescholden op alles en iedereen. Ze hadden maar 912 koppen koffie met elkaar gedronken! Dat waren er veel te weinig.

Nu, iets meer dan een half jaar na zijn crematie, had ze haar leven weer opgepakt, zo goed en zo kwaad als het ging. De ene dag was makkelijker dan de andere en vandaag was een rotdag. Hun reis naar het zonnige Mallorca stond nu gepland, ze hadden zich er samen enorm op verheugd. Natuurlijk had ze alles geannuleerd, ook al hadden haar vriendinnen aangeboden om de plek van Steef in te nemen. Neeltje schrikt op uit haar gedachten wanneer de telefoon nog een keer gaat. Ze veegt een paar verdwaalde tranen van haar wangen. ‘Ja, met Neeltje!’

MAX DE KAT

‘Zo, eindelijk. Je was zeker druk?’

Ze weet de stem aan de andere kant van de lijn niet te plaatsen.

‘Behoorlijk druk, inderdaad. Maar zegt u het eens, waarmee kan ik u helpen?’

‘Zeg maar “je”, zo oud ben ik nog niet.’

‘Ik heb hier geen tijd voor, eerlijk gezegd.’

‘Ben jij van trimsalon Kat en Zo?’

‘Klopt.’

‘Zou jij alsjeblieft vandaag mijn kat nog kunnen helpen?’

‘Nee, vandaag lukt niet. Ik ben net klaar met een konijn vol met slijm en dat heeft me een jaar van mijn leven gekost.’ Ze hoort een bulderende lach

aan de andere kant van de lijn.

‘O, sorry, ik ben nogal visueel ingesteld. Een slijmkonijn.’

‘Ja, leuk. Volgende week heb ik nog tijd, er is een uitvaller op de donderdagavond om acht uur. Lukt dat?’

‘Nee, dan zit ik in het vliegtuig naar New York. Het moet echt vandaag.’

‘Nou, vanmiddag heb ik een vrije middag. Probeer een andere trimsalon, zou ik zeggen.’

‘Je snapt het niet. Ik moet weg voor werk en de kat wil ik onderbrengen bij de buurvrouw, maar ze wil het beest niet in huis zoals hij er nu uitziet...’

‘Hoe heet “het beest” en welk ras is het?’ Neeltje ziet in gedachten allerlei gruwelbeelden.

‘Max. En hij heeft lange witte haren en oranje ogen.’

‘Oranje ogen? Dan hebben we het dus over een Britje?’

‘Geen idee. Het beest is van mijn ex. Ze is met de noorderzon vertrokken en heeft de kat bij me gedumpt. En Max heeft een hekel aan me, en misschien geldt dat andersom ook wel.’

‘Dan heb jij het er vast zelf naar gemaakt.’

‘Zou kunnen, maar heb je tijd?’

‘Jij bent zeker een verkoper of zo?’

‘Zoiets. Luister, hoor je hem mauwen, hij is echt heel zielig.’

Neeltje spitst haar oren, maar hoort niks. ‘Je kunt komen met Max. Ik reken een dubbel zo hoog tarief, want ik ben eigenlijk al klaar met werken, dan weet je dat vast.’

‘Interesseert me niks. Maak hem mooi. Ik ben onderweg, ik zie je zo.’

Neeltje klapt haar telefoon dicht. Misschien moet ze een biertje nemen, of zou dat ook over de datum zijn?

Max... ze is uiterst benieuwd naar deze kat, en inmiddels ook wel naar het baasje. Na ongeveer een half uur gaat de deurbel. Voor de deur staat een lange man met in zijn handen een reisbench waar een luid mauwende kat in zit.

‘Dag Max!’ Ze neemt het kooitje van de man over. Hij lacht zijn tanden bloot. ‘Nee, ik heet Luuk.’

Neeltje kijkt hem lachend aan. ‘Ik knip geen mensen, maar volgens mij ben jij ook toe aan een goede beurt.’ Luuk mompelt iets en Neeltje bedenkt te laat dat haar opmerking wel heel dubbelzinnig overkomt. Hemel, die haardos van die gast. Het piekt alle kanten op.

‘Maar goed, kan ik hem over een uurtje of zo ophalen?’

Neeltje zet het kooitje op de grond. ‘Nee. Zo werk ik niet. Jij blijft erbij en je helpt Max in het gareel te houden.’

‘Ik denk er niet aan. Dat beest wil niet door mij geaaid worden. Hij blaast naar me, net ook, toen hij in zijn kooi moest. Ik heb mijn tuinhandschoenen aan moeten doen om hem erin te proppen.’

‘Jij hebt wat? Ben je gek geworden? Britten zijn enorm gevoelig! Die prop je niet in een kooi.’ Ze voelt zich overspoeld worden door een golf van woede. ‘Dit is geen speelgoed hè, dit is een levend beest. En daar zorg je voor!’ Ze hoort de stem van Steef in haar hoofd. ‘Rustig blijven, Neeltje, dit is een klant. Bedaar!’

‘Sorry, ik weet het. Het wordt me gewoon soms ook even te veel. Die kat is van mijn ex en ik snap niet waarom ze mij ermee heeft opgescheept.’ Ze hoort oprechte spijt in zijn stem en dat stemt haar milder. Zijn ogen zijn een stuk donkerder van kleur geworden, ziet ze.

‘Help je mee?’

‘Ik help mee. Gaat er dan iets van de prijs af?’ De knipoog die hij haar geeft laat zien dat hij haar nu plaagt. Ze besluit hem te negeren en ze richt haar aandacht weer op Max.

‘Kom maar, dan mag jij uit die kooi.’ Neeltje haalt het deksel eraf en Max neemt de omgeving in zich op. Zacht streelt ze zijn vacht en ze ziet dat Luuk haar schuld bewust aankijkt. ‘Het is echt erg, hè? Zijn vacht.’

‘Het komt wel goed. Het is goed dat je gekomen bent, want Max kan zich amper nog bewegen, zijn pootjes zijn bijna vastgeklit aan zijn lijf, alles is vervilt.’

‘Wat moet jij nu niet van me denken.’ Hij kijkt haar vragend aan.

‘Ik oordeel niet. Zoals ik al zei: ik ben allang blij dat je gekomen bent. Blijkbaar geef je toch om Max. Ik spuit even wat Feliway op zijn dekontje, daar wordt hij lekker rustig van. Luister, ik weet niet of het in één keer gaat lukken met Max. Als hij te veel stress krijgt, moet je overmorgen terugkomen.’ Haar handen volgen vakkundig zijn vacht en ze probeert te voelen waar de ergste knopen zitten. ‘Ik begin bij zijn achterlijf, dat geeft meestal de meeste stress. Ik werk vachtbesparend: wat er niet af hoeft, blijft eraan zitten.’

Luuk knikt. ‘Ik volg je. Laat me weten wat ik kan doen.’

‘Stel Max gerust, hou hem vast bij zijn koppie, niet te strak. Alles hangt nu van jou af, Luuk. Hoe rustiger jij bent, hoe makker Max zal zijn.’ Neeltje pakt de tondeuse en begint geduldig aan de achterpoot van de kat. Luuk kijkt gespannen toe, maar aait de kat non-stop over zijn koppie. Neeltje blijft tegen de kat praten en na tien minuten heeft ze de eerste poot ontdaan van de klitten.

‘Je bent echt een lieverd, Max.’ Ze ziet hoe Max zijn snuitje in de handpalm van Luuk heeft gelegd en hij lijkt aangedaan door deze overgave van de kat. ‘Nog even volhouden, heren.’ Ze geeft Luuk een knipoog. ‘Je doet het echt goed.’

‘En jij doet dit elke dag? Petje af, hoor. Ben je al eens gewond geraakt?’

Neeltje begint te lachen. ‘Gewond? Nee, het komt bijna nooit voor dat een kat me krabt of bijt. De konijnen zijn erger, moet ik zeggen.’

‘Konijnen?’

‘Ja, konijnen. Ik ben begonnen met honden, maar ben al snel overgestapt op katten en konijnen, die hebben speciale aandacht nodig. En dat verdienen ze ook. Soms is het wel pittig, hoor, moet ik zeggen. Niet met de dieren die door de baasjes worden gebracht, want dat zijn vaak liefdevolle mensen. Maar er worden hier ook katten door het asiel gebracht en die hebben meestal wel een rugzakje. Dan kan ik ze niet altijd zonder verdoving behandelen.’

‘Je houdt echt van je werk, hè?’ Hij kijkt haar nu indringend aan en ze voelt een tinteling door haar lichaam gaan.

‘Ja, ik hou van mijn werk. Ik ben gek op dieren en kan het niet aanzien als ze niet goed in hun vel zitten.’

‘Kijk nou, Max ziet eruit als een pasgeboren lammetje nu.’ Hij streelt de kat over zijn pootjes en Max begint zowaar te spinnen.

‘Waar ga je Max eigenlijk onderbrengen als je weg moet voor je werk?’

‘Bij mijn buurvrouw. Ik ga niet werken, ik wil een sabbatical nemen. Even het land uit. Het laatste jaar was om heel veel redenen niet erg gemakkelijk voor me...’

‘O, dat spijt me voor je. Ik heb die neiging ook wel eens, om te vluchten. Weg van alles.’ Ze slaat haar ogen neer en voelt weer een golf van verdriet over zich heen spoelen. Max mauwt zacht. Neeltje richt haar volle aandacht nu weer op de kat. ‘O sorry, schat. Ja, ik weet het, dat voelde je, hè?’

Luuk aait zachtjes over zijn neus. ‘Zie je dat, hoe Max op me reageert?’

‘Ik denk dat je Max eindelijk hebt toegelaten in je leven, en dat voelt hij. Misschien heb je je ex eindelijk losgelaten, dat zou ook kunnen.’ Neeltje mompelt de woorden zacht voor zich uit. Luuk opent zijn mond, maar besluit dan om niks te zeggen. Een seconde lang is Neeltje in verwarring door de blik van Luuk, die haar indringend aankijkt. Ze besluit het te negeren en richt al haar aandacht weer op Max. Hij heeft er echter geen zin meer in en mauwt zachtjes. Neeltje streelt hem voorzichtig. ‘Het is genoeg geweest, merk ik.’

‘We zijn er toch bijna?’ Luuks stem klinkt nors en Neeltje voelt zich opeens enorm moe worden.

‘Ja, we zijn er bijna, maar Max wil niet meer, en ik ook niet. Overmorgen kun je terugkomen voor de rest, oké?’

‘Mijn vliegtuig wacht niet tot overmorgen.’

‘Misschien kun je je buurvrouw vragen of ik bij haar langs mag komen, dan maak ik het karwei daar af. Maar dat doe ik alleen omdat ik Max niet half af rond wil laten lopen.’

‘Dat is aardig van je. Ik laat het je weten. Wil jij Max dan in zijn kooi stoppen? Dat is wellicht diervriendelijker dan wanneer ik het doe.’

‘Ja, dat denk ik ook.’

Ze pakt Max op en knuffelt hem zachtjes. Ze blaast wat van zijn witte haren bij haar neus vandaan. Ze opent met één hand het kooitje en zet Max op de grond. Vol verbazing kijkt Luuk toe hoe Max zelf het kooitje in loopt. Neeltje probeert haar opkomende lach te verbergen, maar ze ziet dat hij haar doorheeft. Ze hoort dat hij binnensmonds iets zegt wat veel weg heeft van gevloek. Aparte man, die Luuk. Van ongemanierd naar begripvol en aardig, en dan weer terug naar irritant.

Luuk loopt naar de voordeur en draait zich dan om. ‘Ik vind het echt heel aardig van je dat je zo veel moeite doet.’

Neeltje wuift zijn opmerking weg. ‘Wacht maar tot je de rekening ziet. En doe dadelijk een beetje lief tegen Max. Hij heeft zich net keurig gedragen.’

Luuk knijpt zijn ogen samen tot spleetjes. ‘In tegenstelling tot zijn baasje zeker?’

Neeltje haalt haar schouders op en besluit dit gesprek niet voort te zetten. ‘Ik hoor wel wanneer en waar ik Max weer helemaal mooi kan maken.’

Luuk knikt en stapt naar buiten. Neeltje had minstens een dikke Volvo verwacht bij deze man en fronst wanneer ze een oude gebutste auto ziet

staan. Ze lacht wanneer ze ziet dat hij een paar keer moet steken om zijn auto van haar oprit af gedraaid te krijgen. Dat verklaart in ieder geval waarom de auto zo veel deuken heeft; die man heeft zijn rijbewijs zeker bij een pakje boter gekregen. Weer iets wat ze niet achter hem gezocht zou hebben.

NIET STOREN A.U.B.

Neeltje ruimt de tijdelijke trimsalon in haar keuken op en voelt dat dit haar heel veel energie kost. Ze is moe. Haar telefoon begint te zoemen en ze ziet dat het Anke is. Ze zet de telefoon op de speaker en luistert naar de opgewonden stem van haar vriendin.

‘Ik wilde even weten hoe het met je gaat vandaag en of je zin hebt in een kopje thee?’

‘Lief van je, maar ik ben kapot. Vandaag is niet mijn dag.’

‘Nee, dat weet ik. Daarom bel ik. Ik wil van vandaag toch weer jouw dag maken, want ooit moet dat weer gaan gebeuren.’

‘Morgen. Echt, dat beloof ik. Ik wil nu gewoon mijn pyjama aan en me bezatten.’

‘Jij drinkt niet eens.’

‘Ik ben echt moe. En daarnet was er een klant die me echt op mijn zenuwen heeft gewerkt. Het is dat zijn kat zo lief was, want anders...’

‘Je werkt te veel. Dat weet je zelf toch ook.’

‘Afleiding. Maar vertel, hoe gaat het met jou en Marc?’

‘Hij is lief. Maar ontzettend bezet, en ik weet niet wat ik daarmee moet. Voorlopig vind ik dat nog geen probleem, maar ik heb geen zin om hem met kerst te moeten delen.’

‘Je weet hoe ik daarover denk. Je bent mijn liefste vriendinnetje, maar soms zou ik je door elkaar willen rammelen. Je zegt tegen mij dat ik uit mijn rouwtoestand moet komen, maar jij moet uit die wachtstand van je zien te komen. Je bent meer waard dan een snelle wip in zijn middagpauze.’

‘Je weet het weer mooi te brengen. We bewaren dit gesprek voor morgen. Ik trakteer op sushi!’

Neeltje begint zacht te huilen en ze is niet meer in staat om haar vriendin antwoord te geven.

‘Wat is er? Zei ik iets verkeerd?’

‘Sushi. Op de dag van Steefs ongeluk was hij onderweg naar mij met een schaal vol sushi.’

‘Sorry, schat. Ik dacht niet na. Natuurlijk wist ik dat. Verdorie...’

‘Het is goed. Ik kan moeilijk nooit meer sushi eten. Ik zie je morgen.’

Neeltje veegt de laatste haren bij elkaar en sluit dan de deur van haar trimsalon in wording. Steef had beloofd haar te helpen met het neerzetten van een echte trimsalon zodat ze haar klanten niet meer in de keuken van het huis zou hoeven te ontvangen. Het was allemaal stil komen te liggen: de bouwplannen, het halen van verse Optimel en het eten van sushi. Steef zou haar nu zeker bevelen om haar leven weer op te pakken. Genoeg getreurd, het leven wacht! Ze streelt met haar hand over het koffiekistje. ‘Morgen koop ik nieuwe, Steef. Dat beloof ik!’

In haar huispak kruipt Neeltje op de bank. Ze zapt langs de zenders om vervolgens de tv met een zucht weer uit te zetten. Wat een pulp. Uit de boekenkast pakt ze een boek. Een van haar verslavingen waar ze de laatste tijd de rust niet meer voor had. Anke had vorige week een hele stapel bij haar afgeleverd. Lekkere vakantieboeken, gewoon gaan met die banaan en lezen. Verstand op nul zetten, had ze erbij gezegd. De cover spreekt haar meteen aan, het zwijmelgehalte spat er in vrolijke zomerse kleuren vanaf. Ze vouwt haar benen onder haar billen en raakt verstrikt in de wereld van intriges en overspel. Ze pakt haar telefoon en stuurt een appje naar Anke. ‘Ik heb een goed boek voor je gevonden. *Buitenspel gezet*. Gaat over minnaars, iets voor jou dus!’ Ze krijgt een hartje terug. Anke kan dus wel tegen een grapje.

Na een bladzijde of dertig staat Neeltje op en pakt een zak chips uit de kast. Voor het eerst sinds tijden heeft ze weer zin om gewoon te genieten van iets simpels. Ze leest verder in het boek en waant zichzelf op het zonnige Cyprus. Af en toe komen de gedachten aan Mallorca naar boven, maar die stopt ze vakkundig terug in een van de vakjes in haar hoofd. Nu niet, doorlezen. Wie van de vrouwen is niet te vertrouwen en welke man gaat straks over de schreef? Ze gaat steeds meer op in het verhaal en ze schrikt wanneer haar telefoon gaat. Als ze op de klok kijkt ziet ze dat het al behoorlijk laat is. Met een mengeling van irritatie en bezorgdheid neemt ze de telefoon op. ‘Met Neeltje.’

‘Neeltje, hoi, met Max. Ik bedoel: met Luuk.’

Ze zucht. ‘Vertel.’

‘Het is geregeld. De buurvrouw past op Max. Ik app je dadelijk alle gegevens door.’

‘O, fijn om te horen. Ik zie het wel verschijnen. Fijne avond.’

‘Ja, jij ook.’

Bijzondere man. Dat had hij ook gewoon kunnen appen. Ze pakt haar boek weer op en neemt een graai uit haar kommetje met chips als ze op haar telefoon een aantal berichtjes binnenkrijgt. Het eerste bericht is een foto van Max boven op een laptop, zo te zien.

‘Max voelt zich weer helemaal het mannetje.’ (23:11)

‘Hier is het nummer van mijn buurvrouw. Ze is een beetje vreemd, maar het moet goed komen. Al vertelde ze me net wel dat ze allergisch is voor katten.’ (23:12)

‘Sorry nog voor het storen.’ (23:12)

‘Wat was je eigenlijk aan het doen?’ (23:13)

Neeltje bekijkt de berichten en trekt een diepe frons in haar gezicht. Dan pakt ze haar telefoon en maakt een foto van haar kommetje met chips en haar boek, die ze hem terugstuurt. Nu zou hij haar vast niet meer lastigvallen met zijn geneuzel. Dan zoekt ze op internet een afbeelding op met NIET STOREN A.U.B. en die appt ze erachteraan.

‘O, ik heb je uit je verhaal gehaald?’

Neeltje pakt haar mobiel weer op en typt een bericht terug. ‘Ja, behoorlijk. Ik genoot van een heerlijk avondje met stoere voetbalmannen.’

‘Ik kan je verklappen hoe het afloopt.’

‘Heb jij het boek ook gelezen dan?’

‘Nee, maar het einde is vast heel voorspelbaar. Had ik niet achter je gezocht overigens, dit soort boeken.’

‘Dit soort boeken? Pardon? Ik had ook niet verwacht dat jij in een gebutste auto rond zou rijden. Hoewel rijden misschien niet het goede woord is. Je bent vast een gevaar op de weg!’

‘Je bent echt vooringenomen, zeg.’

‘Nou, ik denk normaal gesproken niet in hokjes, maar bij jou ben ik het spoor bijster.’

‘Verwarring zaaien! Yes, het is me gelukt. Ik heb je interesse dus gewekt.’

‘Blablabla. Heb jij je koffer al gepakt?’

‘Bijna. Ik wilde nog even afscheid van je nemen. Weet je dat Max nu net bij mij op schoot geklommen is? Hij zet zijn nagels in mijn been. Wat moet ik nu doen?’

‘Mijn hemel! Bel het alarmnummer. Ik denk dat Max een plekje zoekt om te gaan liggen en dat hij je enige affectie toont nu je hem klitvrij hebt laten maken.’

‘Het lijkt wel of hij snurkt.’

‘Kattenbarbaar! Emotionele kattenverwaarlozing is het. Katten snurken niet, ze spinnen. Dan voelt hij zich juist op zijn gemak. Hoe lang zijn jullie nu al samen?’

‘Sinds de dag dat mijn ex vertrok.’

‘Het zit nog steeds diep, of niet?’

‘Nee, eigenlijk niet.’

‘Goed. Ik wens je het beste. Geef Max een knuffel. Ik zal je een foto sturen wanneer hij weer toonbaar is.’

‘Ga je weer lezen?’

‘Nee, ik ga naar bed. Mag dat ook?’

NACHTMERRIE

Neeltje schrikt wakker uit haar droom. Het duurt even voordat haar hartslag weer normaal is. Haar lichaam voelt klam aan. Ze staat op en haalt een glas water uit de keuken. Steef zou nu hard om haar hebben gelachen, haar pyjamabroek is aan de linkerkant helemaal omhooggekropen. Zo zag hij haar het liefst, lekker verkreukeld, verward en net wakker. Het is net alsof ze zijn armen nu om haar heen kan voelen. Ze pakt het koffiekistje vast en gaat ermee op de bank zitten. ‘Ik wil even bij je zijn, Steef. En het meest tastbare is dit lege koffiekistje. Ik had een nachtmerrie, niet meer normaal. Je moest toch altijd zo lachen om mijn dromen? Nou, dit was er een waar Spielberg blij van zou worden. Wel honderd slijmerige konijnen kwamen op me af, ze hadden enorm lange tanden en scherpe nagels. Ze wilden me bijten. En ik riep om hulp, Steef. Zo hard als ik kon, maar er kwam geen geluid uit mijn mond. Het rare is dat ik niet jouw naam riep... Misschien ben ik daar nog wel het meest van geschrokken. Ik kruip mijn bed weer in.’

Door het kiertje van de gordijnen staart ze naar de sterren die aan de hemel staan te fonkelen. De deurbel doet haar uren later opschrikken. Ze stapt uit bed en ziet dat ze zich grandioos verslapen heeft. Aan de voordeur staat een vrouw met een enorme koningspoedel. Ja, in zijn vacht moest ze vandaag een model zien te krijgen.

‘Ik kom eraan!’ Ze gooit een plens water in haar gezicht en trekt snel haar werkkleding aan. Ze had voor deze klant een uitzondering gemaakt en al aangegeven zich te willen toeleggen op konijnen en katten. Maar een koningspoedel was interessant om een keer onder handen te nemen. Het bazinnetje laat haar poedel met een gerust hart bij Neeltje achter. Neeltje is al snel onder de indruk van deze leergierige hond en ze geniet van het moment met Hendrik. Hendrik, wie noemt zijn hond nu Hendrik?

Haar telefoon zoemt en ze ziet een berichtje binnenkomen. Luuk! Zou hij al in het vliegtuig zitten? Hij had haar vannacht aardig bezig gehouden. Waarom had ze in vredesnaam zijn naam geroepen in haar droom? Ze houdt Hendrik met één hand vast en pakt dan haar telefoon van het aanrecht. Ze kijkt naar een foto van een enorm vliegtuig. Fijn dat hij laat weten dat hij vertrokken is. Ze klikt het bericht weg en vloekt wanneer de telefoon op de grond valt. Ze laat Hendrik los om te zien wat de schade is. ‘Ik kom zo weer bij je, Hendrik... Ik moet ook gewoon geen twee dingen tegelijk doen.’

De hond kijkt haar schaapachtig aan en gaat dan op zijn achterpoten staan.

‘Zo, dat doe je knap, een echt circushondje!’ Hendrik kwispelt. ‘Jij hebt volgens mij zin om te spelen?’

Neeltje legt haar telefoon aan de kant. Hij heeft helaas weer een kapot scherm. ‘Kom, Hendrik, we gaan weer verder met je. Ik laat me niet afleiden door die flapjanus.’ Hendrik laat zich echter niet meer vastpakken en rent het huis door. ‘Hendrik, kom terug!’

Neeltje sluit haar ogen. Dit is het moment waarop ze beseft dat ze de achterdeur open heeft laten staan, omdat ze geen geduld had gehad om hem dicht te doen. Verdorie! Maar het is al te laat. Vanuit het raam ziet ze hoe de witte poedel zichzelf in een paar seconden heeft weten te transformeren tot een zwarte poedel. Die smerige modderpoel ook, achter in de tuin. De tegels liggen opgestapeld op een rijtje, klaar om gelegd te worden, helaas weer een klusje waar ze niet aan toegekomen is.

‘Hendrik! Nee, niet rollen!’ Neeltje pakt de hond bij zijn halsband en bekijkt hem van top tot teen. ‘Dit is niet grappig!’ Ze neemt Hendrik mee naar binnen. Dan maar meteen de badkamer in voor een wasbeurt.

Hendrik vindt het allemaal prima en wanneer de hond onder het zeepsop zit en Neeltje naar het slagveld in haar badkamer kijkt, rollen de tranen over haar wangen. Ooit zal het wel goed komen, toch? Dan zal er orde zijn in die chaos van haar. Ze moet dit kunnen, ook zonder Steef. En bovendien, dit hier is allemaal de schuld van Luuk. Luuk met zijn stomme vliegtuigfoto!

Wanneer Hendrik een paar uur later weer wordt opgehaald, stralen de ogen van zijn baasje van bewondering. ‘Kom hier, wat ben jij een knapperd! Is hij lief geweest?’

Neeltje knikt. ‘Ontzettend lief.’

Ze is blij wanneer ze het huis weer voor zichzelf heeft. Moedig loopt ze de badkamer in. Het bad zit vol met zwarte vegen en de vloer is één grote waterzooi geworden. Ze maakt er een foto van met haar telefoon en snijdt dan in haar vinger. Het glas is scherp. Neeltje gaat op de wc-bril zitten en typt een berichtje naar Luuk. ‘Kijk, dit is allemaal jouw schuld!’ Ze stuurt de foto van de badkamer mee en een foto van de brave Hendrik voor en na zijn modderbad.

Er komt meteen een berichtje terug. ‘Dat heb ik dan knap gedaan van een afstandje!’

‘Ja, en mijn telefoon is nu ook stuk. Laten vallen nadat jij mij had afgeleid met je vliegtuigappje.’

‘Je hebt dus last van meneer Murphy.’

‘Huh?’

‘Ik bedoel dat vandaag dus alles misloopt...’

‘Ja. Dat. En ik heb gewoon last van jou, denk ik. Niet van meneer Murphy.’

‘Heerlijk, die impact die ik op jou heb!’

‘Hmpf! Haal je maar niks in je hoofd. En waarom app je eigenlijk terug, vlieg je nu niet ergens boven weet ik veel waar?’

Boos tikt Neeltje op de toetsen van haar telefoon.

‘Heb een soort van vertraging. Maar moet nu gaan. Groetjes aan Max morgen!’

‘Je doet een kat niet de groeten.’

Ze zet haar telefoon uit en begint de badkamer op te ruimen. Vanavond dan ook nog sushi eten met Anke. Neeltje zucht nog eens diep. Misschien eerst maar die telefoon laten maken. En nog een paar konijnenhokken schoonmaken.

SUSHI

‘Ik kom niet meer bij van het lachen! Laat die foto van die poedel nog eens zien. Hilarisch gewoon!’ Anke veegt de lachtranen van haar wangen.

‘Ja, geweldig.’ Neeltje lacht als een boer met kiespijn.

‘Kom, we bestellen nog een ronde sushi, we moeten onze aanbieding er wel uit eten, hoor.’

‘Mens, ik zit nu al propvol.’

‘Gewoon voor de fun, kom op. Ik neem die met de komkommer en pak jij anders nog zo’n megagroot garnalen-nog-wat-dinges.’

‘Ik prop er nog wel een paar naar binnen.’ Neeltje tovert een lach op haar gezicht. ‘Ik ben blij dat we hier nu samen zitten.’

‘Ja, geweldig. Ik moet er niet aan denken om in jouw schoenen te staan, Neeltje. Je bent dapper en ik bewonder je. Tegelijkertijd heb ik me echt enorme zorgen gemaakt. Je zat zo verstopt in je eigen wereld.’

‘Ik had dat nodig. Tijd om te rouwen en Steef los te laten. Op mijn eigen benen staan is niet makkelijk, vooral omdat Steef altijd en overal voor me klaarstond. Hij was de orde in mijn chaos.’

‘Hij hield echt heel veel van jou. Ik hoop dat ook ooit mee te maken.’

‘De ware komt nog wel. En dump die lafbek van je.’

‘Prop jij nu maar een garnaal in je mond, dat lijkt me beter.’

Neeltje stopt de grote garnaal in haar mond en voelt een enorme lachbui omhoogkomen, ze stikt er bijna in.

‘Hèhè, zo ken ik je weer. Je zet de zaak hier gewoon op stellen!’ Anke klopt haar vriendin op de rug.

‘Ik begin weer een beetje mens te worden. Maar ik voel me dan wel schuldig tegenover Steef. Snap je dat?’

‘Steef zou niks liever willen dan dat jij gelukkig bent.’

‘Ja, dat weet ik. Ik heb nog steeds geen nieuwe koffie gehaald voor in de doos. Dat was altijd de taak van Steef...’

‘Stapje voor stapje. Sushi eten is stap één!’

‘En wat is stap twee?’

‘Opnieuw verliefd worden of zo?’

‘Je slaat een heleboel stappen over. Ik wilde eerst maar eens de achtertuin laten betegelen.’ Neeltje lacht en ze kijkt genietend naar haar vriendin.

‘Misschien kun je dat laten doen door een knappe klusjesman!’

‘Jij denkt echt alleen maar aan mannen, hè! Laat mij eerst maar eens op eigen benen staan, de rest komt wel, en anders blijf ik een eenzaam kattenvrouwtje.’

‘Dat dacht ik toch niet. Ik wil jou weer zien stralen. Maar je hebt gelijk, rustig aan dan maar.’

De avond verloopt gezellig en Neeltje stapt uiteindelijk moe maar voldaan haar bed in. Ze zet haar wekker zodat ze morgen niet te laat is om Max onder handen te nemen. Misschien kan de buurvrouw iets meer vertellen over Luuk. Deze man vol raadsels houdt haar op een rare manier wel bezig. ‘Welterusten, Steef, vandaag was een goede dag. Ondanks het gedoe met Hendrik!’ Met een glimlach valt ze in een droomloze slaap.

BUURVROUW

Neeltje springt naar buiten, opstaan was vandaag toch wel moeilijk. Een grote mok koffie zou haar zeker geholpen hebben om wakker te worden... Ze heeft een oude spijkerbroek en haar werkshirt aangetrokken. Ze heeft de navigatie aangezet, want ze heeft geen idee waar Max momenteel verblijft. Ze kan niet ontkennen dat ze nieuwsgierig is naar de plek waar zijn baasje Luuk woont. Een man die naar New York vliegt voor een sabbatical, maar rondrijdt in een afgedankte auto, Neeltje kan er zich geen beeld van vormen.

Ze rijdt een laan in met dure en grote huizen. Hier? Geen appartementen te bekennen. Ze checkt nog een keer zijn appje, maar er staat toch echt Vlinderlaan 27. Ze rijdt nog een stukje door en stopt dan voor de deur. Welk huis zou van Luuk zijn? Ze stapt uit, loopt naar de voordeur en ziet een briefje hangen. Ze zal toch niet voor een gesloten deur komen te staan? Voor het raam ziet ze Max zitten, die deftig aan zijn voorpoot likt.

Het briefje is bijna onleesbaar, maar ze kan net lezen dat de bel blijkbaar stuk is en dat kloppen handig is. Neeltje klopt hard op de deur, waarna ze voetstappen vanuit de gang hoort.

‘Ha, je bent er! Max wacht al, zoals je ziet.’

Met de mond vol tanden staart Neeltje in het gezicht van Luuk.

‘Kom binnen, lang verhaal.’

Neeltje blijft echter op de drempel van de deur staan. ‘Vertel het me nu maar. Je buurvrouw is vannacht overleden, jij bent teruggevlogen vanwege de afspraak voor Max, zoiets?’

‘Ja, zoiets. Kom nu maar binnen. Ik eet je niet op.’

‘Is dit jouw huis?’

‘Ja. Van mijn vader gekregen.’

‘Dus het adres dat je me gaf was van jou, en niet van je buurvrouw?’

‘Sherlock. Kom nu maar binnen. En die buurvrouw met haar kattenallergie woont op 29. Daar dus. En ik kon Max daar gewoon niet achterlaten.’

Neeltje volgt zijn vinger en ziet dat het huis er inderdaad nogal verwaarloosd bij staat. Zeker ook een vrouw alleen. Ze schrikt van haar eigen gedachten. ‘Luuk. Ik vind dit allesbehalve grappig. Je laat me hierheen komen met een stomme smoes.’

‘Nee, Max moet gewoon verder geholpen worden, dit is niet goed voor zijn ego. En ik weet hoe ik hem vast moet houden. We hebben een band gekregen! Vannacht sliep hij zelfs boven op mijn hoofd.’

Neeltje slaakt een diepe zucht. ‘Ik weet het even niet, hoor.’

‘Dat zie ik. Je voeten staan al omgekeerd, naar je auto gericht. Je wilt het liefst zo snel mogelijk wegrekken, of niet?’

Neeltje kijkt naar haar voeten en zet ze weer recht. ‘Ik weet helemaal niks van jou en toch daag je me uit. Je zit op mijn irritatiegrens. Dit is mijn werk, Luuk. Je maakt er een lolletje van. Ik weet niet wat voor baan jij hebt of in wat voor luxepositie je je bevindt, maar voor mij is het anders. Ik doe mijn best om mijn hoofd boven water te houden!’

‘Ik bewonder jou juist om je passie.’ Hij kijkt haar smekend aan.

Ze is niet onder de indruk. ‘Dank. Ik ga nu. Je kunt vanmiddag om vier uur met Max bij mij terecht. Ik moet hier even van bijkomen.’

Met grote stappen loopt ze terug naar de auto en ze stapt in. Wanneer ze wegrijdt, ziet ze Luuk met Max in zijn handen voor het raam zwaaien. Ziet

ze dat nu goed? Wuift hij met de voorpoot van Max? Vol ergernis trapt ze op het gaspedaal.

Ze stopt bij de dierenwinkel in de stad en loopt er naar binnen. Het voer voor de konijnen is op, en dat is meteen een goed excuus om bij de jonge konijntjes te kijken. Ze is misschien ook wel raar. De meeste vrouwen zouden schoenen kopen, of een nieuw jurkje, en wat doet zij? Konijntjes aaien.

De eigenaar van de winkel komt lachend achter zijn toonbank vandaan. 'Neeltje, leuk je weer te zien. En goed dat je er bent, want ik zit met een probleem.'

Ze kijkt hem vragend aan. De man is oud en grijs geworden, maar zijn glimlach is hij in al die jaren dat ze hier bijna kind aan huis is geweest nooit kwijtgeraakt. 'Een van mijn klanten heeft hier een angorakonijn achtergelaten. Zeg maar gedumpt. Ik heb er camerabeelden van. Doet er verder ook niet toe. Ik heb het beestje achter zitten, want ik heb geen idee wat ik ermee aan moet. Je ziet niet eens meer dat het een konijn is!'

Neeltje schudt haar hoofd. 'Typisch. Mensen denken dat het speelgoed is en vergeten dat een angora heel veel vachtverzorging nodig heeft. Mag ik hem zien?'

'Zien? Je mag hem meenemen. Althans, daar hoop ik op. Ik heb er geen plek voor.'

Neeltje kreunt. 'Vooruit, ik neem een kijkje. Maar dat wil niet zeggen dat ik hem meeneem. Ik heb niet genoeg plaats in de buitenren voor nog een konijn.'

De man lacht en geeft haar een knipoog. 'Ik ken jou, Neeltje, je hart zal spreken in plaats van je verstand.'

'Ja, en dat is nu net het probleem bij veel van die konijnenkopers.' Ze merkt dat ze geïrriteerd is. 'Of poezenkopers!'

'Gelukkig heb jij én een hart én genoeg verstand van een konijnenvacht.' De man wijst naar een wit wollig konijn in een krap kooitje. 'Hij is nog een beetje afstandelijk.'

'Wat een schatje, eentje met een gele vacht.' Ze steekt haar arm in de kooi en streelt zacht zijn koppie. Het beestje blijft stil zitten. 'Je hebt het moeilijk, hè, met die vacht van je.'

'Zo, en verder had je voer nodig?'

‘Je bent een boef! Hier ben ik uren en uren mee bezig. En ik ben nu al verkocht.’

‘Ik wist het wel. Ik help je dragen.’

Wanneer Neeltje met het konijn en alle spullen thuiskomt, zakt de moeder haar in de schoenen. Het regent pijpenstelen en haar oprit staat blank. De modderpoel in de achtertuin is nu groot genoeg om een paar varkens te houden. Wat is dat toch met haar leven? Is ze zo slecht in het nemen van de juiste beslissingen? Het konijn maakt lawaai achter in haar auto en ze kijkt om naar het beestje. ‘Precies, zo voel ik mij nu ook.’

Haar hart smelt wanneer hij op zijn achterpoten gaat staan en zijn neusje in de lucht steekt. ‘We gaan naar binnen. Ik draag je wel! De spullen pak ik later wel.’

De regen komt nu met bakken uit de lucht vallen.

MODDERPOEL

Neeltje pakt het konijn uit het hok en tilt hem op. ‘Heb jij eigenlijk een naam?’ Ze houdt hem stevig vast en probeert het beestje te beschermen tegen de regen. Ze is bijna bij de deur wanneer de bliksem met een harde knal ergens vlakbij inslaat. Het konijn schrikt zich lam en springt uit haar armen. Ze voelt zijn nagelafdrukken in haar armen.

‘Nee!’ Neeltje rent achter het konijn aan en ziet zijn staartje ergens de struiken in verdwijnen. Ze stapt met haar schoenen in een enorme plas en het huilen staat haar nu echt nader dan het lachen. Dan steekt het pluizige beestje zijn kop weer onder de struik vandaan en terwijl ze door haar knieën gaat om hem te vangen schiet hij weer weg, waardoor Neeltje languit op de grond terechtkomt. ‘Natuurlijk, dit kon er ook nog wel bij!’

‘Ben je iets verloren? Kan ik je helpen zoeken?’

Ze hoeft niet om te kijken om te weten wie er achter haar staat. De duivel zelf. ‘Nee. Dank je. Ik heb alles onder controle. Jij bent te vroeg, dus ik wil je vriendelijk verzoeken om later terug te komen. Of nog beter, ik app je wel het adres van een collega van me. Je lijkt de duivel wel.’ Dit laatste sist ze erachteraan.

Neeltje is woest. Op de hele wereld, en vooral op die breed lachende man achter haar. Ze krabbelt overeind en beseft dat ze letterlijk en figuurlijk een

modderfiguur slaat.

Luuk doet een paar passen naar voren en ze wil hem afweren, maar ziet dan dat hij niet van plan was om naar haar toe te komen. In plaats daarvan zakt hij door zijn knieën en lokt het eigenwijze konijn naar zich toe. Het beestje wipt zonder aarzeling naar hem toe. Neeltje kijkt met grote ogen toe hoe handig hij het konijn oppakt.

‘Waar wil je Muddie hebben?’ Hij loopt richting haar voordeur en ze kan niet anders dan hem volgen. Zonder iets te zeggen opent ze de deur en laat Luuk binnen. Het konijn heeft zijn voorpootjes op zijn onderarm gezet en kijkt rustig om zich heen. Neeltje is sprakeloos en moet toegeven dat het een prachtig gezicht is om zo’n grote man met een fluffy modderkonijn in zijn armen te zien rondlopen.

‘Heb je een hok voor hem?’

‘In mijn auto staat een klein kooitje. Ik wil hem in de buitenren doen, maar eerst zal ik Muddie uit de knoop moeten zien te halen. Geef hem maar aan mij. Bedankt voor je hulp.’ Ze wil het konijn aanpakken, maar ze ziet dat het beest meteen weer in de vluchtstand schiet.

Luuk ziet wat er gebeurt en neemt de leiding weer over. ‘Ik heb een beter idee. Jij bent harder toe aan een douche dan deze rakker hier. Dus als jij even zorgt dat je weer bij je positieven komt, zal ik eens kijken of ik iets van dit konijn kan maken.’

‘Wie ben jij toch, de konijnenfluisteraar of zo?’ Stampvoetend loopt ze de trap op.

Ze trekt met moeite haar natte kleren uit en gooit ze in de wasmand. De douche is heerlijk warm en langzaam voelt Neeltje zich weer een beetje mens worden. De douchewand is beslagen en ze tekent een hartje op het raam. Ze genoot er altijd van wanneer Steef net voor haar had gedoucht, alles rook dan naar hem en vaak liet hij een hartje voor haar achter. Ze voelt de tranen weer achter haar ogen prikken. Ze stapt snel uit de douche en slaat een handdoek om zich heen. Haar gezicht is een beetje vlekkelig, maar voor de rest kan het er weer mee door. Ze hoort Luuk rommelen in de keuken, maar heeft geen idee wat hij aan het doen is.

Neeltje trekt haar kleren aan en loopt naar beneden. Muddie zit stil op de tafel en het lijkt alsof Luuk de ergste modder al uit zijn vacht heeft gekregen. Muddies haren pieken alle kanten op en hij ziet er ontzettend grappig uit.

‘Nu mag jij verder met hem, want ik heb geen idee hoe je dit beest weer in model moet krijgen. Schaar erin?’

‘Ja, en misschien moet ik hem scheren, zijn vacht is slecht onderhouden.’ Haar blik is nu op Muddie gericht en ze vraagt zich niet eens meer af wat Luuk in haar keuken doet. Ze loopt op Muddie af en dit keer schrikt hij niet meer van haar.

‘Ik zet ondertussen thee, is dat goed?’ Luuk heeft de fluitketel al in zijn handen. Neeltje knikt. Ze merkt nu ook dat ze honger heeft en alsof haar maag dat nu ook beseft begint hij te knorren.

Luuk lacht. ‘En een lekkere boterham gaat er ook wel in, of niet?’

Neeltje haalt schaapachtig haar schouders op. ‘Ja, eigenlijk wel.’

‘Mag ik?’ Luuk pakt de koelkastgreep vast.

‘O, nee, wacht. Ik heb niks in huis en ik denk dat het meeste wat daarin staat over de datum is.’

‘Ik snap jou niet, mag ik dat zeggen? Je verzorgt je dieren zo ontzettend goed. Maar jij leeft als een kluizenaar. Je hebt zelfs geen koffie in huis!’

Neeltje slikt de woorden die ze wil zeggen in. Het is niet eerlijk om haar verdriet om Steef op Luuk te botvieren. ‘Waar is Max eigenlijk?’

‘Die is nog thuis. Ik ben je achternagereden omdat ik me rot voelde over... alles eigenlijk. Ik had eerlijk tegen je moeten zijn.’

‘Ja, dat was beter geweest.’

‘Ik wilde je gewoon graag nog eens zien.’

‘Zo graag dat je niet in het vliegtuig bent gestapt? Of was je helemaal niet van plan om naar New York te gaan?’

‘Jawel, dat was en is nog steeds mijn plan. Mijn vader woont daar en ik heb hem al jaren niet gezien. Hij heeft het huis waar ik in woon voor mij gekocht. Een beetje uit schuldgevoel, omdat hij nooit tijd voor me had. En misschien ook wel omdat hij niet altijd achter mijn keuzes stond. Hij is ziek en ik denk dat hij een aantal dingen wil uitpraten. En ik wil dat ook. Maar ik laat er niet alles voor vallen, dat heeft hij voor mij ook niet gedaan.’

‘Maar waarom ben je niet gegaan dan?’

‘Omdat ik jou leuk vind.’

Neeltje kijkt hem met grote ogen aan. ‘En daarom mis jij je vlucht?’

‘Weet je wat het is? Zo veel kansen krijg je niet in het leven en als ik één ding wel van mijn oude vader geleerd heb, is het dat je voor iets moet gaan wanneer je denkt dat het de moeite waard is.’

‘Ik ben onder de indruk. Maar weet je, Luuk? Al vanaf de eerste keer dat ik je zag, of sterker nog, dat ik je stem hoorde, is er iets in mij wat in opstand komt. Ik weet niet wat het is. Alsof ik je ergens van ken en toch ook weer niet?’

‘Dat kan kloppen. Ik wist in eerste instantie ook niet dat jij het was. En toen ik wel wist wie je was, wist ik niet hoe ik erover moest beginnen. Ik ken je trouwens ook niet echt.’

Neeltje knipt een grote klit uit de vacht van het konijn en kijkt Luuk dan vragend aan. ‘Verklaar je nader, want je spreekt in grote raadsels.’

‘Ik weet van jou en Steef. Jij herkent mij niet, maar ik was een van zijn verplegers. Ik had echt enorm met je te doen, maar ben ver bij je uit de buurt gebleven. Jij belichaamde alles wat ik thuis niet meer had. Mijn ex, mijn hemel, ze dacht alleen maar aan zichzelf. En wat zag ik bij jou? Je had je leven voor je vriend gegeven, of niet?’

Neeltje kijkt hem aan, niet in staat om een woord terug te zeggen. Haar handen strelen Muddie, bijna op de automatische piloot. Ze merkt dat haar ademhaling zwaar aan het worden is, de emoties komen nu van alle kanten weer opborrelen. Steef! Ze had alles voor hem overgehad.

‘Gaat het? Ik wilde je geen pijn doen.’ Zacht pakt hij haar hand vast. Muddie blijft roerloos zitten.

‘Laten we het er niet meer over hebben, ik kan het nog niet. Oké?’ Ze krijgt de woorden er met moeite uit. ‘Ik wil Muddies voorkant nog even doen.’

‘Natuurlijk. Als Muddie nog wil.’

‘Ja, en daarna moet jij Max nog halen.’

‘Die kan nog wel een dagje wachten. Ik dacht dat ik misschien de buitenren kon neerzetten voor Muddie, voordat hij er weer vandoor gaat.’

‘Ja. Dat zou fijn zijn. Mijn auto is nog open.’

Luuk schenkt eerst een kop thee in en zet die voor haar neer. ‘Hier, drink lekker op. Ik ga even die buitenren regelen en ik doe een paar boodschappen voor je.’

‘Nee, nee, echt niet.’ Ze voelt een paniekgolf omhoogkomen.

‘Laat het gewoon toe, Neeltje. Laat iemand voor je zorgen. Gewoon vandaag. Dat mag toch wel?’

‘Ik vind dat heel erg moeilijk.’

‘Je bent niet zo goed in loslaten hè?’

‘Nee, dat klopt.’

‘Vast blijven houden tegen beter weten in is ook zwaar.’

Luuk loopt naar buiten en laat Neeltje in grote vertwijfeling achter. Zijn woorden hebben haar geraakt en de steen in haar maag lijkt zich te verdubbelen. Wat zou het heerlijk zijn als ze een dag niet alles in haar eentje zou hoeven doen. Maar zou het haar verdriet minder maken? Of was dat verdriet net al een beetje minder en was dat het probleem? Muddie knabbelt aan haar vinger.

‘O, jij hebt honger. Ik zal zo eens kijken wat ik voor je kan doen en daarna mag je kennismaken met Fender en Nola. Izzy en Bibi zijn er ook, maar daar laat ik je nog niet tussen rondlopen.’

Neeltje kijkt uit het raam en ziet hoe Luuk door de modder heen loopt met een paar stenen in zijn handen, die hij naast de ren van Nola en Fender in de grond stopt. Hij zorgt ervoor dat er een droge ondergrond komt voor een nieuwe ren, een beetje provisorisch, maar het is in ieder geval een goede noodoplossing. Ze stopt Muddie in een van de kattenkooitjes en loopt dan ook naar buiten.

‘Zal ik je helpen?’

‘Ja, is goed. Als het hier allemaal weer droog is, kan ik de stenen goed in de grond zetten en ook je afdakje eens repareren, want er komt veel water doorheen. Waarschijnlijk doordat je dakgoot verstopt zit.’ Hij fronst zijn wenkbrauwen.

‘Ja, dat weet ik. Steef wilde daaraan beginnen. We zouden hier een trimsalon gaan aanbouwen. De papieren met de vergunningen heb ik allemaal binnen. Het is allemaal blijven liggen... Ik ben bang dat ik er voorlopig niet aan toekom. Mijn agenda puilt uit met afspraken voor de poezen en de konijnen.’

‘Kun je geen stagiaire aannemen?’

‘Daar heb ik ook over na zitten denken, het zou in ieder geval wel helpen. En ik moet mezelf ook gewoon weer eens een schop onder mijn kont geven en gewoon dingen regelen. Zo lui en laks ben ik normaal ook niet.’

‘Je bent niet lui en ook niet laks. Je hebt je grote liefde verloren. Punt. Dat heeft tijd nodig.’

‘Ik denk het ook. Het moet slijten.’

‘Ik zet hier even dat konijnhok uit je auto neer, dan kan Muddie erin. Of mag hij al bij je andere konijnen?’

‘Zijn eigen hokje is nu even beter. Dank je.’ Ze kijkt toe hoe hij wegloopt en even later weer terugkomt met het kooitje.

‘Kijk, dat staat hier prima. Het voer heb ik daar neergezet.’

‘Ik weet niet hoe ik je moet bedanken.’

‘De duivel neemt geen bedankjes aan.’ Hij geeft haar een knipoog.

‘Ik neem mijn woorden terug.’

‘Dat is mooi. Ben je vegetariër?’

‘Nee, waarom?’

‘Ik ga nu naar de winkel. En vanavond kook ik. Sta me dat alsjeblieft toe. Ik ben die kant-en-klaarmaaltijden zo beu.’

Neeltje knikt en loopt naar binnen. Haar hart gaat tekeer, dat had ze al in de gaten toen hij met Muddie in zijn armen rondliep. Ze loopt naar het koffiekistje, neemt het mee naar de bank en zet het op haar schoot. ‘Steeff. Er is hier iemand die voor me gaat koken.’ Ze voelt nog een steen in haar maag neerploffen. ‘En ik ben van slag, Steeff. Compleet ontoerekeningsvatbaar...’

Een uur later gaat de bel en staat Luuk met twee grote boodschappentassen voor haar deur. ‘Ik dacht, ik koop maar iets ruimer in, gezien de toestand van je koelkast.’

Hij zet de tassen in de keuken neer en begint uit te laden. Neeltje kijkt naar hem en is niet in staat iets te zeggen, laat staan hem te helpen. Het automatisme waarmee hij alles uit de tassen haalt en op de gok in haar kasten zet verbaast haar. Haar innerlijke strijd laait weer op.

‘Ik wilde lasagne maken, lust je dat?’ Hij legt een tros tomaten op het aanrecht. ‘Met verse producten, geen lasagne uit een pakje.’

Neeltje lacht. ‘Heerlijk, lijkt me lekker. Kan ik je helpen?’

‘Hier, vangen! Dan kun jij weer koffie drinken.’ Er vliegt een doosje met cappuccinocupps door de lucht en zonder een poging te doen om het doosje te vangen, laat Neeltje het doosje op de grond terechtkomen. Alles lijkt in slow motion te gaan. Ze rent de kamer uit en de trap op en laat zich op bed vallen. Waar haalde hij het lef vandaan om koffie te kopen? Dat deed Steeff altijd. Niet hij!

‘Heb ik iets gemist?’ Hij is haar achterna gekomen en staat in de deuropening.

‘Nee, wil je alsjeblieft weggaan?’ Haar stem klinkt zwak. Ze sluit haar ogen en draait zich om in haar bed, met haar rug naar hem toe. Ze hoort dat hij aarzelt, maar dan toch de trap af loopt. De deur valt zacht in het slot.

TWEESTRIJD

Neeltje huilt tot haar tranen op zijn. Ze heeft geen papieren zakdoekjes meer om haar neus in te snuiten en ze voelt zich lamklendiger dan ooit. Haar hoofd bonkt. Wat heeft ze gedaan? Luuk is weggegaan en ze had niet de moed om op te staan en achter hem aan te gaan. Ze had gehoopt dat de deurbel zou gaan en dat hij was teruggekomen met een of andere domme smoes, of gewoon met de waarheid. Hij had haar moeten vertellen dat ze een lafbek is. Iemand die zich vasthoudt aan het verleden en in de war raakt van koffiecups.

Resoluut staat Neeltje op en loopt naar beneden. Ze loopt rechtstreeks naar de konijnen en geeft ze te eten. Muddie zit demonstratief met zijn konijnenkontje naar haar toe gedraaid. Dan loopt ze het huis weer in en pakt een glas water uit de keuken. Ze heeft nog steeds niet gegeten. Op het aanrecht ligt een briefje.

‘Als je honger krijgt, weet je waar ik woon. Geen koffie voor jou dus.’ Neeltje weet niet of ze moet huilen of lachen. Wat is het toch ook een flapdrol.

Ze stapt de auto in en rijdt naar het huis van Luuk. Hoog tijd om een goed gesprek te voeren met de man die zo op haar zenuwen werkt en tegelijkertijd een glimlach op haar gezicht weet te toveren. Voor zijn huis blijft ze even staan en haalt diep adem. De avond is gevallen en een flauwe maan laat zich zien achter de wolken. Ze recht haar rug en stapt de auto uit. Max zit voor het raam en hij geeft kopjes tegen het raam wanneer hij haar aan ziet komen. Luuk is voor het raam komen staan en aait Max over zijn koppie. Neeltje blijft staan kijken en steekt voorzichtig haar hand op.

‘Heb je honger?’ Ze ziet zijn mond de woorden vormen. Neeltje wrijft over haar buik en knikt. Luuk loopt weg bij het raam en doet de deur open. ‘Ik had al op je gerekend.’

Ze geeft hem een stomp tegen zijn schouder. ‘Wat ben jij zelfingenomen, zeg!’

‘Ik ben blij dat je er bent. En het spijt me dat ik je van streek heb gemaakt.’

‘Nee, dat heb jij niet gedaan. Dat was ik. Dat was de tweestrijd in mijn hoofd. Ik mis Steef. En ik moet verder. En jij bent leuk. Maar ik wil niet stoppen met Steef missen, dat verdient hij niet.’

‘Dan blijf je hem missen, ik heb daar geen problemen mee. Je laat zien dat je in staat bent om veel van iemand te houden.’

‘Ik denk gewoon nergens over na. Steef was altijd de orde in mijn chaos. Ik bedoel maar, hoeveel konijnen kan een mens redden? Mijn huis is een puinhoop, de tuin een modderpoel. Ik knip konijnen aan de keukentafel! En daarnaast ben ik zelf ook een grote puinhoop!’ Ze gooit haar handen wanhopig de lucht in.

Luuk pakt haar handen vast, duwt ze zachtjes naar beneden en blijft haar aankijken. ‘Ik hou van puinruimen.’

Er gaat een siddering door haar lijf en ze voelt een warme gloed naar haar wangen stijgen.

‘Vertel me, Luuk, hoe zit jij in elkaar? Waarom ben jij zoals je bent, waarom wil je me redden?’

‘Ik weet niet waarom ik ben zoals ik ben. Misschien door mijn vader. Hij bulkt van het geld, een echte zakenman. Ik koos de mensenkant en werd verpleger. Tot zijn ongenoegen. Hij had gehoopt op een architect of een geslepen advocaat. Mijn ex kikte op de rijkdom van mijn vader. Misschien heb ik dat altijd wel geweten, maar nooit willen zien. Max was gewoon een accessoire voor haar.’

Mijn ogen gingen open op de dag dat ik dienst had en Steef werd binnengebracht. Hij was van mijn leeftijd. Ik hoorde jou tegen hem praten over jullie plannen en dromen. En ik dacht: die dromen heb ik ook. Ik heb een avond naast het bed van Steef gezeten en mijn verhaal aan hem verteld. Over hoe mooi ik de liefde vond die jij hem gaf en hoe groot je pijn was. Ik weet niet of hij me kon horen, maar ik moest het kwijt.

Die avond verliet mijn vriendin me en ik was opgelucht. Mijn vriendin ging weg zodra ik over de toekomst begon, in haar ogen was ik een zwakkeling. Ze had bijna elke week contact met mijn vader in New York, ze waren grote plannen aan het maken. Waarschijnlijk heeft hij haar een baan aangeboden bij een of ander groot bedrijf waar hij veel connecties heeft. Geld verdienen was zo belangrijk voor haar. Ik hou niet van de

buitenkant van mensen, ik hou van hun innerlijk. Niet van hun woorden maar van hun daden.

De dood van Steef heeft me aangegrepen en zijn overlijden heeft me aan het denken gezet. Ik ben doorgestaan met werken, maar merkte dat ik me steeds meer afsloot voor het verdriet van patiënten en hun naasten. Ik denk dat de emmer even vol was, of zo. Op een avond belde mijn vader en stelde voor dat ik naar New York zou komen. Hij speelde in op mijn emoties en daarom zei ik ja. Hierdoor moest ik op zoek naar opvang voor Max. Mijn buurvrouw was een serieuze optie, want op alle andere plekken ving ik bot. En zo kwam ik uit bij jou. Toen ik doorhad dat jij het was, wist ik niet wat ik moest zeggen.’ Hij kijkt Neeltje aan en vervolgt dan met enige wanhoop zijn verhaal. ‘Het enige wat ik wilde was jou helpen. Misschien in eerste instantie als een soort respect naar Steef toe. En daarna om andere redenen... En ja, ik was dus bijna naar New York vertrokken. Jij hield me tegen en ik denk dat dat goed was.’

‘Ik heb je niet tegengehouden...’ Neeltjes stem bibbert.

‘Nee, ik zeg het niet goed. Jij wist van niks. Je zag me liever gaan.’

‘Dat zag je dan verkeerd. En ikzelf ook eigenlijk. Ik vond het vreselijk dat je ging, maar ik vond het ook belachelijk dat ik dat vond, snap je dat?’

‘Kijk, dat vind ik nu zo geweldig aan jou. Die radertjes in je hoofd, ze draaien volgens mij altijd op volle toeren. Jij bent van de inhoud en diepgang. En van konijnen die onder de modder zitten. Heerlijk is dat!’

‘En wat nu?’

‘Nou, ik heb een idee. Dat met Max hier, dat helpt mij echt. Het gespin van die kat, we krijgen een band. Echte mannen onder elkaar. Ik stel voor dat ik je het komende jaar kom helpen. Jij leert mij hoe ik konijnen moet föhnen...’

Neeltje begint te lachen. ‘Konijnen föhnen!’

‘Wat zeg je ervan? Ik gebruik mijn sabbatical om die boel bij jou om te toveren tot de mooiste katten- en konijnensalon die er bestaat. Ik wil zelfs zo’n klein varkentje voor je kopen.’

Ze werpt hem een waarschuwend blik toe. ‘Nee, niet nog meer dieren.’

Luuk begint te lachen. ‘Mag ik je vasthouden?’

‘Ja, dat mag. Ik weet niet hoe ik reageer.’

‘Ik probeer het. Elke dag opnieuw. Tot je me toelaat. Ik hoop dat jij het aandurft om voor jezelf te kiezen. Dat je het aandurft om bij mij te schuilen.’

Neem alle tijd, want die hebben we.'

'Dat is goed, op één voorwaarde.'

'En dat is?'

'Kun je morgen espressocupps voor me meenemen? Met karamelsmaak?'

Voorzichtig kust hij haar lippen en ze laat het toe. Max begint te mauwen en wrijft met zijn staart langs haar benen.

Heb je genoten van dit verhaal? Lees dan ook *Een vleugje Londen!*

Sinds het overlijden van zijn grote liefde Maggie is Tomas de passie voor zijn werk als parfumeur helemaal kwijt. Maar Maggie heeft hem iets nagelaten: een brief die hij precies een jaar na haar overlijden mag openmaken. In de brief draagt ze hem op naar Londen te reizen en hun liefde te bottelen in een nieuw parfum. Tomas besluit de uitdaging aan te gaan, maar op de luchthaven gaat het al mis: hij raakt zijn koffer kwijt.

Sharons leven neemt een dramatische wending als haar vader wordt opgenomen op de psychiatrische afdeling van een ziekenhuis. Om de zaken nog ingewikkelder te maken, draagt haar vader zijn levenswerk aan haar over: een verzameling verloren koffers die hij wil herenigen met hun rechtmatige eigenaren. In eerste instantie ziet Sharon weinig in het project, maar als ze de jonge Tomas ontmoet, realiseert ze zich dat herinneringen ons dierbaarste bezit zijn. En dat ze misschien wel meer voor Tomas kan zijn dan alleen de vrouw die hem zijn koffer terugbracht.

Bon Bini Bonaire

Petra Vollinga

‘Zo. En die gaat nu uit.’ Sam trekt Kiki’s mobiel met een resoluut gebaar uit haar handen. Ze wil protesteren, maar daar is ze gewoon te moe voor. Moe, leeggejankt, opgeruzied. Hoeveel discussies, lastige gesprekken en WhatsApp-tirades kan een mens verdragen? Zij op dit moment even niet één meer. Dus haalt ze diep adem, terwijl ze haar telefoon in de zak van haar beste vriendin ziet verdwijnen.

‘Je hebt gelijk. Ik kán niet meer.’ Sam slaat haar arm om Kiki’s schouder.

‘Je ziet er niet uit,’ zegt ze. ‘Kappen nou met die onzin. Ah! We mogen!’

NOW BOARDING, verschijnt er op het scherm boven de balie. Als een kudde makke schapen staat iedereen op om in de rij te gaan staan, die al snel bijna tot de volgende gate reikt. Een lange rij vol uitbundig geklede mensen, met rieten tassen als handbagage, vrolijke sjaals om hun hoofd, met her en der een gouden tand in een blakend wit gebit. Moeders stoppen hun kinderen broodjes toe, pubers zetten de muziek op hun grote koptelefoons nog maar eens wat harder. De helft van de passagiers gaat naar huis en kan niet wachten om hun geliefde eiland weer in de armen te sluiten. De andere helft is nog te bleek voor de tijd van het jaar en verheugt zich op zon, cocktails, strand en zand.

Even lekker niks, hadden Sam en zij gedacht toen ze dit reisje een paar maanden geleden boekten. Zolang ze elkaar kennen, gaan ze al twee weken per jaar samen op vriendinnenreis en deze keer is de keuze op Bonaire gevallen. Alleen die plaatjes al, als je dat eiland googelt. Met turquoise water, wit zand en de zon die zich op alle foto’s van haar mooiste kant laat zien.

‘Daar houden wij het wel even uit, mop,’ had Kiki blij tegen haar vriendin gezegd. ‘Ik zie ons al helemaal liggen in onze nieuwe bikini’s.’

‘Hebben we nieuwe bikini’s dan?’

‘Natuurlijk hebben we die. Je denkt toch niet dat ik daar in m’n oude Hemaatje ga liggen? Perfecte reden om te shoppen.’

Maar shoppen is wel het laatste waar ze de afgelopen tijd zin in heeft gehad. Jesse en zij zitten in een dikke crisis. Zo dik dat ze gisteravond heeft gekrijst dat ze ermee wil stoppen. Wanhopig huilend, omdat hij gewoon niet

begreep waarom ze zo verdrietig was. Hij wilde haar nog troosten en vasthouden, maar ze was er ineens helemaal klaar mee.

‘Ga alsjeblieft naar je broer of zo,’ had ze geroepen. ‘Je snapt er toch niks van. Dit slaat nergens meer op. Wij slaan nergens meer op.’ Ze was naar de badkamer gelopen en had de deur op slot gedaan.

In de spiegel zag ze een verwilderde vrouw, met blonde pieken die tegen haar nat gehuilde wangen plakten. Mascara *all over the place*, rode randen om haar ogen en een intens trieste blik. Hoe kan het toch in godsnaam dat zoiets moois als de liefde zo belachelijk veel pijn kan doen? Hoe kan degene aan wie je alles toevertrouwt, die lief en leed met je deelt, voelen als een volslagen vreemde gozer, waarvan je eigenlijk niet meer zo goed weet waarom je er ooit voor gevallen bent?

Toen ze eenentwintig was, ja, toen wist ze het wel. Jesse was verreweg de knapste jongen van de hele eerstejaarslichting fotografie en zodra ze hem de kantine in zag komen, wist ze dat ze hem moest hebben. Hij sloot achter haar aan met zijn dienblad en meteen had ze spijt als haren op haar hoofd dat ze haar bord net had volgeladen met twee kroketten plus bijbehorende zachte, witte bolletjes. Waarom kon zij nou nooit lunchen met een mager yoghurtje en een bakje fruit? Dat zag er zo veel charmanter uit.

‘Zo hee, jij hebt er zin in,’ zei hij met een blik op haar blad. Ze rechte haar schouders, draaide zich naar hem toe en antwoordde zelfverzekerder dan ze zich voelde: ‘Zeker. Eén kroket is geen kroket.’ Hij moest lachen.

‘Kijk, dat is nog eens een levenswijsheid waar je wat aan hebt,’ vond hij, en hij draaide zich naar de kok en riep: ‘Mevrouw? Mag ik twee kroketten, alstublieft?’ En dat was dat. In alles vonden ze elkaar. Ze bleken dezelfde lievelingsfilm te hebben (*The Curious Case of Benjamin Button*), van dezelfde muziek te houden (Kings of Leon, Adele en Bløf) en om dezelfde foute grappen te moeten lachen. Het was alsof ze zichzelf, maar dan in een ander lichaam, hadden gevonden. Alles ging zo makkelijk en vanzelfsprekend dat het bijna eng was. Binnen een jaar trok Jesse bij haar in met drie dozen en een gitaar en ze leefden nog lang en gelukkig. Totdat het bij haar begon te knagen.

‘Je paspoort, pop.’ Sam prikt in haar zij. Ze zijn bijna aan de beurt. Kiki pakt haar paspoort en ticket uit het tasje dat op haar heup hangt en geeft ze

aan de grondstewardess. Die kijkt naar haar pasfoto en dan naar haar gezicht. En dan nog een keer. Ja, ik weet het, denkt Kiki bij zichzelf. Ik zie er niet zo lekker uit vandaag. Met een professionele glimlach geeft de stewardess haar haar paspoort terug en scant haar ticket.

‘Mag ik je een heel fijne vakantie wensen?’ Kiki knikt. Dat mag. En ze vult de vraag in gedachten aan met: ‘Want ik kan wel zien dat je het nodig hebt.’

Sam doet of ze gek is, steekt haar arm gezellig in die van haar en trekt haar mee de slurf in. ‘Afleiding. Dat heb jij nodig,’ zegt ze. ‘En daar ben ik toevallig heel goed in.’ Kiki kijkt haar vriendin dankbaar aan.

‘De beste, ben je.’

‘Als je het maar weet.’

‘*Bon biní*, mooie dames!’ Zodra ze zich uit het vliegtuig gevouwen hebben, stappen ze een andere wereld in. Eentje waarin de zon net aan haar tocht naar beneden is begonnen en een 8-koppige steelband uit zijn dak staat te gaan bij de bagageband. Ze kunnen niet echt spelen, maar ze zijn zó vrolijk dat je ze dat meteen vergeeft.

‘Dank je wel, mooie man!’ roept Sam terug naar de zanger. Hij lacht zijn stralende lach en geeft haar een kushandje.

Kiki is gaar. Ze heeft net drie films gekeken en op allemaal kon ze zich maar half concentreren. Van ellende is ze al bij de lunch aan de wijn gegaan, wat in combinatie met weinig slaap en de overgang naar dertig graden voor een knallende koppijn heeft gezorgd. Als ze haar mobiel aanzet, verwacht ze eigenlijk dat die meteen begint te jengelen over de berichten die ze gemist heeft, maar op de ‘Welkom op Bonaire’-sms van haar telefoonprovider na blijft het stil. Niks. En dat terwijl Jesse en zij normaal gesproken wel twintig keer per dag heen en weer appen. Foto’s van wat ze aan het doen zijn, vragen over de boodschappen, grappige filmpjes van het internet. Ze twijfelt of ze hem zal appen dat ze goed geland is, maar doet dat dan toch maar niet. Blijkbaar is hij zelf ook afleiding aan het zoeken. Prima. Ze stopt haar mobiel in haar tas, pakt haar zonnebril en loopt achter Sam aan naar de koffers. Misschien is dit wel precies wat ze nodig hebben. Afstand.

‘Zeg, wat is er met het LIFO-concept gebeurt?’ moppert Sam. *Last in, first out*, weet Kiki. Dat ging op al hun reisjes eigenlijk altijd heel goed. Te laat aan komen rennen op Schiphol en dan als eerste je koffer van de band plukken. Maar vandaag is het anders. Bijna iedereen heeft zijn spullen al verzameld. Er staan alleen nog twee beteueterde meisjes op hun rugzak te wachten, en zichzelf. De voltallige steelband is naar buiten gelopen voor een rookpauze en in de hoek staat iemand zo traag de vloer te dweilen dat je je afvraagt of ze ooit aan de andere kant van de hal gaat komen. Als ook de bagageband piepend tot stilstand komt, weten ze hoe laat het is. Geen koffers.

In een iets minder opgewekte vakantiestemming lopen ze naar een balie waar groot INFORMATIE op staat. De vrouw die erachter zit, is druk aan het bellen, terwijl ze haar knalroze nagels schoonmaakt.

‘Ben zo bij je,’ zegt ze, met een heerlijk sloom, Caraïbisch accent. Ze heeft geen haast. Niemand heeft hier haast, denkt Kiki, terwijl ze om zich heen kijkt. Alles gaat hier net even langzamer. Wat wil je ook, met die hitte. Ze masseert haar slapen, de koppijn wordt steeds erger.

‘Hier,’ zegt een van de jonge meisjes die bij ze zijn komen staan. ‘Je moet veel water drinken als het zo warm is.’ Dankbaar pakt Kiki de fles water aan. Dat ze dat nou moet horen van zo’n jong ding. Die is goed opgevoed. Hoe moet zij dat zelf voor elkaar krijgen als ze zoiets simpels als water drinken niet eens kan onthouden?

Sam staat inmiddels ongeduldig met haar vingers op de balie te trommelen. Die moet nog even terugschakelen naar de goeie versnelling. Als de vrouw klaar is met bellen, gaat ze er eens even lekker voor zitten.

‘Wat is het probleem, dames?’ vraagt ze aan hen alle vier tegelijk. ‘Geen koffers zeker?’ Iedereen knikt. Geroutineerd duikt ze onder haar balie en ze komt weer boven met vier tasjes. ‘Alsjeblieft.’

Ze kijken wat erin zit. Een tandenborsteltje, tandpasta, een paar vliegtuigsokken en, heel toepasselijk, een tubetje zonnebrand.

‘Jullie koffers komen waarschijnlijk morgen,’ zegt ze op berustende toon.

‘Waarschijnlijk?’ roept Sam.

‘Ja, ik hoop het,’ zegt de vrouw. Ze haalt haar schouders op. ‘Dan komt er weer een vliegtuig uit Amsterdam. En als ze erbij zitten, komen we ze brengen.’

Tsja. Het is wat het is, lijkt ze te willen zeggen. Je kwaad maken heeft heel weinig zin in dit geval. Ze geven aan haar op waar ze slapen en lopen dan, met alleen hun handbagage, naar buiten. De wind waait warm door de metershoge palmbomen en in de verte schittert de zee. Het kan rotter.

‘Nou, moet je toch een nieuwe bikini kopen, Kiek,’ herpakt Sam zich. Kiki grinnikt. ‘Hè, wat jammer nou.’

Bij de autoverhuur staat de stoere, witte pick-uptruck, die ze op aanraden van zo’n beetje iedereen die hier ooit geweest is, gehuurd hebben, al op ze te wachten.

‘Geen bagage?’ vraagt de verhuurder. Maar het klinkt meer als een constatering dan als een vraag. ‘Komt vast morgen. Ach, je hebt hier toch niks nodig.’

Hij sloft op zijn slippers naar het kantoortje om hun sleutels te halen. Net op het moment dat ze zich afvragen of iedereen hier zo relaxed is en tegen elkaar zeggen dat ze daar wel aan kunnen wennen, geeft hij ze de bos.

‘Niks in de auto laten liggen,’ waarschuwt hij. ‘De auto nooit op slot doen en de ramen openlaten als je ergens parkeert. Dan weten ze dat er niks in zit. Doe je dat niet, dan wordt er zeker ingebroken.’ Dat is dan weer een stuk minder relaxed.

‘Ook geen slippers?’ vraagt Sam, meer als grapje.

‘Niet als je ze mooi vindt en eraan gehecht bent,’ antwoordt hij bloedserieus. Dan tovert hij een grote glimlach op zijn gezicht.

‘Geniet, dames, van ons prachtige eiland. Het mooiste ter wereld.’ Dat kan blijkbaar prima samengaan met het feit dat je auto op klaarlichte dag nergens veilig staat.

Hoofdschuddend gooien ze de handbagage in de achterbak en klimmen in de auto. Sam geeft gas en twee minuten later rijden ze, met alle raampjes open, langs de zee. Kiki steekt haar neus naar buiten en haalt diep adem. Ze voelt het geklop in haar hoofd al minder worden. Eerst maar eens een nacht goed slapen.

De volgende ochtend is het nog vroeg als ze haar ogen opendoet. Voorzichtig kijkt ze op haar mobiel om Sam niet wakker te maken. Half zes. Lekker dan. Nog steeds geen teken van leven van Jesse. Maar waarom zou hij ook van zich laten horen? Ze heeft hem ongeveer naar buiten geduwd met zijn tas, zo graag wilde ze dat hij haar alleen liet. Al wil ze

diep in haar hart natuurlijk juist precies het tegenovergestelde. Ze wil dat hij helemaal voor haar gaat, *the full monty*. Huisje, boompje, baby. Liefst twee baby's. En trouwen. Dat wil ze al sinds haar vijfde. In een knalrode jurk en hij in het zwart. Maar Jesse krijgt het al benauwd als iemand zwanger is in een film. 'Ik ben zelf nog een kind,' roept hij altijd als ze erover begint. 'Ooit, Kiek, echt, maar nu moet ik er nog niet aan denken, hoor.' Dat hoort ze nu al zo lang dat ze het niet meer gelooft. En dat heeft ze dus ook tegen hem geschreeuwd tijdens hun laatste ruzie. Dat hij een klein kind is dat weigert volwassen te worden. Dat ze nu toch bijna dertig zijn en dat het helemaal niet raar is om dan eens aan de toekomst te gaan beginnen. Dat ze hun vrijblijvende leven helemaal zat is en dat ze nú een antwoord wil.

'Zeg het maar,' had ze gezegd terwijl ze ijzig kalm tegenover hem stond. 'Wat wordt het? *Are you in or are you out?*'

'Ik laat me niet dwingen, Kiki,' had hij boos gezegd. 'Dus als je per se nú een antwoord wilt, dan is het nee.' En dat was dat. Hij koos voor 'out'.

De knoop in haar maag zit strak. Verstandelijk vindt ze dat ze het goed gedaan heeft. Je kunt niet eindeloos blijven dooremmeren. Ze kent ook mensen die tien jaar bezig zijn om een kind te krijgen. Tegen die tijd is ze veertig. Prima hoor, maar zij wilde altijd lekker jong moeder worden en ze is nu al veel ouder dan ze zich ooit had voorgesteld. Omdat Jesse tijd nodig had. Die heeft ze hem natuurlijk gegeven. Maar wat als hij het nooit wil? Als hij over vijf jaar zegt dat hij zich heeft bedacht en dat hij helemáál geen vader wil worden? Dan is het toch beter dat ze er nu een eind aan heeft gemaakt? Als ze een beetje opschiet, kan ze nog iemand anders leren kennen en daar twee jaar mee samen zijn voordat ze zwanger wordt.

'Lekker praktisch, Kiek,' mompelt ze in zichzelf. 'Nou alleen nog even een geschikte vader vinden.' Ze rommelt voorzichtig in het donker in haar tas om er een lange, dunne zomerjurk uit te trekken. Dan sluipt ze de kamer uit en ziet dat de woonkamer van hun huisje helemaal oranje is door de opkomende zon. Op blote voeten loopt ze naar buiten, het strand op. Het kleine resort is doodstil, iedereen ligt nog te slapen, maar zelf is ze klaarwakker. Wat is het hier vredig. De zee ligt er spiegelglad bij en is zo doorzichtig dat ze haar tenen er haarscherp doorheen kan zien. Er schieten wat visjes weg als ze beweegt. Ze doet haar ogen dicht en laat de zon op haar gezicht schijnen. Ze voelt de warmte als een troostende deken over haar lijf gaan. Uit haar rechteroog glijdt een traan. Snel veegt ze hem weg.

Ze heeft er nu lang genoeg mee geworsteld, het wordt tijd dat ze vooruit gaat kijken.

Proestend komt ze boven. Gelukkig kan ze gewoon staan, het zwembad is niet zo diep. Overal zit water. In haar neus, haar oren, haar mond.

‘Rustig blijven,’ hoort ze Dion, de duikleraar, achter haar zeggen. ‘En gewoon doorademen.’ Makkelijk gezegd, denkt ze chagrijnig, het ademt alleen een beetje moeilijk met tien liter water in je longen.

Verderop ziet ze Sam op haar dooie gemak onder water langszwemmen, terwijl de bubbels van de *regulator* vrolijk naar boven stijgen. Die voelt zich blijkbaar als een vis in het water, terwijl zij loopt te stumperen en steeds water in haar mond krijgt. Het was nota bene haar eigen idee om een beginnersduikcursus te boeken, omdat ze dat altijd al eens een keer wilde doen. Ze heeft *Blue Planet* wel drie keer gezien en Jesse en zij zagen zichzelf al tussen de mantaroggen zwemmen. Venijnig schudt ze haar hoofd heen en weer, en niet alleen om het water eruit te krijgen. Ze moet nieuwe herinneringen maken. Alleen. Vastberaden stopt ze dat zuurstofding weer in haar mond en zet haar duikbril op. Dion komt voor haar staan.

‘Eerst ontspannen,’ zegt hij met het natuurlijke overwicht van iemand die weet waar hij mee bezig is. ‘Doe je ogen eens dicht.’ Braaf doet ze wat hij zegt. ‘En nu diep ademhalen, vertrouw op het apparaat.’ Ze zuigt de lucht uit de fles naar binnen. Het gaat iets zwaarder dan gewoon ademen, maar geeft genoeg lucht. ‘Nog meer, nog meer,’ spoort Dion aan. Als haar longen vol zitten, blaast ze uit. ‘Rustig en gelijkmatig,’ zegt hij terwijl hij zijn hand op haar schouder legt, ‘goed zo.’ Na vier ademteugen voelt ze zich vredig en kalm. Net als bij yoga.

‘En nu bijt je zachtjes in het mondstuk,’ gaat hij verder. Ha! Dat is ze net helemaal vergeten. Ze laat zich voorzichtig zakken en duikt met haar hoofd onder water. Rustig ademt ze door. In. En weer uit. Dan durft ze een stukje te flipperen en voor ze het weet is ze aan de overkant. Dit is geweldig! Ze draait om en zwemt weer terug. Als ze bij het begin is, ziet ze Sam en Dion op de bodem van het zwembad zitten. Het ziet er grappig uit, alsof het om een theekransje gaat. Dion duwt de toppen van zijn duim en wijsvinger tegen elkaar en maakt het oké-teken. Ze knikt. O nee, dat is het teken niet. Blij maakt ze het teken terug. Alles oké. Met z’n drieën zitten ze in een kring, terwijl Dion de oefeningen voordoet, die zij na moeten doen. Je

masker afzetten en weer op. Zorgen dat je net boven de bodem zweeft. En tot slot de regulator uit je mond halen, op de knop drukken en hem terugstoppen. Dat laatste is tricky. Maar Sam gaat eerst. Ze haalt diep adem, trekt hem eruit, stoot er met de knop een dot lucht uit en stopt hem weer in haar mond. Top gedaan, gebaart Dion. Nou zij. Kiki haalt diep adem en gebaart dat ze wat tijd nodig heeft. Na de derde teug durft ze het aan. Keurig werkt ze de handelingen af en voor ze het weet, haalt ze weer gewoon adem. Dion applaudisseert voor hen allebei en steekt dan zijn duim op. Dat betekent opstijgen, weet ze. Of in dit geval: gaan staan.

Eenmaal boven water is ze door het dolle. ‘Yes!’ roept ze stralend. ‘Ik kan het!’ Dion lacht en geeft haar een high five.

‘Heel goed gedaan, allebei. Morgen gaan we de zee in.’

Voldaan laten ze zich allebei op een strandbedje vallen.

‘Zo,’ zegt Sam zuchtend. ‘En nu hoef ik de hele dag niks meer. Behalve cocktails drinken en bruin worden.’

‘Nog bruiner?’ vraagt Kiki, terwijl ze factor 30 op haar benen smeert.

‘Man, dit is nog niks. Ik wil zwart naar huis.’

‘Nou, dan ben je een eind op weg.’

‘Vanbinnen ben ik gewoon een Caraïbische,’ zegt Sam genietend. ‘Hoe meer zon, hoe beter. Waarom wonen wij überhaupt nog in Nederland?’

Goeie vraag. Omdat haar hele toekomst daar ligt. Lag. Maar nu, nu alles anders is? Kiki zet haar zonnehoed op en kijkt om zich heen. Zou zij hier kunnen wonen? Beetje in de horeca werken, overdag op het strand liggen en elke dag duiken. Het kan rotter. Dion ziet er in ieder geval heel tevreden uit. Maar ja, die is hier dan ook ooit geboren. Hij vertelde gister dat hij zeven jaar geleden uit Nederland hiernaartoe is gekomen, omdat hij niet meer tegen die grijze, natte dagen kon en dat hij nooit meer teruggaat. Op de vraag of dit eiland dan niet veel te klein is, schudde hij zijn hoofd. ‘Heerlijk juist,’ vond hij. ‘En zeg eens eerlijk, hoe vaak ga jij in Nederland naar een andere stad dan die waar je woont? Hier is het lekker overzichtelijk en ik heb alles wat ik nodig heb. Nou alleen nog even de moeder van mijn kinderen ontmoeten,’ Sam was in lachen uitgebarsten, omdat ze dacht dat hij een grapje maakte, maar Dion had er serieus bij gekeken.

Zo simpel kan het zijn, denkt Kiki. Mooi weer, een lekker huisje en een stel vrolijke kinderen die de hele dag op hun blote voeten buitenspelen.

God, wat is het dagelijks leven hier ver weg. Sam wenkt naar een meisje dat een dienblad in haar handen heeft. ‘Mogen wij allebei een gin-tonic, alsjeblieft?’

Kiki vindt het daar eigenlijk nog net iets te vroeg voor, maar als ze nou toch wat lossier in het leven wil staan en iets minder wil plannen, kan ze daar net zo goed meteen mee beginnen.

Een paar uur zon en nog twee cocktails later staan ze op en lopen ze rozig en een beetje duizelig naar het huisje om te douchen en zich om te kleden. Vanavond gaan ze naar een beachparty met barbecue, waar de barjongen van het resort ze voor heeft uitgenodigd. ‘Lekker low key, met locals en alleen maar leuke mensen,’ had hij beloofd. Nou, als die *key* nog iets *lower* wordt, zijn ze schijndood, lacht Kiki bij zichzelf. Onder de douche wordt ze weer een beetje wakker en kijkt ze tevreden naar de afdruk van haar nieuwe bikini op haar lijf. Al best goed te zien, en ze heeft weten te voorkomen dat ze eerst door de verschrikkelijke Rode Fase heen moest. Met haar lichte huid en rode haar is zonnen al van kleins af aan een drama en het heeft haar zelfs een keer echte brandwonden opgeleverd. Dus is ze constant in de weer met zonnebrand en zoekt ze op tijd de schaduw op. In de spiegel boven de wasbak ziet ze dat de sproeten in haar gezicht zich niet hebben laten foppen en aan alle kanten tevoorschijn zijn gesprongen. Haar tanden lijken witter dan normaal door het kleurtje op haar wangen en haar haar zit ‘zee’. Zo vond Jesse haar altijd het allerleukste. Net uit de douche, zonder make-up, helemaal ‘mademoiselle naturelle’, zoals hij dan zei met een overdreven Franse tongval. Daar moest ze altijd om lachen.

Met een schuin oog kijkt ze naar haar mobiel naast de wasbak. Nog steeds geen berichtje. Zo lang hebben ze het nog nooit volgehouden. Dat wil wel zeggen dat het deze keer menens is, beseft ze. Ze probeert de steek in haar hart te negeren en zegt tegen zichzelf dat het beter is zo. Waarom zouden ze elkaar nog langer aan het lijntje houden als ze zulke andere dingen willen in het leven? Jesse is echt net een kind. Die wil alleen maar reizen, lol maken, met een rugzak door Azië trekken. En dat vond zij ook allemaal hartstikke leuk, maar dat kunnen ze toch niet de rest van hun leven blijven doen?

‘*Wow ladies, looking good!*’ Clyde fluit bewonderend tussen zijn tanden. Hij sluit zijn strandbar af en met z’n drieën kruipen ze voor in zijn pick-up.

Hij zet de radio aan en geeft gas.

'You're simply the best,' schreeuwen ze mee met Tina Turner. *'Better than all the rest.'* De raampjes zijn open en er is bijna niemand op de weg. Ze laten de stad achter zich en rijden naar het noorden. Voor zo'n klein eiland kun je toch nog best ver van huis, zo blijkt. Dan draait Clyde weg van de zee, richting het binnenland. Na een minuut of twintig komen ze in een dorpje waar de tijd heeft stilgestaan. Hier geen glimmende winkels en restaurants, maar pastelkleurige huisjes met golfplaten als dak en overall kippen, gewoon op de weg. Die hier niet geasfalteerd is, maar van zand en stenen. Ze zien een kleine kerk en een gebouw waar SCHOOL op staat, en dat is het wel zo'n beetje. Trots stapt Clyde uit de auto en gebaart met zijn arm dat ze er zijn.

'Woon je hier?' vraagt Sam. Clyde schudt zijn hoofd.

'Jammer genoeg niet. Dat kan ik niet betalen.' Kiki bijt op haar lip. 'En dat is ook niet zo handig. Ik begin 's ochtends al om zes uur, dus het is sneller als ik gewoon in het resort slaap.'

'Om zés uur?' zegt Sam. 'Wie zit er dan in hemelsnaam aan de bar?'

'Niemand,' lacht Clyde. 'Ik maak het restaurant schoon, snij alvast al het fruit voor het ontbijt, bak de broodjes en croissants af, dat soort dingen.' Kiki schaamt zich dood. Dus dat heeft hij al allemaal achter de rug als zij eindelijk uit hun bed komen rollen en om een uur of tien slaperig aan het ontbijt zitten. En na het ontbijt gaat zijn bar open en blijft hij daar staan tot sluitingstijd. Elke dag, en blijkbaar voor heel weinig geld. Wat zijn zij toch eigenlijk een verwende krenge. Allebei een goeie baan, geld op de bank, vakantie dagen, een leuk appartement en, toen ze eenmaal waren gebracht, twee koffers vol dure kleren en schoenen. En maar klagen tegen elkaar. Sam over haar baas op de uitgeverij, die altijd nét te lang achter haar blijft staan, en Kiki over haar collega op het reclamebureau, die deadlines behandelt als data die je vooral moet negeren. Ze mogen de handen dichtknijpen met hun leven, beseft ze als ze dit ziet.

Maar het gezicht van Clyde zegt iets heel anders. 'Ik heb een contract voor vijf jaar, dat heeft bijna niemand,' zegt hij blij. 'Ik geef bijna niks uit, want ik krijg kost en inwoning, en met het geld dat ik verdien, koop ik ooit een stukje land. Daar bouw ik zelf een huis op waar ik oud kan worden en dan heb ik helemaal niemand meer nodig. De ultieme vrijheid, toch?'

Hij loopt voor ze uit een steegje in en slaat rechts af. Daar is een dorpsplein, met in het midden een grote boom. Onder die boom is het een mengelmoe van kleuren, lachende mensen en rondrennende kinderen. Er staan een stuk of vijf barbecues te roken van de vissen en stukken kip die erop liggen, iemand speelt gitaar, twee vrouwen staan meerstemmig mee te zingen en een oud mannetje probeert met een jong meisje te dansen. Op een tafel aan de zijkant staan plastic teilen met biertjes, koud gehouden in water, en schalen vol salades en brood. Kiki ziet hoe de kleine kinderen met elkaar spelen en hoe een moeder haar baby de borst geeft op een oude stoel, een stuk verderop. Niemand kijkt chagrijnig.

‘Bon biní!’ Een vrouw met een strakke, oranje legging onder een T-shirt met de tekst HOT MAMA komt naar ze toe lopen en geeft ze een hand. ‘Wie heb je meegenomen, jongen?’ Clyde krijgt een klapzoen op zijn wang.

‘Hé tante, dit zijn Kiki en Sam. Die wilden wel eens naar een echt goed feestje.’ Hij lacht zijn prachtige tanden bloot en geeft ze een knipoog. ‘Biertje, dames?’

Een beetje onwennig gaan ze bij de rest zitten. Zitten die mensen eigenlijk wel te wachten op twee van die stomme toeristen? Maar dat gevoel is snel verdwenen. Binnen tien minuten zit Sam midden in een verhitte discussie over Zwarte Piet en wordt Kiki de ‘dansvloer’ op getrokken door het oude mannetje, dat in haar zijn nieuwe slachtoffer heeft gevonden. Enthousiast zwiert hij haar in het rond, met soepelere heupen dan je zou denken. Hij kan het echt, merkt Kiki bewonderend.

‘Mag ik het van u overnemen, opa?’ Achter het oude mannetje staat Dion. Met een grote grijns. Zijn opa gaat op zoek naar de volgende danspartner, terwijl Dion zijn handen losjes op haar heupen legt.

‘Ik dacht, ik kom je even redden,’ zegt hij lachend.

‘Jij ook hier?’ zegt Kiki. ‘Dank je. Maar dat was niet nodig, hoor. Je opa danst echt goed en dansen gaat me een stuk beter af dan ademhalen onder water.’ Langzaam begint ze eraan te wennen dat iedereen elkaar kent op dit eiland, op de een of andere manier familie van elkaar is, en dat je elkaar steeds weer tegenkomt.

‘Dat deed jij vanochtend anders prima,’ stelt hij vast. ‘En ja, mijn opa zat vroeger in de entertainmentbusiness. Samen met mijn oma gaf hij zes dansshows per week in de grote hotels.’

Hij trekt haar iets dichtert tegen zich aan en als vanzelf beweegt ze met hem mee. Dion leidt en zij volgt. Het gaat automatisch, omdat hij het afdwingt en het voor hem blijkbaar de normaalste zaak van de wereld is. Ze ruikt zijn zoete mix van kokos en Labello en geeft zich over. Ze laat zich meevoeren en voor het eerst in tijden voelt ze zich weer eens licht. Licht en gelukkig. Even niet piekeren. Niet nadenken. Gewoon in het moment leven. Een moment op een tropisch eiland, in de armen van een mooie tropische jongen.

‘En toen, en toen?’ vraagt Sam genietend. Ze liggen in het donker in bed nog een beetje na te kletsen. Clyde heeft ze keurig terug naar het resort gereden en is zelf naar zijn hutje achter de keuken verdwenen. Ze hebben hem uitgebreid bedankt voor de heerlijke avond, wat hij verlegen in ontvangst nam. ‘Is normaal, toch?’ vond hij. ‘Hoe meer mensen, hoe leuker.’ Hij had ze een hug gegeven en zich omgedraaid. Over minder dan vier uur moest hij al weer op.

‘En toen wat?’ vraagt Kiki.

‘Ja duh, hebben jullie gezoend?’

‘Gezoend? Ben jij wel helemaal lekker? Ik heb net thuis een relatie van acht jaar bij het grofvuil gezet.’

‘De perfecte reden om eens lekker met iemand te zoenen,’ vindt haar vriendin. Maar bij Kiki was het niet eens in haar hoofd opgekomen. Zij met een ander?

‘Ik denk niet dat Dion dat had gewild, hoor,’ zegt ze. Sam lacht schamper.

‘Schatje toch. Soms denk ik wel eens dat je van een andere planeet komt. Die jongen vindt jou al leuk vanaf het moment dat je zijn duikshop binnen kwam lopen.’

‘Ach welnee,’ zegt Kiki stellig. Maar wat nou als Sam gelijk heeft? Zou ze dat dan willen? Ze ziet weer voor zich hoe hij haar tegen zich aan trok om te dansen en voelt zijn handen op haar heupen. ‘Echt onzin,’ mompelt ze. Dan draait ze zich om, trekt een kussen over haar oor en valt in een onrustige slaap. Eentje waarin Jesse en Dion boos tegenover elkaar staan, met een brandende barbecue in het midden.

‘Oké, dames, buddycheck.’ Dion kijkt toe hoe Sam en Kiki elkaar controleren voor ze hun eerst duik in de zee gaan maken. Vlugge leeuw

schiet lekker op; Kiki weet de ezelsbrug nog. De v van vest. Sam sluit bij haar nog een riempje dat ze vergeten was dicht te doen en blaast lucht in haar zwemvest. Leeuw voor lood. Hun gordels zitten allebei goed om. S voor sluitingen. Ze draaien allebei een rondje, zodat de ander alles goed kan checken. En lekker voor lucht. Hoe toepasselijk, denkt Kiki. Een beetje lucht is wel lekker, ja, als ze straks twaalf meter onder water zitten. Ze is zenuwachtig, merkt ze. De zee is toch even wat anders dan het zwembad. Maar Dion doet net alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Wat het voor hem natuurlijk ook is.

Na een nacht vol gewoel was ze vanochtend weer veel te vroeg wakker geworden. De woorden van Sam speelden door haar hoofd. ‘Hij vond je al leuk vanaf het moment dat je zijn duikshop binnen kwam lopen.’ Nou, dat is nu echt wel het laatste waar ze behoefte aan heeft. Haar leven staat op z’n kop. De jongen waar ze zichzelf oud mee zag worden, heeft afgehaakt. Ze kan het nog steeds niet helemaal geloven en omdat ze zo ver van huis is, lijkt het soms of ze alles maar gedroomd heeft. Maar steeds als ze op haar mobiel kijkt, is ze toch weer een beetje teleurgesteld. Hij laat helemaal niks van zich horen. Is hij dan helemaal niet verdrietig? Zou hij haar helemaal niet missen?

‘We gaan, ben jij d’r ook bij, Kiki?’ vraagt Dion met een speels lachje om zijn mond.

‘O ja, natuurlijk, sorry. Ik was even afgeleid.’

Hij gaat tussen ze in staan en geeft ze allebei een arm, die ze dankbaar aannemen. Als een stel overjarige, dikke pinguïns met veel te grote flippers waggelen ze in hun duikpak naar het water. De loodgordels om hun middel en de flessen op hun rug zijn zo zwaar dat ze het gevoel hebben dat ze elk moment achterover kunnen vallen. Het is een wonder dat je met al die toestanden aan je lijf überhaupt kan blijven drijven, denkt Kiki. Dion heeft dat ook allemaal aan, maar bij hem ziet het er heel anders uit. Hij loopt op blote voeten en heeft zijn *fins* nonchalant tussen zijn fles en zijn vest gestoken. Zijn gespierde armen zorgen ervoor dat zij niet omvallen, terwijl hij handig wat scherpe schelpen ontwijkt.

‘Alles oké?’ vraagt hij zachtjes aan Kiki. ‘Goed thuisgekomen gister?’

‘Prima,’ zegt ze kortaf. Ze heeft zich voorgenomen om vanaf nu zo afstandelijk mogelijk te doen. Dan krijgt hij in ieder geval niet het verkeerde idee.

‘Je hoeft niet nerveus te zijn, hoor,’ zegt hij. Hij denkt dat ze zich zo stug opstelt door de zenuwen. ‘Ik blijf heel dicht bij jullie.’

‘En we hebben natuurlijk een heel goede les gehad,’ zegt Sam jolig aan de andere kant van de pinguïnpolonaise. Haar ogen seinen naar Kiki: ‘Doe eens een beetje gezellig tegen die jongen’, maar Kiki negeert haar. Het is niet aardig, maar dat moet dan maar even. Ze heeft gewoon geen plek in haar hoofd op dit moment voor iets wat ook maar enigszins met liefde te maken heeft. Bovendien moet ze zich nu concentreren op haar allereerste zeeduik. Als ze alle drie met een volgeblazen vest aan de oppervlakte dobberen, nemen ze alles nog een keer door.

‘Dus we gaan straks rustig afdalen, terwijl je steeds even je oren klaart.’ Dat hebben ze geoefend in het zwembad, maar dat was natuurlijk nergens dieper dan drie meter. Ze gaan nu naar twaalf. ‘Dat is in de eerste paar meter het lastigst, daarna wordt het makkelijker,’ gaat Dion verder. ‘We gaan langs de lijn van die boei daar naar beneden, dus niemand raakt de weg kwijt.’ Kiki kijkt hem verschrikt aan, maar hij lacht.

‘Grapje,’ zegt hij.

‘Niet leuk,’ zegt zij.

‘Eenmaal beneden zwemmen jullie achter mij aan. We houden het koraal aan onze linkerhand totdat we bij een stuk zand komen. Daar doen we een paar oefeningen, precies zoals we in het zwembad hebben gedaan. Dan draaien we om en hou je dus het koraal rechts. Zo terug naar de boei. Na de *safety stop* stijgen we langzaam naar de oppervlakte en dan komen we weer precies hier uit.’

Waarom wilde ze dit ook alweer zo nodig? Boos bedenkt ze dat ze ook lekker op het strand had kunnen liggen met een goed boek. Dat krijg je nou van de zucht naar avontuur. Dat is *highly overrated*. Maar er is nu geen weg meer terug. Ze zetten hun duikbril op, stoppen hun regulator in hun mond en op Dions teken, zijn duim omlaag, gaan ze aan de afdaling beginnen. Voorzichtig laat ze steeds een beetje lucht uit haar vest lopen, tot ze voelt hoe het lood om haar heupen haar naar beneden trekt. Ze blaast zachtjes in haar wangen, terwijl ze haar neus dichtknijpt en merkt hoe haar oren ploppen. Nog meer lucht eruit, nog iets dieper. Het gaat inderdaad steeds makkelijker. Voor ze het weet is ze aan de onderkant van het touw gekomen. Ga daar maar even zitten, gebaart Dion. Zelf zwemt hij weer een stukje naar boven, waar Sam zo te zien last van haar oren heeft. Ze gaat op

haar knieën in het zand zitten en houdt zich vast aan het touw. En dan kan ze eindelijk om zich heen kijken. Oranje planten zwaaien met hun grote takken heen en weer, het koraalrif strekt zich voor haar uit in de meest debiele kleuren die ze ooit gezien heeft. Duizenden vissen doen hun ding, terwijl ze bijna vergeet adem te halen door de schoonheid van deze waanzinnige wereld. Een wereld waar zij zelf zo ontzettend misplaatst is dat ze er bijna van in de lach schiet. Rechts van haar ziet ze Nemo, met allemaal kleine Nemootjes door een plant heen schieten. Links zwemt iets heel groots voorbij, zo traag dat hij bijna stil hangt, vlak voor haar neus. Jezus. Ze had geen idee dat het zo mooi zou zijn. Zo overweldigend anders dan alles wat je boven water ziet. Ze wil het wel uitschreeuwen, zo mooi is het, maar dat kan natuurlijk niet.

Als ze omhoog kijkt, ziet ze hoe Sam aan de hand van Dion langzaam naar beneden zakt. Eenmaal bij haar maakt hij het oké-teken, dat Kiki enthousiast beantwoordt. Ze kijkt Sam aan alsof ze wil zeggen: ‘Cool hè?’, maar Sams ogen staan wat paniekerig. Of lijkt dat maar zo door het masker? Langzaam komen ze in beweging. Met het rif aan hun linkerkant zwemmen ze achter Dion aan. De ene felgekleurde school vissen na de andere zwemt voorbij. Dion wenkt ze en wijst een beest aan dat ergens half onder een rots zit. Voorzichtig houdt hij zijn hand er vlakbij en onder hun ogen verandert hij van kleur. Van zwart wordt hij ineens beige met stipjes, zodat hij precies op een steen lijkt. Kiki ziet hoe hij zich op die manier probeert te verstoppen, maar aan de achterkant steekt er gewoon nog een heel stuk uit dat zwart is. Daar moet ze zo om lachen dat de regulator bijna uit haar mond valt. Geschrokken houdt ze hem even stevig vast en ze duwt hem even extra diep in haar mond. Maar een minuut later is ze het al weer vergeten, zo hysterisch mooi is de omgeving. Alsof ze zelf in een documentaire rondzwemt, maar dan nog honderd keer indrukwekkender.

Op het zanderige stuk gaan ze op hun knieën zitten, net als in het zwembad. In het zoute water zijn de oefeningen toch net iets spannender. Ook omdat je hier dus niet even op kan staan, bedenkt ze. Ze kijkt omhoog en het valt haar op dat het helemaal niet zo diep lijkt. Ze ziet gewoon de oppervlakte schitteren. Maar op haar duikcomputer staat toch echt dat ze nu op acht meter diepte hun duikbril af gaan doen. Sam doet braaf wat ze geleerd hebben. Dan is zij aan de beurt. Duikbril af, gewoon doorademen. Duikbril weer op. Omhoog kijken, door je neus uitblazen zodat het water

eruit gaat. Klaar. Dion geeft ze tevreden het oké-teken en wijst dan op zijn regulator. Rustig haalt hij hem uit zijn mond, blijft zachtjes uitademen, wijst op de belletjes die uit zijn mond komen, drukt op de knop en stopt hem weer terug in zijn mond. Nu jij, gebaart hij naar Kiki. Ze doet precies wat hij deed en dat gaat prima. Dan is Sam aan de beurt. Maar die schudt haar hoofd. Nee. Dion doet alles nog een keer voor en wijst naar Sam. Maar die blijft blijkbaar bij haar besluit en schudt hard met haar hoofd heen en weer. Dan steekt ze haar duim op. Ze wil naar boven. Dion zwemt naar haar toe en pakt rustig haar hand vast. Je kan niet zomaar naar boven wanneer je maar wilt. De kans dat er dan te veel stikstof in je bloed zit, is te groot. Kiki heeft de theorie uit het boek heel serieus gelezen en al deed Sam daar een beetje lacherig over, ze is nu blij dat ze precies weet hoe het zit. Ze moeten drie minuten lang op vijf meter diepte blijven voor ze echt naar boven kunnen. Dion vraagt of Kiki oké is en ze antwoordt met het gebaar. Hij wijst dat ze achter hem en Sam aan moet zwemmen en zo gaan ze met z'n drieën op weg terug. Op haar computer ziet ze dat ze langzaam steeds minder diep zitten en hoe hoger ze komen, hoe meer zon er op het koraal schijnt. De kleuren worden daar nóg feller van. Het is nu net of ze snorkelen, maar dan zonder dat gedoe met die snorkel die vol water loopt. Als Dion zijn duim opsteekt, stijgt ze rustig op zoals ze geleerd hebben. Hand omhoog, naar boven kijken, andere hand op de luchtknop en rondjes draaien zodat je goed ziet wat er boven je gebeurt. Aan de oppervlakte laat ze de lucht in haar vest lopen zodat ze blijft drijven en kan de bril af en de regulator uit.

‘O, wat was dit gaaf!’ roept ze naar Dion en Sam. Sam trekt het masker van haar gezicht en gooit de regulator naast zich in het water.

‘Verschrikkelijk,’ zegt ze. ‘Dit was dus eens maar nooit weer.’

‘Hè? Hoezo?’ vraagt Kiki stomverbaasd.

‘Ten eerste, die vissen. Doodeng. Ik geloof dat ik bang ben voor vissen. En ze komen zo dichtbij. Ieuw. Ten tweede, dat water. Te nat, te niet bedoeld om adem in te halen. Ten derde, te diep. Ik heb omgekeerde hoogtevrees, denk ik.’ Kiki schiet in de lach.

‘Maar vond je het dan niet allemaal waanzinnig mooi om te zien?’

‘Ja hoor. Eén keer. Dit bekijk ik verder wel op tv. Stuk rustiger. En droger.’ Sam doet een beetje stoer, maar Kiki weet wel beter. Haar vriendin vond het eng. En dat had ze niet verwacht van zichzelf. Dat had meer bij

Kiki gepast, maar tot haar eigen grote verbazing vond ze het alleen maar heel fantastisch. Dion staat er een beetje beteuterd naar te kijken.

‘Wat jammer, Sam,’ begint hij. ‘Ik heb je toch niet te snel in het diepe gegoooid?’ Maar Sam is daar heel duidelijk over.

‘Dion, jongen, het heeft echt niks met jou te maken. Jij hebt het allemaal heel goed uitgelegd. Het ligt aan mij. Ik ben toch meer een landrot dan een zeemeermin. Blij dat ik dat nu weet. Dan kan ik de rest van de vakantie gewoon lekker op het land blijven. Aan de bar bijvoorbeeld.’ Ze geeft Kiki een knipoog en begint als een waggelende eend naar de kant te lopen. Zo snel mogelijk de zee uit, lijkt het.

‘En jij?’ vraagt Dion. ‘Stop jij nu ook?’

Stralend kijkt Kiki hem aan. ‘Mooi niet. Wanneer is de volgende duik?’

‘Vind je het echt niet erg?’ vraagt Kiki als ze even later op hun lievelingsplek op het strand liggen.

‘Nee, schat, natuurlijk niet. Ik ben blij voor je dat je iets gevonden hebt wat je leuk vindt. Een betere afleiding dan op twaalf meter onder de waterspiegel in leven zien te blijven, is er niet, lijkt me zo.’

Nog drie van die duiken en ze heeft haar brevet. Dan kunnen ze voortaan overal ter wereld spullen huren en duiken. Ze? Ze betrapt zichzelf erop dat ze soms nog steeds in de wij-vorm denkt. Maar Jesse lijkt op dit moment verder weg dan ooit. En heeft dus straks geen duikbrevet. Die had dit geweldig gevonden, weet ze. Maar voordat ze zich verdrietig kan voelen over het feit dat ze dit eigenlijk veel liever samen met hem had willen beleven, roept ze zichzelf tot de orde. Nieuwe herinneringen maken is nou eenmaal een eenzame kwestie. En zij is een vrouw van de wereld. Op vakantie. Om avonturen te beleven. Daar heeft hij zelf toch ook altijd de mond van vol? Nou, dan zal hij wel trots zijn op wat ze nu aan het doen is. Snel verdiept ze zich braaf in de laatste hoofdstukken van het theorieboek. Morgen nog een zeeduik en examen en dan overmorgen de laatste twee duiken op één dag. Dan gaan ze helemaal naar de andere kant van het eiland, heeft Dion beloofd. Waar de koraalriffen weer anders zijn en bijna geen toeristen komen, omdat ze het geheime strandje niet weten te vinden.

‘Maar dan ben je wel de hele dag alleen,’ zegt Kiki nog tegen Sam.

‘Ik vermaak me wel, hoor. Maak je daar maar geen zorgen over. Even een drankje halen bij m’n favoriete barman.’ Heupwiegend loopt Sam naar

Clyde om flirtend twee cocktails te bestellen. Clyde lacht haar toe en legt even zijn hand op die van Sam. Oké, die is onder de pannen.

‘Nou, kinders, veel plezier, hè?’ Sam staat naast de pick-up, klaar om naar het strand te gaan. Kiki zit achter het stuur, Dion op de bijrijdersstoel. Zijn eigen auto is bij de garage, dus gaan ze met die van haar.

‘En vooral doen wat ik ook zou doen,’ zegt Sam ondeugend. Kiki geeft haar door het raam een stomp tegen haar arm.

‘Nou, dan komen we niet ver,’ zegt ze plagerig. ‘Te nat, te diep, te water.’

‘Zo is het,’ beaamt Sam. ‘Ieder z’n meug. *Have fun!*’

Kiki geeft gas en even later rijden ze richting de duikshop. Daar gaan ze voor de hele dag flessen, duikspullen, eten en drinken halen en dan kunnen ze los. Zo vrij als een vogel, had Dion gezegd. Dat is waardoor hij zich het meeste aangetrokken voelde tot dit eiland. Overal waar een bordje staat met een nummer en een naam, is een plek om te duiken. Daar zet je je auto neer en stap je de zee in. Relaxter kun je het niet krijgen, schijnt het. Ze gaat het meemaken vandaag. Ze leggen de flessen plat in de laadbak, duikspullen erbovenop, handdoeken op de achterbank. Dan loopt Dion naar achteren en komt hij terug met een grote rieten picknickmand. Hij heeft zich voorbereid, ziet ze bewonderend. Ze vangt een glimp op van een doos fruit en een fles bubbels. Als hij maar niet denkt dat dit een romantisch uitstapje gaat worden, denkt ze, ineens zenuwachtig.

‘Klaar voor?’ vraagt hij rustig. Ze knikt. Maar vanbinnen is ze inmiddels nerveuzer door hem dan door het duiken.

‘Hier naar rechts,’ zegt Dion. Ze draait aan het stuur, terwijl ze geniet van het uitzicht. Ze zijn allerlei kleine weggetjes in gereden en hebben afslagen genomen die ze zelf nooit had gevonden. Het eiland is wel een beetje droog, maar daardoor prachtig in zijn ruigheid. De cactussen zijn hier zo hoog als een klein huis en steeds duikt hij weer op onverwachte momenten op: de zee. Via een piepklein kronkelpaadje, waar de grote auto maar net op past, rijden ze naar beneden. Als er nu een tegenligger komt, hebben ze een probleem. Maar er is helemaal niemand.

‘We zijn er bijna.’ En dan ineens ligt ze daar: de mooiste baai die ze ooit gezien heeft. Verstopt tussen metershoge rotsen, van God en alle heiligen verlaten, ligt een klein reepje zand. De golven kabbelen er rustig tegenaan, de ene nog blauwer dan de andere.

‘Mooi?’ vraagt Dion.

‘Sprakeloos,’ zegt Kiki. Ze parkeert de auto vlak naast het strandje, stapt uit en loopt op blote voeten naar het water. Dat is nog eens wat anders dan Zandvoort, waar je door de mensen het zand niet meer ziet. Dit is een privéstrand, helemaal voor hen alleen. Dat de natuur zoiets moois kan maken. Wat is de wereld toch prachtig. Stel je voor dat je nooit verder zou kijken dan je eigen straat. Dan zou je niet weten wat er elders allemaal voor moois op je ligt te wachten. Ze kijkt opzij en ziet dat Dion haar lachend aankijkt.

‘Fijn dat het uw goedkeuring kan wegdragen, mevrouw. Dat was de bedoeling.’ Ze lacht terug.

‘En nu aan het werk.’ O ja. Haar cursus.

Geconcentreerd zet ze haar spullen klaar, trekt haar jurk uit en doet haar pak aan. Als ze alles aan- en omheeft, is het tijd voor de buddycheck. Ze loopt het lijstje af bij Dion. Die natuurlijk alles perfect op orde heeft. Dan kijkt hij bij haar of alles goed zit. Hij trekt haar vest iets strakker aan, waarbij hij met zijn wang bijna die van haar raakt. Zijn rechterhand reikt naar de knop van haar luchtfles. Helemaal open en dan weer een klein stukje dicht. Tevreden kijkt hij haar recht in de ogen. Ze voelt iets fladderen in haar buik.

‘Helemaal goed,’ zegt hij goedkeurend. ‘Alles oké?’ Ze knikt. Alles oké. Samen lopen ze het water in en als een volleerde duiker zet ze haar masker op, doet haar regulator in en geeft het oké-teken. Dan doet ze haar duim omlaag. Klaar om af te dalen. Rustig zwemt ze achter Dion aan, die steeds een stukje dieper gaat. Als ze op een meter of tien zitten, vouwt hij zijn vingers in elkaar en beweegt ze heen en weer: maanvissen, weet ze. En daar, vlak voor hun neus, zwemmen twee van de mooiste vissen die er zijn. Ze hebben hun naam niet voor niks gekregen, het zijn net twee oranje engelen die met hun vleugels door het water zweven. Blijkbaar vormen ze hier een ware plaag en eten ze al het koraal en andere beestjes op. Daarom worden ze gevangen en opgegeten. Maar daar wil ze nu even niet aan denken. Voor haar zijn het kleine zeewonderen.

Op de bodem is het tijd voor de kompasoefening. Ze moet wegzwemmen en met behulp van het kompas de weg terugvinden. Hoe slecht ze ook altijd was in exacte vakken, dit gaat prima. Ze zwemt keurig in een rechte lijn terug naar de plek waar Dion op haar zit te wachten. Hij geeft haar een high

five en doet een raar dansje, waar ze om moet grinniken. Ze maakt juichbewegingen en dan kunnen ze weer verder zwemmen in die rare wereld waar ze te gast zijn omdat ze er eigenlijk niks te zoeken hebben. Halverwege de terugweg pakt Dion haar hand. Even overweegt ze om hem terug te trekken, maar dan laat ze het zo. Iemand vasthouden en daar iets moois mee delen, dat heeft ze de afgelopen tijd gemist. Hij geeft haar een kneepje en nauwelijks voelbaar knijpt ze terug. Voor deze ene keer is het prima dat je niet kunt praten onder water.

‘What the fuck?’

‘Dit meen je niet!’ Zodra ze hun hoofd weer boven water steken, zien ze het. Alle deuren van de pick-up staan open. De picknickmand ligt ernaast. Leeg. Shit. Ze was nog wel zo gewaarschuwd. Zo snel als ze kunnen, met al die duikspullen op hun rug, lopen ze de zee uit en naar de auto. Mijn mobiel, denkt Kiki in paniek. Met zo’n leuk, handig hoesje, waar al je pasjes in kunnen. Hoe kon ze zo stom zijn? Dion is als eerste bij de auto. Zijn gezicht staat op onweer. ‘Alles weg,’ stelt hij somber vast. ‘Huurauto.’

Kiki kijkt naar binnen en ziet dat het handschoenvakje is opengerukt, waardoor de huurpapieren op de grond liggen. Verder is de auto leger dan leeg. Hun handdoeken, kleren, slippers. Haar tas met mobiel, rijbewijs, al haar pasjes, haar contante geld. Dions short met zijn mobiel. Alles hebben ze meegenomen.

‘Klootzakken,’ gromt Dion. ‘Zelfs de benzine is weg.’ Ongelovig loopt Kiki een rondje om de auto tot ze bij de tankdop is. Die eenzaam op de grond naast het achterwiel ligt. Ze kan zich wel voor de kop slaan. Hoe dom kun je zijn?

‘Nou, echt het paradijs hier,’ snauwt ze onredelijk. Waarom heeft Dion niet beter opgelet? Hij woont hier toch? Ze hadden hun spullen moeten verstoppen in de bosjes. Of onder een steen.

‘Ik ga altijd hiernaartoe,’ zegt hij zachtjes. ‘Met mijn eigen auto. Nog nooit iets gebeurd.’

‘Lekker dan. Dus ze pakken alleen toeristen? Weet je wel waar dit eiland van leeft?’ Razendsnel probeert ze een oplossing te bedenken. Maar alle scenario’s lopen dood. Hoe deden mensen dat vroeger, zonder mobiel?

‘En nu?’ vraagt ze chagrijnig aan Dion, die er verslagen bij staat. ‘Gaan we lopen?’ Hij schudt zijn hoofd.

‘Veel te ver en te heet. Je komt hier kilometerslang niemand tegen en we hebben geen water. De kans dat je een zonnesteek oploopt is te groot.’ Hij heeft gelijk, ze heeft het nu al bloedheet. Maar wat dan? Ze moeten toch iets doen? Ze hebben niks te eten, niks te drinken, straks wordt het donker en wat dan? Sam is straks natuurlijk helemaal over de zeik, als ze niet thuiskomt.

‘We wachten,’ zegt Dion rustig. ‘Komt goed.’ Met een ruk kijkt ze opzij.

‘Hoezo, “komt goed”? Wie gaat ons hier dan in godsnaam vinden, zo ver van de bewoonde wereld?’

‘Terence,’ zegt Dion. Terence staat achter de balie in de duikshop, regelt het vullen van de flessen en controleert de duikspullen. ‘Die checkt elke avond of alles weer terug is. Ik heb in het logboek gezet waar we heen zijn. Dus als hij bij de laatste ronde merkt dat we er niet zijn, komt hij ons zoeken.’ Ze voelt zich weer iets rustiger worden. Dat klinkt aannemelijk.

‘En hoe laat is die laatste ronde?’

‘Hangt van zijn bui af,’ antwoordt Dion laconiek. ‘Soms gaat-ie eerst naar de kroeg. Maar sowieso voordat het weer licht wordt.’

‘Voordat het licht wordt?’ zegt ze geschrokken. ‘Maar dat kan ik Sam toch niet aandoen? Die is straks hartstikke bezorgd!’ Dion haalt zijn schouders op.

‘Tsja. Dat is inderdaad vervelend.’ Dan trekt hij zijn duikpak uit en stapt weer terug de zee in. ‘Kom je? Het is heerlijk hier.’

En dat is dat, blijkbaar. Het is toch om gek van te worden. Als je toch zo in het leven kon staan, denkt ze jaloers. Dan had je dus nooit meer stress over wat dan ook. Niet over waar het heen moet met je leven, of je wel met de juiste persoon bent, hoe je carrière verloopt. Carrière? Wat is dat? Veel over gehoord en gelezen. Daar heeft Dion geen dure mindfulnesscursussen of zelfhulpboeken voor nodig, zo te zien. Hij is inmiddels op zijn handen gaan staan en loopt een stukje vooruit, zodat ze zijn bruine benen boven water op ziet schuiven. Ondanks zichzelf moet ze daar om lachen. Het beste van de situatie maken, noemen ze dat. Het leven nemen zoals het komt. Misschien moet zij daar ook maar eens mee beginnen. Ze trekt haar wetsuit uit en rent in haar bikini de zee in. Plagend trekt ze aan Dions voeten, die daardoor omvalt en proestend bovenkomt.

‘Ha, daar staat straf op hè, dat begrijp je zeker wel?’ Hij komt op haar af en ze zet zich schrap voor de aanval als hij ineens onderduikt en tussen haar

benen door zwemt. Dan staat hij op en voor ze het weet zit ze hoog op zijn schouders boven de zee.

‘Land in zicht,’ roept ze met haar hand als een matroos boven haar ogen.

‘Zee in zicht,’ roept Dion terug en hij kiepert haar zo achterover in het water. Met water in haar neus komt ze weer boven en ze zet de tegenaanval in. Maar Dion zwemt natuurlijk veel harder dan zij.

‘Kom dan,’ schreeuwt hij naar achter. Ze zwemt zo hard ze kan, maar ze komt voor geen meter dichterbij.

‘Au,’ schreeuwt ze terug en haar gezicht vertrekt van de pijn. ‘Ik heb kramp.’ Ze wil gaan staan, maar het is er te diep en dus gaat ze kopje-onder. Hijgend komt ze boven en ze ziet hoe Dion snel op haar af komt zwemmen. Bezorgd vraagt hij of het gaat. Als hij vlak bij haar is, pakt ze zijn hoofd en duwt hem kopje-onder.

‘Ja hoor,’ schatert ze. ‘Het gaat prima.’

‘Oooooh, jij speelt vals,’ zegt hij lachend als hij weer opduikt. Hij pakt haar bij haar middel en gooit haar van zich af. Als ze weer bovenkomt, maakt ze het ik-heb-geen-lucht-meer-teken.

‘Ik geef me over,’ zegt ze hijgend.

‘Kom maar,’ zegt Dion, die hier blijkbaar wel kan staan. Hij steekt zijn hand uit en trekt haar naar zich toe. Dan legt hij zijn ene arm onder haar knieën en de andere onder haar hoofd.

‘Laat je maar drijven, ik heb je vast,’ zegt hij. En net als bij het dansen, neemt hij de leiding. Zachtjes laat hij haar heen en weer wiegen, zodat ze op adem kan komen. Haar hart klopt harder dan normaal, en dat komt niet alleen door het waterballet. Ze doet haar ogen dicht en voelt hoe de zon op haar gezicht brandt. Dion begint naar de kant te lopen met haar in zijn armen. Als ze op het strand zijn, legt ze haar handen in zijn nek en doet ze voorzichtig haar ogen open. Zijn gezicht is heel dicht bij dat van haar. Hij lacht lief. Alsof ze niks weegt draagt hij haar naar een schaduwplekje onder een palmboom, waar hij door zijn knieën gaat en haar heel zachtjes in het zand legt.

‘Kiki,’ zegt hij schor, maar ze legt haar vinger op zijn mooie mond. Voor één keer in haar leven wil ze niet nadenken. Niet de redelijkste zijn, maar gewoon doen wat haar gevoel zegt. En dat zegt op dit moment dat ze hem naar zich toe moet trekken. Ze kijkt hem aan als hun lippen elkaar zachtjes

raken. Wat zijn ze zacht. Heel anders dan die van Jesse. Meteen duwt ze die gedachte zo ver weg als ze maar kan en doet ze haar ogen dicht.

‘Ik wil met je kussen,’ fluistert ze.

‘Ik ook met jou,’ zegt hij. ‘Al vanaf de eerste keer dat ik je zag.’ Hun tongen raken elkaar en ze legt haar hand op zijn bil. Dan beginnen ze te zoenen en meteen merkt ze hoe opgewonden ze is. Hij trekt haar boven op zich en legt zijn handen op haar billen. Hij duwt zijn onderlijf tegen dat van haar en die beweging maakt haar gek. Ze duwt terug en laat haar handen over zijn borst gaan. Hij schuift zijn handen in haar bikinibroekje en knijpt zachtjes. Jezus, wat is dit lekker. Ze voelt zijn vinger onderzoekend over haar billen naar beneden gaan. Ze is nat. Gaat dit niet allemaal veel te snel? Het antwoord is ja, maar het kan haar op dit moment even niks meer schelen. De zon, de spanning die er al dagen tussen ze in hangt, het verlaten strandje waar ze helemaal alleen zijn en de gewone wereld geen rol speelt. Leef in het nu, zeggen ze toch? Nou, meer in het nu gaat het niet worden. Ze kust hem in zijn nek en gaat boven op hem zitten. Hij is net zo opgewonden als zij. Plagerig schuift ze op hem heen en weer, en hij kreunt.

‘Vind je dat lekker?’ vraagt ze hees.

‘jij bent lekker,’ zegt hij. Dan tilt hij haar op en draait haar op haar rug. Met zijn rechterhand schuift hij de driehoekjes van haar bikini opzij. Hij kust haar tepels en begint er zachtjes aan te zuigen. Dan gaat zijn hand verder naar beneden, trekt haar broekje opzij en stopt hij zonder verdere poespas zijn vinger bij haar naar binnen. Nu is het zijn beurt om haar plagerig aan te kijken. Want zijn vinger zit dan wel in haar, hij beweegt hem niet.

‘Vind je dat lekker?’ vraagt hij. Ze heeft het niet meer.

‘Ja,’ zegt ze. Ze duwt haar onderlijf omhoog, zodat zijn vinger nog dieper in haar gaat, en tergend langzaam trekt hij hem er weer uit. Hij kijkt ernaar of het een schat is en stopt hem dan in zijn mond.

‘Ik ook,’ lacht hij. ‘Je smaakt zoet.’ En dan is er geen houden meer aan. Terwijl ze tongen of hun leven ervan afhangt, voelt ze zijn vingers hun werk doen. Ongeduldig voelt ze met haar hand in zijn zwembroek. Alle vooroordelen zijn waar. Hij is groot. En stijf. En prachtig. Ze neemt hem in haar mond, tot hij het bijna niet meer houdt. Dan trekt ze zijn zwembroek uit. Hij maakt haar bikini los en trekt haar broekje naar beneden. Naakt en kwetsbaar ligt ze voor hem.

‘Weet je zeker dat je dit wilt?’ fluistert hij. Ze knikt. Dat weet ze heel zeker.

‘Zeg het dan.’

‘Ik wil je. Nu.’ Ze slaat haar benen om hem heen en geeft zich over.

Dankbaar pakt ze de sweater aan die Sam bij zich heeft. De koplampen van Terence’ auto zetten het pikdonkere strandje in een fel licht.

‘Weet je wel hoe laat het is?’ vraagt Sam verwijtend.

‘Eh.. nee, want alles is gejat,’ zegt Kiki. Het is vier uur ’s nachts, ziet ze op het dashboard.

‘Heb jij me niet eerder gemist?’ vraagt ze op haar beurt verwijtend.

‘Eh, ja, daarom heb ik je wel twintig keer gebeld,’ zegt Sam. Kibbelend leggen ze hun duikspullen in de laadbak. De jongens gaan in de cabine zitten en zij kruipen achter in de bak.

‘Ik wil alles weten,’ zegt Sam, opgelucht omdat haar vriendin niet in stukken langs de weg ligt. ‘Watskeburt?’ Kiki legt uit hoe al hun spullen waren verdwenen, inclusief de benzine, en hoe ze toen niet anders konden dan afwachten.

‘Echt wat voor jou,’ lacht Sam. ‘Jij, die de controle los moet laten.’

‘Blijk ik dus heel goed te kunnen,’ zegt Kiki met een geheimzinnig lachje.

‘O? *Do tell.*’ En terwijl ze onder de sterrenhemel terug naar het resort rijden, vertelt Kiki wat er is gebeurd, wat haar op een ‘Ik ben zo trots op je. *That’s my girl*’ komt te staan van haar vriendin. Zelf vindt ze het vooral heel onwerkelijk allemaal. Toen de opwinding eenmaal was weggeëbd, werden ze ineens allebei een beetje verlegen. En konden ze niet gewoon opstaan en naar hun eigen huis gaan. Een onenightstand vindt niet voor niks ’s nachts plaats, begrijpt ze nu. Ergens midden op de dag in de brandende zon is alles een stuk confronterender. Ze hadden nog een tijdje in elkaars armen gelegen en hadden toen hun zwemkleden maar weer aangetrokken. Dion had verteld over zijn leven in Nederland en op het eiland en zij over dat van haar. Maar na een tijdje hadden ze honger en dorst gekregen en duurde het wachten vooral heel erg lang. Ze gluurde door het raampje naar het achterhoofd van Dion. Hoe zou hij zich nu voelen? Ze weet heus wel dat ze niet de eerste leerling is die hij daar mee naartoe heeft genomen. Misschien ligt hij daar wel elke week met een ander.

Terug in de stad rijden ze regelrecht naar het politiebureau, zodat ze aangifte kunnen doen.

‘Is dit van jullie?’ vraagt een agent vrij streng. Hij houdt twee mobiele telefoons omhoog. ‘Die zijn gevonden langs de kant van de weg.’ Dankbaar pakt ze haar telefoon aan. Leeg natuurlijk. Net als het hoesje.

Buiten komt de zon al weer op als ze bij het resort aankomen. Sam springt uit de laadbak, bedankt Terence en loopt naar hun bungalow. Dion aarzelt even. Ongemakkelijk loopt Kiki op hem af en geeft hem een kus.

‘Dag.’

‘Dag mooie vrouw,’ zegt hij en hij strijkt zachtjes met zijn hand over haar wang. ‘Tot morgen.’

En dan kan ze eindelijk naar bed. Met haar mobiel in de oplader opent ze WhatsApp. Twintig gemiste oproepen en negen appjes van Sam. Haar hart slaat een slag over. Daaronder ziet ze nog een ongelezen bericht. Van Jesse. Snel klikt ze erop.

‘Als jij bij me weggaat, mag ik dan met je mee? X J’

Het geklop op de deur wordt harder. Shit, ze zijn vergeten om het DO NOT DISTURB-bordje op te hangen. Slaperig sjokt Kiki naar de deur om te zeggen dat ze de eerstkomende uren nog in coma liggen, maar als ze hem op een kiertje zet, ziet ze Dion voor haar neus staan. Stralend. Frisgewassen en gepoetst. Met een grote bos bloemen.

‘Goeiemorgen, lieverd,’ zegt hij vrolijk en hij geeft haar een kus op haar mond, voor ze haar hoofd weg kan draaien. ‘Wat gaan we vandaag voor leuks doen?’

‘Eh, slapen?’ mompelt ze.

‘Zonde van de tijd. Slapen doe je maar als je oud en grijs bent,’ zegt hij gedecideerd. ‘Kom, pak je spullen, dan gaan we naar het strand.’ Het is nu drie dagen geleden dat ze hun avontuur beleefd hebben en sindsdien heeft hij haar elke dag zeker tien berichtjes gestuurd en een paar keer gebeld. Kiki heeft het zich allemaal lekker laten aanleunen, omdat het zo lekker voelde: iemand die nou eens helemaal voor haar ging en dat niet onder stoelen of banken stak. Ze heeft nog nooit een vriendje gehad dat zo duidelijk aan de wereld liet merken hoe verliefd hij op haar was. Maar diep in haar hart weet ze dat dit niet meer is dan een vakantieliefde. Een heerlijke, dat wel. Maar het heeft niks te maken met haar leven thuis. En

dan is er nog Jesse. Met zijn zin uit 'hun' liedje van Acda en De Munnik, out of the blue. Wat had hij nou gedacht? Dat het daarmee allemaal weer koek en ei was? Dan zal hij toch echt met iets beters moeten komen.

Gisteravond zijn ze met een groepje wezen stappen en kon Dion gewoon niet van haar afblijven. Toen ze afscheid namen en hij in haar oor fluisterde dat hij van haar hield, wist ze dat ze iets moest doen. Laf had ze gehoopt dat ze het een beetje kon rekken tot ze morgen op het vliegtuig stappen, maar Sam heeft haar vannacht streng toegesproken. Een heel verhaal had ze gehouden, over pleisters die je snel van je huid moet trekken, in plaats van heel langzaam. Zachtjes doet Kiki de deur achter zich dicht, waarna ze hem mee naar de dichtstbijzijnde strandstoelen in de schaduw trekt.

'Ik vind je echt heel aardig,' begint ze. Dion knikt.

'Ik jou ook.'

'Maar, nou ja, ik ga morgen weer naar huis, hè?'

'Weet ik. Maar zo ver is het nou ook weer niet. Ik heb nog een heleboel familie in Nederland, dus ik kom gauw langs. Ik kan niet wachten om je huis te zien en je vrienden te leren kennen,' zegt hij blij. Dit wordt moeilijker dan ze dacht.

'Weet je, Kiek, zo vaak kom je niet iemand tegen met wie het zo goed klikt. En als je de moeder van je kinderen hebt gevonden, laat je die natuurlijk nooit meer los.' Ze valt stil. De moeder van z'n kinderen? Wanneer is dat gebeurd? Van de zenuwen schiet ze in de lach. Zijn gezicht betreft.

'Wat is er zo grappig?' zegt hij trots.

'Niks. Helemaal niks,' zegt ze. 'Sorry, maar ik voel denk ik niet helemaal hetzelfde voor jou als jij voor mij.'

'Hoe bedoel je?' vraagt hij. Hij kijkt er een beetje boos bij.

'Nou...' probeert ze voorzichtig. 'Ik zie het meer als een vakantieliefde?' Dan is het zijn beurt om stil te vallen.

'Dus je hebt me gewoon gebruikt,' concludeert hij droog.

Ze weet niet goed wat ze moet zeggen. Het voelt ineens allemaal als de omgekeerde wereld. Nu zit zij tegenover iemand die al een hele toekomst voor ze heeft bedacht, terwijl zij daar helemaal niet klaar voor is. Het is natuurlijk niet te vergelijken met een jarenlange relatie, maar toch. Ze voelt hoe moeilijk het is om eerlijk te zijn als je iemand daar pijn mee doet. En ze voelt ook hoe alles in haar binnenste zich verzet tegen de druk. Liefde laat

zich niet dwingen. Integendeel. Ze wordt er minder van als je ertegen gaat zitten duwen.

‘Sorry,’ zegt ze. ‘Dat was niet de bedoeling.’ Dion staat op. Er staan tranen in zijn ogen en hij kijkt zo verdrietig dat ze hem het liefste in haar armen zou willen nemen en zeggen dat ze van hem houdt. Gewoon om hem te troosten. Is dat hoe het werkt? Heeft Jesse dat bij haar ook gedaan? Uit medelijden?

‘Ik dacht dat jij anders was, Kiki,’ zegt Dion. ‘Maar blijkbaar heb ik me vergist.’ Hij legt de bloemen in haar schoot en draait zich om.

‘Jij hartenbreker, jij,’ zegt Sam, terwijl ze in de rij staan bij de Wattaria, een Nederlandse snackbar.

‘Het was zo zielig, zoals hij daar stond,’ zegt Kiki. ‘Ik dacht dat we *on the same page* waren, maar hij was drie boeken verder. Dat is echt niet fijn, weet je dat?’

Vanavond vliegen ze naar huis, dus ze hebben nog een paar uur te overbruggen. En die kunnen Kiki niet lang genoeg duren, want ze heeft geen idee wat ze thuis aantreft. Na dat ene appje bleef het stil op haar mobiel en dat kon ze zo laten zolang de vakantie duurde. Maar morgenochtend stapt ze het gewone leven weer in. Het gewone leven, dat nu dus allesbehalve gewoon is, omdat ze geen idee heeft hoe het eruit zal zien. Is dat erg? Vroeger had ze dat vreselijk gevonden, maar is het eigenlijk ook niet heerlijk dat alles nog kan? Ze wil bijvoorbeeld nog op veel meer plekken op de wereld duiken. Dat is niet zo handig met een baby. Huisje, boompje, kindje kan altijd nog, toch?

‘Mag ik twee kroketten?’ hoort ze achter zich. ‘Eén kroket is geen kroket.’ Haar hart staat stil. Dit kan niet.

Met een ruk draait ze zich om en dan kijkt ze recht in het grijnzende gezicht van Jesse. Die zakt midden in de rij op zijn knieën en haalt een doosje uit zijn zak.

‘Lieve Kiek,’ begint hij. ‘Ik ben zo dom geweest om de vrouw van mijn leven te laten gaan.’ Maar voor hij uit kan praten is ze bij hem, trekt hem overeind en neemt hem mee naar het water.

‘Je bent er,’ zegt ze overdonderd.

‘Ik kom je halen,’ zegt hij simpel. ‘Als je me nog wil.’

Ze slikt. Haar lip trilt. ‘Als je mij nog wil. Er is iets gebeurd hie –’ Maar nu laat hij haar niet uitpraten.

‘Kan me niet schelen, wat het ook is. Ik heb er lang over nagedacht toen je weg was en ik wil met niemand anders oud worden dan met jou, dat weet ik al heel lang. En natuurlijk hoort daar ook bij dat we volwassen worden. Trouwen, kinderen. Dat vind ik best eng, weet je, maar samen met jou durf ik het wel. Wil je met me trouwen?’

Jesse. Haar eigen vertrouwde blonde Hollandse Jesse. Ze springt als een koala in zijn armen en houdt hem zo stevig vast als ze kan.

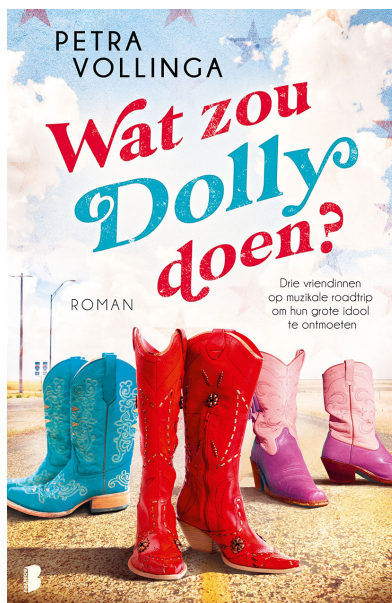
‘Je bent er,’ zegt ze nog een keer huilend in zijn nek. ‘En ik hou van je. Zo veel.’

‘Is that a yes?’

Ze knikt. ‘Ja. Met heel mijn hart, ja. Maar we hebben geen haast. Want we hebben alle tijd. Ons hele leven nog, schijnt het.’

Heb je genoten van dit verhaal? Lees dan ook *Wat zou Dolly doen?*

Een heerlijke road novel over vriendschap, muziek en de zoektocht naar wat je nu eigenlijk echt wilt in het leven, met in het hart een belangrijke rol voor countrylegende Dolly Parton.

Thuisblijfmoeder Gonny, zakenvrouw Betteke en spirituele losbol Karlijn zijn totaal verschillend, maar hebben een gemeenschappelijke liefde: het countrykoor. Bij de lustrumwedstrijd winnen de drie als Dolly's Angels een roadtrip door Amerika, met als eindbestemming Dollywood en een meet-and-greet met hun grote idool Dolly Parton.

De reis wordt een heerlijk avontuur door het diepe zuiden vol *sleazy* motels, muziek, knappe cowboys en kilometers. Heel veel kilometers. Van Mardi Gras in New Orleans door de katoenvelden naar Graceland. En reizend van de wereldberoemde Sun Studio in Memphis naar een dampend Nashville leren ze het land, elkaar en zichzelf steeds beter kennen.

Na de aanvankelijke euforie van de reis beginnen de onderlinge spanningen op te lopen. Welk geheim draagt Betteke met zich mee? Wat gebeurt er als Gonny ineens geen gezin meer heeft om voor te zorgen? En hoe komen ze in godsnaam van Karlijns onenightstand af?

Lees nu het eerste hoofdstuk van
Sophia's hoop

Corina Bomann

1926

Het licht van de koplampen van passerende auto's gleed over me heen toen ik het huis verliet. De klamme maartse kilte kroop direct onder mijn kleren. Het grijze wolkendek was de hele dag niet opengebrosen en nu begon het ook nog te miezeren.

Het was nog niet eens vijf uur, maar toch sprong de ene na de andere straatlantaarn aan. Zakenlui in wollen jassen drongen zich langs vrouwen in regenpelerines, arbeiders met platte petten op beenden huiswaarts, met de kraag van hun jas opgeslagen. Hier en daar zat een gedaante in een haveloze legerjas gehurkt tegen de muur van een huis te bedelen om geld of werk.

Met mijn zeegroene mantel en bijpassende cloche was ik maar een van de vele gestalten die zich naar metrostation Kaiserplatz haastten.

Rillend stak ik mijn handen in mijn jaszak. Mijn hart ging tekeer en ondanks de kou plakte mijn hemd aan mijn buik en rug. Het was of ik nog steeds die vreemde handen op mijn lichaam voelde. Niemand wist dat mijn grootste angst zojuist bewaarheid was geworden.

Mijn gedachten gingen naar Georg. Zou hij komen?

Het was riskant om buiten het laboratorium contact met hem te zoeken. Omdat hij mijn docent aan de faculteit scheikunde was, moesten we voorzichtig zijn. Het zou argwaan kunnen wekken als ik te lang en te vaak met hem overlegde. Onze correspondentie beperkte zich tot korte briefjes die werden doorgegeven of verliep via bepaalde boeken waarvan hij zeker wist dat niemand ze zou lenen.

Bijna altijd was hij degene geweest die contact met mij opnam, als we elkaar buiten de reguliere tijden om wilden ontmoeten. Maar die ochtend had ik hem na zijn college een briefje in de hand gedrukt. Hij had me verschrikt aangekeken, maar ik moest hem beslist spreken.

Ik dook het schemerige halfduister van het metrostation in. De traptreden waren glad van het vuil en de nattigheid. De typische geur van olie en

cement drong in mijn neus. Ik reisde heel graag met de metro, ik nam hem bijna elke ochtend als ik naar de Friedrich-Wilhelms-Universität ging.

De mensen verdrongen zich op het perron, tussen hen door patrouilleerde een conducteur van de ene naar de andere kant. Luid geratel kondigde de komst van het treinstel aan. Enkele passagiers stapten naar achteren, terwijl anderen onverstoorbaar bleven staan, reikhalzend afwachtten of een sigaret opstaken.

De metrotrein stopte, de wagondeuren gingen open en de uitstappende mensen vermengden zich met degenen die op de trein afkwamen. Ik zocht naar een plekje bij de deur, terwijl anderen zich naar de banken achterin begaven. Toen de trein vertrok probeerde ik de blikken van mijn medepassagiers te mijden en staarde ik in het duister achter de ramen.

Twee stations verder stapte ik weer uit, liep de trap op en volgde het trottoir tot ik uiteindelijk bij Café Helene aankwam. Het café was na de oorlog geopend door de vrouw van een kapitein die niet was teruggekeerd van het front. Ze ontving een mooi bedrag van zijn pensioenfonds en ze leek haar lot niet al te zeer te betreuren. Als ze aanwezig was, begroette ze haar gasten uitgelaten.

Ik werd omvangen met warme lucht met de geur van koffie. Mijn bril besloeg meteen. Ik nam hem af en veegde het dunne laagje vocht van de glazen. Toen ik hem weer opzette, liet ik mijn blik langs de aanwezigen gaan. De meeste tafeltjes waren onbezet. Helemaal achterin zat een ouder stel bij het raam. Een enigszins verward ogende jongeman zocht met nerveuze gebaren iets in zijn jaszak. Opgelucht stelde ik vast dat er geen bekenden zaten.

Georg en ik zouden ongestoord kunnen praten.

Ik koos een hoektafeltje bij de muur. Hier was je alleen zichtbaar voor wie iets verder het café in liep. Ik zette mijn hoedje af, fatsoeneerde nerveus de wrong in mijn nek en trok mijn jas uit. Toen keek ik op mijn polshorloge, een cadeau van mijn vader voor mijn twintigste verjaardag afgelopen augustus. Hij was ongelooflijk trots op me, vooral nu ik zo goed opschoot met mijn studie scheikunde. Zijn droom was dat ik in de nabije toekomst zijn drogisterij zou overnemen. Maar eigenlijk was ik aan mijn studie begonnen met het idee ooit zelf cosmetica te gaan vervaardigen.

De wijzers schoven naar vijf uur.

Normaal gesproken was Georg heel punctueel, maar ik wist dat er heel wat redenen voor oponthoud konden zijn: een bericht van zijn vrouw, van wie hij gescheiden leefde sinds ze echtscheiding had aangevraagd, ziekte van zijn zoon, een onverhoopte ontmoeting met collega's of een gesprek met de decaan na werktijd.

‘En, wat kan ik voor u doen, juffrouw?’ Een vrouwenstem onderbrak mijn gedachten.

Hilde, de zus van de eigenares, werkte vandaag in de bediening. Ze had altijd een notitieblokje en een potlood bij zich, maar ik had haar nog nooit iets zien opschrijven.

‘Een kopje koffie graag. Met een glaasje water,’ antwoordde ik. Honger had ik niet en eigenlijk was ik zo opgewonden dat ik ook geen behoefte aan koffie had. Maar ik wist dat Hilde het niet prettig vond als je hier zomaar tijd kwam verdoen.

‘Geen kruimelgebak?’ vroeg ze door, maar alleen al de gedachte aan iets te eten snoerde me de keel dicht.

‘Vandaag niet, dank u,’ antwoordde ik.

Hilde nam me even op en zei: ‘U bent zo mager, dat kunt u zich best veroorloven!’

Met moeite produceerde ik een glimlachje. ‘Een andere keer graag.’

Hilde knikte en draaide zich om.

Ik leunde naar achteren en sloot even mijn ogen. Ik herinnerde me weer hoe bang ik was geweest toen ik mijn vader wilde vertellen over mijn voornemen om te gaan studeren. Hij was altijd erg streng en rigide en ik vreesde dat hij ertegen zou zijn. Maar tegen mijn verwachting in was hij blij met mijn keuze. ‘Ooit zul je de cheffin van het Krohn Drogisterij-imperium zijn!’ riep hij en hij nam me in zijn armen, wat hij maar heel zelden deed.

Misschien maakte ik me ook nu onnodig druk...

De deurbel van het café klingelde. Ik kromp ineem en deed mijn ogen weer open. Mijn hartslag versnelde toen er een man in een bruine tweed mantel binnenkwam. Maar toen hij zijn hoed afzette, zag ik het gezicht van een vreemde. Hij ging aan een tafeltje bij een raam zitten. Ik haalde opgelucht adem. Ons gesprek was niet te vermijden, maar ik was blij dat ik nog een paar momenten respijt had.

Aan het begin van het vorige semester had dr. Georg Wallner zich voor een college voorgesteld als vervanger van een oude hoogleraar die met pensioen was gegaan. Voor een docent was hij nog vrij jong, hoewel hij achttien jaar ouder was dan ik. Hij gaf college en werkte daarnaast aan zijn habilitatie. Daar was ik erg van onder de indruk.

Ik herinnerde me alsof het gisteren was gebeurd dat zijn blik langs de rijen banken van de collegezaal was gegaan en bij mij net iets langer bleef hangen dan bij de anderen. In mijn jaar hadden zich maar heel weinig meisjes ingeschreven, hoewel het aantal studentes aan de universiteit met het jaar toenam. De reden was dat er nergens anders zo veel vrouwelijke docenten waren als hier.

Mijn verschijning leek Georg Wallner te verrassen. Ik werd rood en sloeg gegeneerd mijn ogen neer. Ik had geen idee waarom mijn hart opeens zo wild tekeerging.

Ik begon snel aantekeningen te maken, maar mijn blik ging telkens weer zijn kant op. Hij was heel anders dan de andere docenten, die over het algemeen oud genoeg waren om mijn grootvader te zijn. Ik werd overmand door gevoelens die ik tot dan toe niet had gekend. Ik was niet zo'n meisje op wie alle jongens afkwamen. Mijn metalen bril leek me onzichtbaar te maken. Volgens mijn vader zag ik er intelligent uit met dat ding, maar wie wil er nu een intelligente vrouw als hij ook een mooie kan krijgen?

In de weken die volgden vonden Georgs en mijn ogen elkaar telkens weer. Ik durfde nauwelijks het woord te nemen, want ik was bang dat alles wat ik zou zeggen in zijn oren dom en simpel zou klinken.

Toen brak de dag aan waarop hij me voor een gesprek uitnodigde. Het was kort voor de semestertentamens en ik was tijdens de werkcolleges een van mijn mannelijke medestudenten voorbijgestreefd door een reeks proeven sneller af te krijgen.

'U hebt veel talent voor scheikunde,' zei hij, terwijl hij nonchalant tegen zijn bureau geleund stond. 'Bent u van plan na uw studie wetenschappelijk werk te gaan doen?'

'Nee,' flapte ik eruit.

Dr. Wallner trok zijn wenkbrauwen op. 'O nee? Dat verbaast me, ik heb namelijk de indruk gekregen dat alle studenten hier graag tot het docentenkorps zouden willen toetreden.'

‘Ik... Ik wil...’ Mijn stem klonk opeens heel schor, alsof ik keelpijn had. ‘Ik zou liever in de productie werken. Drogisterijartikelen.’ Het klonk allemaal erg stuntelig, maar hij glimlachte.

‘U wilt in de chemische industrie gaan werken? Denkt u echt dat een vrouw als u op haar plek zou zijn bij Hoechst en consorten?’

‘In de cosmetica,’ corrigeerde ik hem. ‘Ik zou graag cosmetica produceren. Mijn vader heeft een drogisterij. Als ik de artikelen die hij verkoopt wil kennen en maken, moet ik toch weten hoe ze tot stand komen?’

Dat had hij blijkbaar niet van me verwacht.

‘U denkt dus praktisch. Dat is niet per se verkeerd. Maar u zou een carrière aan de universiteit niet op voorhand moeten uitsluiten.’ Hij zweeg even en nam me op een manier op die een prikkeling door mijn hele lichaam stuurde. ‘Als u me eens zou gaan assisteren? U weet dat ik momenteel aan mijn habilitatie werk. Daarbij kan ik wel een helder hoofd aan mijn zijde gebruiken. Zou u daar geen zin in hebben?’

Ik aarzelde, hoewel mijn verstand hard ‘Jawel!’ riep. Maar ik wist ook wat mijn vader ervan zou zeggen. Hij zou me waarschuwen me niet te laten uitbuiten. Heinrich Krohn zag overal in de eerste plaats een bedreiging in.

Maar dr. Wallner maakte gevoelens bij me los die ik nog nooit in die mate had gehad. Als ik ’s nachts in bed lag, dacht ik aan hem. Soms fantaseerde ik over toevallige ontmoetingen en heimelijke aanrakingen, en zo nu en dan waren het dingen die me het

schaamrood op de kaken joegen. Mijn vriendin Henny, die als naaktdanseres bij een revue werkte, zou erom moeten lachen.

Dan hield ik mezelf weer voor dat het verboden was. Het was algemeen bekend dat hij getrouwd was. Zijn belangstelling was vast alleen beroepsmatig. Ik moest mijn gevoelens in toom houden.

‘Wat zou ik dan moeten doen?’ vroeg ik ten slotte. ‘En wanneer?’

‘We spreken elkaar eens in de week, laten we zeggen op donderdag, dan heb ik een korte dag op de universiteit. U helpt me bij mijn werk, doet onderzoek en u assisteert me bij mijn serie experimenten. Natuurlijk alleen wanneer dat u niet afhoudt van uw eigen studie.’

Mijn hart fladderde als een vlinder. Wat had ik hem graag gezegd dat hij me wanneer hij maar wilde van mijn studie mocht afhouden. Maar deze woorden bleven onuitgesproken en deden mijn wangen gloeien. ‘Dat zal

wel lukken,' hoorde ik mezelf zeggen. Er brak een brede glimlach door op dr. Wallners gezicht. 'Dus u wordt mijn assistente?'

'Ja... Heel graag.' Ik glimlachte terug en sloeg toen verlegen mijn ogen neer.

De eerste keer dat ik zijn laboratorium binnenkwam, was ik gefascineerd door de sobere inrichting en de outillage, die aanzienlijk moderner was dan wat ons op de universiteit ter beschikking stond. Georg deed research op het gebied van de thermochemie en vertelde me over de legendarische scheikundigen Van 't Hoff en Walther Nernst. Bovendien was hij bevriend met Otto Hahn, die als tweede directeur aan het Kaiser-Wilhelm-Institut in Berlijn-Dahlem verbonden was.

Ik had het gevoel pas hier in zijn laboratorium vrijuit te kunnen ademen en hoewel ik later iets heel anders wilde gaan doen, gaf het werken met en voor hem me vleugels.

Op een dag, wanneer precies weet ik niet meer, veranderde de sfeer in het lab. Aanvankelijk waren we heel professioneel met elkaar omgegaan, maar nu werden onze gesprekken steeds vertrouwelijker.

Zo vertelde hij me over de problemen met zijn vrouw. Ik bloosde bij die ontboezeming, want het zou nooit bij me opgekomen zijn dat hij wel eens ongelukkig kon zijn. Toen hij op een dag vertelde dat zijn vrouw echtscheiding had aangevraagd, huilde ik met hem mee.

Kort daarop begon hij me complimentjes te maken voor mijn haar, dat het de tint van karamel had; iets wat me tot dan toe zelf nooit was opgevallen. Hij prees mijn goudbruine ogen, die ik had geërfd van mijn grootmoeder, die ik nooit had gekend. Hij gaf me het gevoel bijzonder te zijn, hoewel ik mezelf zo niet zag.

Ook vond ik het verwarrend dat hem niet was ontgaan dat ik gevoelens voor hem had en dat hij daarop reageerde. Op een avond trok hij me bij het weggaan tegen zich aan en kustte me. Ik wist dat ik verontwaardigd hoorde te zijn, maar ik was het niet. Als vanzelf vlijde mijn lichaam zich tegen hem aan.

Maar we waren niet onverstandig. De liefkozingen over en weer waren onschuldig. Hij vond het fijn dat ik hem troostte als hij weer eens ruzie met zijn vrouw had gehad.

En op een dag, toen hij weer eens verdrietig en gekwetst op het lab was verschenen, vroeg hij: 'Wat denk je? Zou je je kunnen voorstellen mijn

vrouw te worden? Als het allemaal achter de rug is?’

Dat kon ik zeker, want inmiddels stond mijn hart voor hem in vuur en vlam.

Even later lagen we op de sofa waarop hij soms sliep, als hij op het lab overnachtte.

Hij beloofde voorzichtig te zijn en niets te doen wat ik niet wilde. Maar ik wilde hem. Al zou het alleen deze ene keer zijn, tot hij de scheiding achter zich had en hij eindelijk aan mijn zijde kon staan.

Ik genoot van zijn aanrakingen en zijn kussen, van de woorden waarin hij me vertelde van de hartstocht die hij voor me had. De bekoring van het verbodene prikkelde me en ik liet dan ook toe dat hij me uitkleedde. Toen hij bij me binnendrong was ik ondanks het moment van pijn in de zevende hemel. Hij beminde me zo teder dat ik nauwelijks kon wachten op meer. Toen ik naar huis ging nadat ik angstvallig had gecontroleerd of hij geen sporen had achtergelaten, droomde ik voor het eerst van mijn leven van een bruiloft.

Dat was half december vorig jaar geweest. Sindsdien hadden we niet meer met elkaar geslapen, want er bestonden nog andere manieren om tot bevrediging te komen. Hij had het steeds minder vaak over zijn vrouw, wat ik beschouwde als een goed teken en waardoor ik dacht dat de scheiding binnenkort rond zou zijn. Maar toen werd alles anders.

‘Uw koffie!’ Hilde zette het kopje met het glas water voor me neer. ‘Laat het me maar weten als u toch kruimelgebak wilt. Dat blijft niet eeuwig vers.’

Waarschijnlijk was het ook nu al niet meer vers, want de bakker haalde zijn bakblikken al in alle vroegte uit de oven. Het was inmiddels kwart over vijf, dus het gebak lag er al meer dan een halve dag.

‘Dank u,’ was mijn enige antwoord en ik zag dat ze zich tot de nieuwe gast wendde, die direct in zijn krant was gedoken.

Opnieuw klingelde de deurbel en op de mat trapte iemand luidruchtig de modder van zijn schoenen. Daarbij snoof hij licht. Toen ik opzijkte, zag ik dat het Georg was. Hij droeg een beige trenchcoat en ik vroeg me af hoe ik die andere man voor hem had kunnen aanzien. Georg had een zekere aura die meteen elke ruimte vulde die hij betrad. Als ik een gang op liep kon ik

hem al voelen wanneer hij aan het eind om de hoek kwam. Mijn hart bonsde zo luid dat ik nauwelijks iets anders kon horen.

Toen hij het water van zijn paraplu had geschud en hem in de paraplubak had gezet, keek hij zoekend rond. Ik wilde mijn hand al opsteken om zijn aandacht te trekken, maar hij zag me natuurlijk direct en kwam op me af.

‘Excuus voor mijn late komst,’ zei hij en hij omhelsde me kort. Hoewel niemand ons hier kende, zorgde hij dat het contact tussen ons in het openbaar altijd heel afstandelijk bleef. De passie bewaarde hij voor later.

‘Wat is er met je?’ vroeg hij, want hij merkte dat ik beefde. ‘Je ziet zo bleek, is er iets gebeurd?’

Wat had ik hem nu graag geantwoord dat ik gewoon naar hem verlangde...

‘Ga maar even zitten,’ zei ik en ik legde mijn handen om mijn kopje.

‘Je klinkt zo serieus.’ Tussen zijn wenkbrauwen verscheen een zorgelijke rimpel. ‘Is je ouders iets overkomen?’

‘Nee, het is iets anders...’ Ik zweeg even en keek hem aan, alsof ik me elk nog zo vertrouwd detail opnieuw wilde inprenten: zijn donkerblauwe ogen, zijn altijd wat warrige, volle bruine haardos, zijn licht gebogen neus, zijn zinnelijke mond, met altijd lichte baardgroei eromheen.

‘Ik ben bij dokter Sahler geweest.’ Ik zag meteen dat die naam hem niets zei. Voordat ik haar naam in het telefoonboek had gevonden, zou het mij net zo zijn vergaan.

‘En wie is dat? Een collega?’ vroeg hij niet-begrijpend.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Een gynaecologe.’ Hoewel ze me heel voorzichtig had onderzocht, dacht ik met afgrijzen terug aan haar tastende vingers.

Ik probeerde me te vermannen, keek naar de onbekende man, die nog steeds verscholen zat achter zijn krant, en vroeg me af hoe goed zijn gehoor was.

Toen boog ik me voorover en fluisterde: ‘Ik ben zwanger.’

Georg staarde me ongelovig aan. ‘Dat is onmogelijk. We hebben toch maar één keer...’

‘Kennelijk was die ene keer genoeg,’ antwoordde ik en ik liet mijn stem weer dalen. ‘Ze heeft me grondig onderzocht. En mijn... periode... Ik ben al twee maanden over tijd...’

Georg wreef met zijn hand over zijn gezicht. ‘En waarom ben je niet eerder naar haar toe gegaan?’

Ik keek hem verbouwereerd aan. Wat had dat uitgemaakt? Bovendien betwijfelde ik of ze eerder al een zwangerschap had kunnen vaststellen.

‘Ik dacht... We zijn toch voorzichtig geweest? En het komt bij mij soms... onregelmatig.’ Mijn wangen gloeiden. Normaal gesproken praatte ik niet over zulke dingen, zelfs niet met mijn moeder. Maar Georg wist meer over mijn lichaam dan zij. Zij mocht me dan op de wereld hebben gezet, hij had me geleerd wat passie was.

Opnieuw probeerde ik zijn gedachten te lezen. Zijn blik was glazig, in zichzelf gekeerd. Waarschijnlijk was hij druk bezig zijn opties wetenschappelijk af te wegen.

‘Ik kan je het adres van een arts geven die zich met dat soort... problemen bezighoudt,’ zei hij.

Ik keek hem schuins aan, en toen begon me te dagen waar hij op uit was. ‘Je wilt dat ik naar een engeltjesmaker ga?’ Verschrikt keek ik opzij. De onbekende had zijn krant laten zakken. Kon hij dan toch horen waar we het over hadden? ‘Maar je... Ik bedoel, je ligt immers in scheiding, we zouden toch kunnen...’

Georg snoof. ‘Dat is nogal ingewikkeld.’

‘Wat zeg je?’ Ik wist niet wat ik hoorde.

‘Brunhilde heeft de echtscheidingsaanvraag ingetrokken. Ze is bang voor een schandaal...’ Hij keek me aan. ‘Daarom heb ik daarna niet meer met je...’ Hij werd rood. Ik probeerde te begrijpen wat hij me wilde vertellen.

Een tijdlang was ik niet in staat iets uit te brengen. Ik voelde me alsof ik op een koord balanceerde waar ik elk moment vanaf kon vallen. ‘Stond je eigenlijk achter haar voornemen om te scheiden?’ wist ik uiteindelijk uit te brengen.

‘Jawel, ik... Dat wil zeggen... Ik had toch geen andere keus? We zijn uit elkaar gegroeid, maar... ik heb een zoon. Ik moet aan hem denken. En nu het tussen Brunhilde en mij weer beter gaat...’

Opeens kreeg ik het koud. Het voelde alsof mijn hart langzamerhand werd bedekt door een laagje ijs. Nog steeds zocht mijn brein naar een mogelijkheid te begrijpen wat hij had gezegd. Naar een mogelijkheid te begrijpen wat deze situatie voor mij betekende.

Hij moest aan zijn zoon denken. ‘En mijn kind dan?’ Die gedachte sprak ik hardop uit. ‘Wil je daar niet aan denken?’

Geleidelijk drong tot me door dat dit café wel de allerslechtste plek was om met hem te praten. ‘Als je het tegen je vrouw zou zeggen... dan zou ze de scheiding zeker doorzetten.’

‘En hoe zou ik dan worden gezien?’ antwoordde hij nors. ‘Als echtbreker. Mijn carrière zou voorbij zijn. Het zou me ruïneren!’

En ik dan?

Ik keek hem in de ogen en kende hem niet terug. Dit kon onmogelijk de man zijn die een paar maanden geleden nog zijn hart bij me had uitgestort over zijn liefdeloze huwelijk.

Het volgende besef kwam als een klap in mijn gezicht. Hoe had ik toch zo dom kunnen zijn? Waarom had ik er niet op gestaan mijn maagdelijkheid pas aan hem te verliezen als ik een ring aan mijn vinger had? Nu leek het of ik een huwelijk had ontworpen. Een huwelijk waarvan Georg had beweerd dat het over was, hoewel dat kennelijk niet het geval was. Hij had me gebruikt. Hij had me misbruikt.

Er welde woede in me op, een woede die echter niet krachtig genoeg was om mijn andere gevoelens te overheersen. Angst joeg door mijn lichaam. Wanhoop. Misselijkheid. Wat zouden mijn ouders zeggen?

Ik zou in augustus eenentwintig worden, maar dat duurde nog een half jaar. Een half jaar waarin mijn vader het voor het zeggen had. Heinrich Krohn had veel voor me gedaan, maar er was bijna niets wat ik meer vreesde dan zijn woede over en zijn reactie op mijn zwangerschap en het feit dat de vader van mijn kind niet met me zou trouwen.

Georg haalde nerveus zijn hand door zijn haar. ‘Het spijt me, maar ik denk dat er onder deze omstandigheden maar één oplossing is...’

‘Het kind laten verdwijnen?’ Ik schudde ongelovig mijn hoofd. Mijn ogen schoten vol tranen. Ik had geweten dat het moeilijk zou worden, maar het was nog geen seconde in me opgekomen om dit kind te doden.

‘Zie jij dan een andere mogelijkheid?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Mijn vader zal me het huis uit gooien, als hij het hoort,’ zei ik zacht. ‘Ik... Ik heb iemand nodig die me steunt tot ik mijn zaken zelf kan regelen. En...’ Ik zweeg. Nooit had ik hem ergens om gevraagd. Hij was degene die me beloofd had dat we samen zouden kunnen leven en werken als alles voorbij was. Maar nu ik dit kind bij me droeg,

werd alles anders. ‘Ik wil kunnen doorstuderen.’ Ik wist dat dit aanmatigend klonk.

‘Jouw oplossing is dus geld? Als beloning voor het feit dat je me niet in een schandaal stort?’

‘Heb ik je soms ergens mee gedreigd?’ vroeg ik en ik schudde mijn hoofd. Nee, dit was echt niet meer de man aan wie ik me had gegeven. ‘Ik vraag je alleen maar om hulp! Anders kom ik op straat terecht!’ Ik had moeite om mijn stem in bedwang te houden. Het liefst had ik tegen hem geschreeuwd. ‘In het ergste geval zorgt mijn vader ervoor dat mijn kind me wordt afgenomen!’

‘Zo erg zou dat toch niet zijn?’ Zijn blik werd kil. Ik keek hem als versteend aan.

Op dat moment verscheen Hilde. ‘Wat kan ik voor u doen, meneer?’ vroeg ze, met een potlood en notitieblokje in de hand.

‘Niets, dank u,’ zei Georg nors. ‘Ik wilde net weggaan.’

Hilde bekeek hem weifelend en ik rekende al bijna op een opmerking, maar toen draaide ze zich snuivend om en vertrok.

Ik liet mijn armen zakken. De angst in mijn maag was veranderd in een dikke klont, die aanvoelde als een steen die me onder water trok. ‘Je gaat me dus niet helpen?’ vroeg ik wanhopig. ‘En dat terwijl je me een paar weken geleden nog hebt gevraagd of ik met je wilde trouwen als de scheiding rond was?’

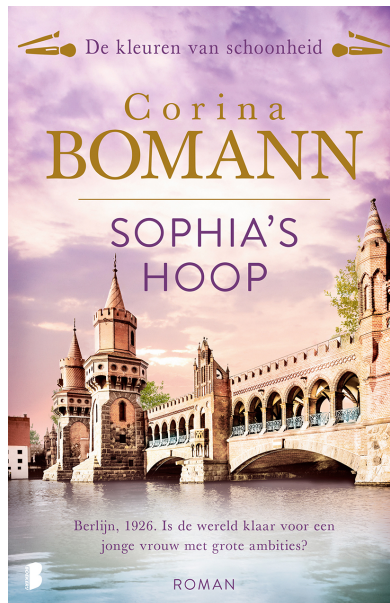
Natuurlijk kon ik hem dwingen. Ik kon de hele affaire laten uitgroeien tot een schandaal, maar wat zou het resultaat zijn? Ik zou gezichtsverlies lijden en hij zou waarschijnlijk ontkennen de vader te zijn. En mijn ouders zouden ook in diskrediet gebracht worden. Het zou mijn vader aan de rand van de afgrond kunnen brengen. Ik wist dat ik de kracht ontbeerde om zo’n strijd aan te gaan.

‘Ik zal erover nadenken,’ zei Georg kortaf en hij maakte aanstalten om op te staan. ‘Vertel niemand iets. En zeg ook niets tegen je ouders over je zwangerschap. Begrepen? Anders kun je het helemaal vergeten. Je hoort van me.’ Toen stond hij op en vertrok.

Met een lege blik staarde ik hem na. De klont in mijn maag groeide, leek zich vol te zuigen als een spons. Wat had ik gedaan? Ik wenste dat ik de tijd kon terugdraaien en ‘nee’ kon zeggen op Georgs vraag of ik hem wilde assisteren. Maar die kans had ik verprutst. Ik had alles verspeeld.

Terwijl er tranen van schaamte en spijt opwelden sprong ik op, gooide een paar munten op tafel en vluchtte het café uit. Maar van mezelf kon ik niet weglopen.

Heb je genoten van dit eerste hoofdstuk en wil je weten hoe het verder gaat met Sophia? Lees dan *Sophia's hoop*, het eerste deel van de *De kleuren van schoonheid*-trilogie!

Berlijn, 1926. Het leven van de twintigjarige Sophia Krohn is tot een dieptepunt gezakt. Haar eerste liefde eindigde in een schandaal, haar vader heeft in zijn woede gezegd dat ze hem niet meer onder ogen mag komen en ze kan het zich niet veroorloven om verder te studeren.

Gedesillusioneerd en met haar dromen in puin vlucht Sophia naar Parijs. Daar krijgt ze tegen al haar verwachtingen in een baan bij een groot cosmetica-imperium. Maar met succes komen ook persoonlijke offers: haar baas eist van haar dat ze tien jaar lang ongetrouwd blijft, en dat terwijl Sophia net weer een beetje begon te hopen dat de liefde haar niet nogmaals voorbij zou gaan.

Lees nu het eerste hoofdstuk van
De onuitstaanbare erfgenaam

Julia Quinn

*Het dak van een verlaten boerderij
Halverwege tussen Aubrey Hall en Crake House
Kent, Engeland
1779*

Het was niet zo dat het Billie Bridgerton ontbrak aan gezond verstand. Integendeel, ze was ervan overtuigd dat er maar weinig mensen zo verstandig waren als zij. Maar net als ieder redelijk denkend mens koos ze er soms voor het stemmetje dat haar influisterde wat verstandig zou zijn te negeren. Ze wist zeker dat dat niet beschouwd kon worden als roekeloosheid. Wanneer ze dat waarschuwend stemmetje negeerde, was dat een bewuste beslissing, genomen na een (vrij) zorgvuldige analyse van de situatie. En het moet worden gezegd dat wanneer Billie een beslissing nam – die een groot deel van de mensheid absurd zou vinden – ze meestal keurig op haar pootjes terechtkwam.

Behalve wanneer dat niet zo was.

Zoals nu.

Ze keek woedend neer op haar metgezel. ‘Ik zou je de nek om moeten draaien.’

Haar metgezel miauwde, niet al te bezorgd.

Billie gromde, niet al te damesachtig.

De kat liet het geluid op zich inwerken, oordeelde dat het niet de moeite waard was om er aandacht aan te besteden en begon zijn pootjes te likken.

Billie overwoog het tweeledige belang van waardigheid en betamelijkheid, oordeelde dat beide werden overschat en beantwoordde de actie van de kat door nogal kinderachtig een lelijk gezicht naar hem te trekken.

Ze voelde zich er geen haar beter door.

Met een vermoeide kreun keek ze op naar de lucht en probeerde in te schatten hoe laat het was. De zon zat verstopt achter een dikke laag wolken, wat haar taak bemoeilijkte, maar het moest zeker vier uur zijn. Ze

vermoedde dat ze hier al een uur zat, en ze was om twee uur uit het dorp vertrokken. Als ze de tijd meerekende die ze nodig had gehad om lopend...

Ach, wat maakte het verdomme uit hoe laat het was? Daar kwam ze niet mee van dit vervloekte dak af.

‘Dit is allemaal jouw schuld,’ zei ze tegen de kat.

Natuurlijk negeerde die haar.

‘Ik snap niet hoe je zo stom kon zijn om in die boom te klimmen,’ vervolgde ze. ‘Elke idioot had geweten dat je niet meer naar beneden zou kunnen komen.’

Elke idioot had haar daar laten zitten, maar nee, Billie had het gemiauw gehoord en ze was al halverwege de boom voordat tot haar doordrong dat ze katten niet eens leuk vond.

‘En ik vind jou echt niet leuk,’ zei ze.

Ze praatte tegen een kat. Zo diep was ze al gezonken. Ze ging wat verzitten en kromp ineem toen haar kous aan een van de verweerde dakspanen bleef haken. Haar voet schoot met een ruk opzij, en haar enkel, die toch al klopte van de pijn, jammerde het uit van verontwaardiging.

Of liever gezegd, zij jammerde het uit. Ze kon het niet helpen. Het deed pijn.

Het had erger kunnen zijn, vermoedde ze. Ze had al hoog in de boom gezeten, zeker tweeënhalve meter boven het dak van de boerderij, toen de kat naar haar had geblazen, zijn scherpe klauwen naar haar had uitgeslagen en ervoor had gezorgd dat ze allebei naar beneden tuimelden.

De kat was natuurlijk sierlijk als een acrobaat naar beneden gezweefd en ongehavend met zijn vier pootjes op het dak geland.

Billie wist nog steeds niet precies hoe zij terecht was gekomen, maar ze wist wel dat haar elleboog pijn deed, dat ze steken in haar heup had en dat haar jasje was gescheurd, waarschijnlijk van de tak die ergens halverwege haar val had gebroken.

Maar het ergst waren haar enkel en haar voet, die haar gruwelijk veel pijn bezorgden. Als ze thuis was, zou ze haar voet op een kussen leggen. Ze had heel wat verstuikte enkels gezien in haar leven – een paar van haarzelf, maar de meeste van anderen – en wist wat ze moest doen. Koude kompressen, hoog houden, een broer of zus die haar op haar wenken bediende...

Waar waren haar slaafjes wanneer ze ze nodig had?

Maar toen zag ze in de verte plotseling iets bewegen, en tenzij de plaatselijke viervoeters onlangs de fietskunst onder de knie hadden gekregen, was het duidelijk een mens.

‘Halloooooo!’ riep ze. Toen bedacht ze zich en schreeuwde: ‘Help!’

Tenzij Billies ogen haar bedrogen – en dat was echt niet zo: zelfs haar beste vriendin Mary Rokesby gaf toe dat Billie Bridgertons ogen het niet zouden wagen minder dan perfect te zijn – was de mens in de verte een man. En ze kende geen enkele man die een vrouw die om hulp riep kon negeren.

‘Help!’ schreeuwde ze weer, waarna de man tot haar niet geringe opluchting stopte. Ze kon niet goed zien of hij haar kant op draaide – een perfect gezichtsvermogen kende zo zijn grenzen – dus slaakte ze opnieuw een woeste kreet, dit keer zo hard als ze kon, en ze snikte het bijna uit van opluchting toen de heer – o, laat het alsjeblíeft een heer zijn, zo niet van geboorte, dan in ieder geval van karakter – in haar richting begon te lopen.

Maar ze snikte niet. Want dat deed ze nooit. Zo’n vrouw was ze niet.

Maar ze slaakte wel een onverwachte zucht – een verrassend luide, hoge, onverwachte zucht.

‘Hierboven!’ riep ze, en ze trok snel haar jasje uit, zodat ze daarmee kon zwaaien. Het had geen zin om te proberen een waardige indruk te maken. Ze zat tenslotte met een verstuikte enkel en een schurftige kat op een dak.

‘Meneer!’ brulde ze bijna. ‘Help! Alstublieft!’

De heer paste zijn tred iets aan bij het horen van het geluid en keek op, en hoewel hij nog steeds te ver weg was om met haar perfecte ogen zijn gezicht te kunnen zien, wíst ze het.

Nee. Nee. Néé. Iedereen, maar niet hij.

Maar natuurlijk was hij het wel. Wie zou er anders aan komen wandelen op haar meest gênante, beschamende moment, het enige moment waarop zĳ verdomme gered moest worden?

‘Goedemiddag, George,’ zei ze, toen hij genoeg was genaderd om haar te kunnen horen.

Hij zette zijn handen op zijn heupen en tuurde omhoog. ‘Billie Bridgerton,’ zei hij.

Ze wachtte tot hij eraan toe zou voegen: ‘Ik had het kunnen weten.’

Dat deed hij niet, en op de een of andere manier irriteerde haar dat nog meer. De wereld was niet in evenwicht als ze niet elk arrogant,

zelfingenomen woord kon voorspellen dat uit George Rokesby's mond rolde.

'Een beetje aan het zonnen?' informeerde hij.

'Ja, ik dacht dat ik nog wel wat sproeten kon gebruiken,' snauwde ze.

Hij reageerde niet onmiddellijk. In plaats daarvan zette hij zijn steek af, waardoor zijn ongepoederde, dikke, lichtbruine haar onthuld werd, en nam haar met een strakke, taxerende blik op. Ten slotte, nadat hij zijn chapeau voorzichtig had neergezet op wat ooit een stenen muur was geweest, keek hij weer op en zei: 'Ik kan niet zeggen dat ik hier niet van geniet. Een beetje maar.'

Tallose vinnige weerwoorden dansten op Billies tong, maar ze herinnerde zichzelf eraan dat George Rokesby het enige menselijke wezen in de wijde omtrek was, en als ze voor de dag des oordeels weer met beide voeten op de grond wilde staan, zou ze aardig tegen hem moeten zijn.

In elk geval tot hij haar had gered.

'Hoe ben je daar trouwens terechtgekomen?' vroeg hij.

'Kat,' zei ze, uitgesproken op een toon die in het gunstigste geval als ziedend beschreven kon worden.

'Ah.'

'Hij zat in de boom,' verklaarde ze, hoewel de hemel mocht weten waarom. Hij had tenslotte geen nadere uitleg gevraagd.

'Ik begrijp het.'

Was dat zo? Ze vermoedde eigenlijk dat hij er niets van begreep.

'Hij miauwde,' bracht ze knarsetandend uit. 'Ik kon het moeilijk negeren.'

'Nee, daar twijfel ik niet aan,' zei hij, en hoewel zijn toon heel vriendelijk was, was ze ervan overtuigd dat hij haar uitlachte.

'Sommige mensen,' wist ze met veel moeite uit te brengen, 'zijn zorgzaam en met anderen begaan.'

Hij hield zijn hoofd schuin. 'Lief voor dieren en kleine kinderen?'

'Precies.'

Zijn rechterwenkbrauw ging omhoog, op die vervloekt irritante Rokesby-manier. 'Sommige mensen,' teemde hij, 'zijn lief voor dieren en gróte kinderen.'

Ze beet op haar tong. Eerst figuurlijk, toen letterlijk. Wees aardig, zei ze tegen zichzelf. Al kost het je nog zo veel moeite...

Hij glimlachte neutraal. Nou ja, op dat spottende trekje bij zijn mondhoek na.

‘Ga je me nou verdomme nog helpen of niet?’ barstte ze ten slotte uit.

‘Wat een taal,’ sprak hij bestraffend.

‘Geleerd van jóúw broers.’

‘O, dat weet ik,’ zei hij. ‘Ik heb ze er nooit van kunnen overtuigen dat je echt een meisje was.’

Billie ging op haar handen zitten. Ze ging werkelijk op haar handen zitten, zo zeker was ze ervan dat ze de verleiding niet zou kunnen weerstaan om zich van het dak te storten om hem te wurgen.

‘Ik heb mezélf er nooit echt van kunnen overtuigen dat je een menselijk wezen was,’ voegde George er nonchalant aan toe.

Billies vingers spanden zich tot klauwen. Wat onder de omstandigheden erg ongemakkelijk was. ‘Geóрге,’ zei ze, en ze hoorde duizend verschillende dingen in haar toon – een smeekbede, pijn, berusting, herinnering. Ze hadden een geschiedenis samen, en ondanks hun geschilpunten was hij een Rokesby en zij een Bridgerton, en als het erop aankwam, waren ze nagenoeg familie.

Hun huizen – Crake House van de Rokesby’s en Aubrey Hall van de Bridgertons – stonden slechts drie mijl van elkaar vandaan in dit knusse groene hoekje van Kent. De Bridgertons woonden daar het langst – zij waren in de vroege jaren van de zestiende eeuw aangekomen, toen James Bridgerton door Hendrik XIII tot burggraaf was benoemd en land toegewezen had gekregen – maar sinds 1672 waren de Rokesby’s hoger in rang dan zij.

Een bijzonder ondernemende baron Rokesby (zo ging het verhaal) had Karel II een belangrijke dienst verleend en was als dank daarvoor tot eerste graaf van Manston benoemd. De details rond deze stijging in rang waren in de loop der tijd in duisternis gehuld geraakt, maar de algemeen geaccepteerde versie was dat er een diligence, een rol Turkse zijde en twee koninklijke maîtresses aan te pas waren gekomen.

Billie geloofde dat wel. Charme was erfelijk, nietwaar? George Rokesby mocht dan precies zo’n stijve hark zijn als je van de erfgenaam van een graafschap zou verwachten, maar zijn jongere broer Andrew beschikte over het soort nietsontziende joie de vivre dat bij een notoire rokkenjager als Karel II in de smaak zou vallen. De andere gebroeders Rokesby waren niet

zó schurkachtig (hoewel ze vermoedde dat de pas veertienjarige Nicholas nog bezig was zijn vaardigheden te verfijnen), maar in charme en beminnelijkheid overtroffen ze George met gemak.

Geórgé. Ze hadden elkaar nooit gemogen. Maar Billie veronderstelde dat ze niet mocht klagen. George was op dit moment de enige beschikbare Rokesby. Edward was naar de koloniën vertrokken, waar hij met een zwaard of een pistool of god mocht weten wat rondzwaaide, en Nicholas zat op Eton, waar hij waarschijnlijk ook met een zwaard of een pistool rondzwaaide (hoewel hopelijk met aanzienlijk minder effect). Andrew zou de komende paar weken hier in Kent zijn, maar hij had tijdens een of andere roekeloze actie bij de marine zijn arm gebroken. Hij had haar niet echt kunnen helpen.

Nee, het moest George zijn, en zij zou zich netjes moeten gedragen.

Ze keek glimlachend op hem neer. Nou ja, ze vertrok haar lippen.

Hij zuchtte. Licht. ‘Ik zal kijken of hierachter ergens een ladder staat.’

‘Dank je wel,’ zei ze keurig, maar ze dacht niet dat hij haar hoorde. Hij had lange benen en liep altijd snel, en hij was de hoek al om voordat ze goed en wel beleefd antwoord had kunnen geven.

Ongeveer een minuut later kwam hij weer in beeld, met zijn arm om een ladder geslagen die eruitzag alsof hij tijdens de Glorieuze Revolutie van 1688 voor het laatst was gebruikt. ‘Wat is er nou precies gebeurd?’ riep hij naar boven, terwijl hij het ding tegen de dakrand zette. ‘Het is niets voor jou om je zo in de nesten te werken.’

Ze had nog nooit iets over zijn lippen horen komen dat zo dicht in de buurt kwam van een compliment. ‘De kat was niet zo dankbaar voor mijn hulp als ik had mogen verwachten,’ zei ze, waarbij ze elke lettergreep als een venijnige ijspriet tot het kleine katachtige monster richtte.

De ladder schoot met een doffe dreun op zijn plaats en Billie hoorde George omhoogklimmen.

‘Denk je dat hij dat houdt?’ vroeg ze. Het hout zag er wat gehavend uit en produceerde met elke stap onheilspellende, krakende geluiden.

Het gekraak hield even op. ‘Het doet er weinig toe of hij het wel of niet houdt, denk je ook niet?’

Billie slikte. Iemand anders zou zijn woorden misschien niet kunnen vertalen, maar zij kende deze man al zolang ze zich kon herinneren, en als er één fundamentele waarheid gold voor George Rokesby, was het dat hij

een heer was. En hij zou een dame in nood nooit in de steek laten, hoe gammel een ladder er ook uitzag.

Zij zat in de problemen, dus hij had geen keus. Hij moest helpen, hoe irritant hij haar ook vond.

En hij vond haar irritant. O, dat wist ze wel. Hij had nooit enige moeite gedaan om het te verbergen. Hoewel zij haar irritatie als ze eerlijk was ook nooit onder stoelen of banken had gestoken.

Zijn hoofd kwam tevoorschijn, en zijn Rokesby-blaauwe ogen vernauwden zich. Alle Rokesby's hadden blauwe ogen. Niemand uitgezonderd.

'Je hebt een lange broek aan,' zei George met een zware zucht.
'Natuurlijk heb je een lange broek aan.'

'Ik had moeilijk met een jurk in de boom kunnen klimmen.'

'Inderdaad,' zei hij droog, 'daar ben je veel te verstandig voor.'

Billie besloot deze opmerking maar te laten passeren. 'Hij krabde me,' zei ze, met een knikje naar de kat.

'O ja?'

'We vielen.'

George keek op. 'Dat is nogal een afstand.'

Billie volgde zijn blik. De dichtstbijzijnde tak zat op anderhalve meter hoogte, en dat was niet de tak waar ze op had gestaan. 'Ik heb mijn enkel bezeerd,' gaf ze toe.

'Dat dacht ik al.'

Ze keek hem vragend aan.

'Anders zou je gewoon op de grond zijn gesprongen.'

Haar mond vertrok terwijl ze neerkeek op het harde zand dat de ruïne van de boerderij omringde. Het gebouw moest ooit eigendom zijn geweest van een welgestelde boer, want het was twee verdiepingen hoog. 'Nee,' zei ze, terwijl ze de afstand taxeerde. 'Daar is het te hoog voor.'

'Zelfs voor jou?'

'Ik ben niet gek, George.'

Hij beaamde dit lang niet zo snel als hij had moeten doen. Dat wil zeggen, hij beaamde het helemaal niet.

'Goed,' was het enige wat hij zei. 'Laten we zorgen dat je beneden komt.'

Ze ademde in. En uit. En toen zei ze: 'Dank je.'

Hij keek haar aan met een vreemde uitdrukking op zijn gezicht. Ongeloof, misschien, dat ze de woorden 'dank' en 'je' in één zin had gebruikt.

‘Het wordt snel donker,’ zei ze, en ze rimpelde haar neus terwijl ze omhoogkeek naar de lucht. ‘Het zou afschuwelijk zijn geweest om hier vast te zitten...’ Ze schraapte haar keel. ‘Dank je wel.’

Hij accepteerde dit met een heel kort knikje. ‘Lukt het je om de ladder af te klimmen?’

‘Ik denk het wel.’ Het zou verschrikkelijk pijnlijk zijn, maar ze kon het. ‘Ja.’

‘Ik zou je ook kunnen dragen.’

‘Op de ladder?’

‘Op mijn rug.’

‘Ik ga níét op je rug zitten.’

‘Ik heb je zelf ook liever niet op mijn rug,’ mompelde hij.

Ze keek scherp op.

‘Goed dan,’ vervolgde hij, terwijl hij nog twee treden verder omhoogklom. De dakrand bevond zich nu ter hoogte van zijn heupen. ‘Kun je staan?’

Ze staaarde hem zwijgend aan.

‘Ik wil graag zien hoeveel gewicht je op die enkel kunt zetten,’ legde hij uit.

‘O,’ mompelde ze. ‘Natuurlijk.’

Ze had het waarschijnlijk niet moeten proberen. Het dak liep zo steil af dat ze haar beide voeten nodig zou hebben om haar evenwicht te bewaren, en haar rechtervoet kon ze nauwelijks gebruiken. Maar ze probeerde het toch, omdat ze het afschuwelijk vond om tegenover deze man zwakte te tonen. Of misschien probeerde ze het alleen maar omdat het niet in haar aard lag om iets (wat dan ook) níét te proberen. Of misschien had ze er gewoon niet goed over nagedacht voordat ze eraan begon. Maar ze stond op, struikelde en ging meteen weer zitten.

Maar pas nadat een verstikte pijnkreet aan haar lippen was ontsnapt.

George stapte binnen een seconde van de ladder op het dak. ‘Jij kleine dwaas,’ mopperde hij, maar er was affectie in zijn stem, of tenminste meer affectie dan hij haar ooit had getoond. ‘Mag ik het zien?’

Met tegenzin duwde ze haar voet in zijn richting. Haar schoen had ze al uitgetrokken.

Hij raakte haar voet klinisch aan en hield haar hiel in het kommetje van zijn hand terwijl hij met zijn andere hand controleerde in hoeverre ze hem

kon bewegen. ‘Doet het hier pijn?’ vroeg hij, terwijl hij zachtjes op de buitenkant van haar enkel drukte.

Voor ze zich kon inhouden liet ze sissend haar adem ontsnappen en ze knikte.

Hij ging door naar een andere plek. ‘Hier?’

Ze knikte weer. ‘Maar niet zo erg.’

‘En...’

Een pijnscheut trok door haar voet, zo intens dat het wel een elektrische schok leek. Zonder erbij na te denken rukte ze haar voet uit zijn handen.

‘Dat beschouw ik maar als een ja,’ zei hij fronsend. ‘Maar ik denk niet dat het gebroken is.’

‘Natuurlijk is het niet gebroken,’ snauwde ze bijna. Wat natuurlijk een bespottelijke opmerking was, want er was niets natuurlijks aan. Maar George Rokesby bracht altijd het slechtste in haar naar boven, en het hielp ook niet dat haar voet zo verrekte veel pijn deed.

‘Een verstuiking,’ zei George, haar kleine uitbarsting negerend.

‘Dat weet ik.’ Kregelig. Alwéér. Ze haatte zichzelf op dit moment.

Hij glimlachte minzaam. ‘Natuurlijk weet je dat.’

Ze had zin om hem te vermoorden.

‘Ik ga wel eerst,’ kondigde George aan. ‘Dan kan ik als je misstapt voorkomen dat je valt.’

Billie knikte. Het was een goed plan, het enige plan, eigenlijk, en het zou stom zijn om er alleen maar tegen in te gaan omdat hij het naar voren had gebracht. Ook al was dat wel haar eerste ingeving.

‘Klaar?’ vroeg hij.

Ze knikte weer. ‘Ben je niet bang dat ik je van de ladder zal duwen?’

‘Nee.’

Geen uitleg. Alleen nee. Alsof het absurd was om die vraag alleen maar in overweging te nemen.

Ze keek scherp op. Hij zag er zo robuust uit. En sterk. En betrouwbaar. Hij was altijd betrouwbaar geweest, besepte ze. Ze ergerde zich alleen meestal te zeer aan hem om het op te merken.

Hij liep voorzichtig terug naar de rand van het dak en draaide zich om, zodat hij één voet op de bovenste tree van de ladder kon zetten.

‘Vergeet de kat niet,’ instrueerde Billie hem.

‘De kat,’ herhaalde hij, met een blik alsof hij wilde zeggen: je maakt zeker een grapje.

‘Ik ben na deze hele toestand niet van plan om hem in de steek te laten.’

George knarsetandde, mompelde iets onbehoorlijks en stak zijn hand uit naar de kat.

Die hem beet.

‘Godver...’

Billie schoof snel een stukje achteruit. Hij zag eruit alsof hij iemand het hoofd wilde afrukken, en zij stond dichterbij dan de kat.

‘Die kat,’ gromde George, ‘mag wegrotten in de hel.’

‘Mee eens,’ zei ze, erg snel.

Hij knipperde met zijn ogen, verbaasd over haar snelle instemming. Ze probeerde te glimlachen en hield het maar op een schouderbeweging. Ze had twee echte broers en nog drie die voor broers konden doorgaan in het gezin Rokesby. Vier als ze George meerekende, maar daar was ze niet helemaal zeker van.

Waar het om ging was dat ze mannen begreep, en dat ze wist wanneer ze haar mond moest houden.

Bovendien was ze dat vervloekte beest spuugzat. Niemand hoefde ooit te beweren dat Billie Bridgerton sentimenteel was aangelegd. Ze had het schurftige beest proberen te redden omdat dat juist was, en toen had ze nog eens geprobeerd om het te redden, al was het alleen maar omdat het zonde van haar eerdere inspanningen leek om dat niet te doen, maar nu...

Ze staaarde naar het dier. ‘Jij zoekt het zelf maar uit.’

‘Ik ga eerst,’ zei George, terwijl hij weer naar de ladder schoof. ‘Ik wil je onderweg vlak voor me hebben. Als je dan struikelt...’

‘Storten we allebei naar beneden?’

‘Dan vang ik je op,’ gromde hij tussen zijn tanden.

Ze had het als een grapje bedoeld, maar het leek haar niet verstandig daar nu op te wijzen.

George draaide zich om om naar beneden te gaan, maar toen hij zijn voet weer op de bovenste tree wilde zetten, slaakte de kat, die het blijkbaar niet prettig vond om genegeerd te worden, een ijselijke kreet en schoot tussen zijn benen door. George begon met maaierende armen achterover te vallen.

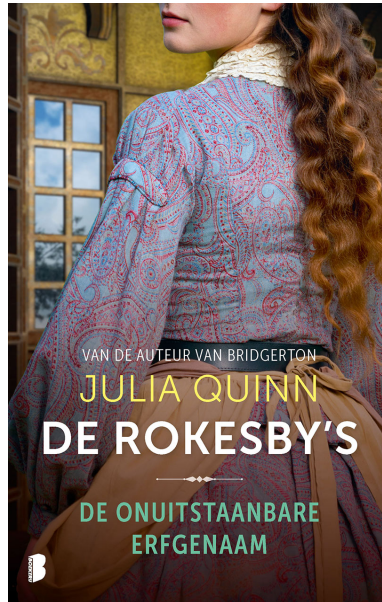
Billie dacht niet na. Ze lette niet op haar voet, of op haar evenwicht, of op wat dan ook. Ze sprong naar voren, greep hem vast en trok hem veilig terug

op het dak.

‘De ladder!’ gilte ze.

Maar het was te laat. Samen zagen ze hoe de ladder kantelde, om zijn as draaide en vervolgens met een vreemde, balletachtige gratie op de grond viel.

Heb je genoten van dit eerste hoofdstuk en wil je weten hoe het verder gaat met Billie? Lees dan *De onuitstaanbare erfgenaam*, het eerste deel in de *Rokesby*-serie!

De Bridgertons en de Rokesby's zijn al lange tijd burens en goed bevriend. Zou er tussen hun kinderen meer kunnen opbloeien dan alleen vriendschap?

Billie Bridgerton zal ongetwijfeld een Rokesby trouwen, daar is iedereen het over eens. De vraag is alleen: welke? De Bridgertons en Rokesby's zijn al decennialang burens en goed bevriend. Al in hun kindertijd waren Billie Bridgerton en de broertjes Edward en Andrew Rokesby onafscheidelijk. Eigenlijk is er maar één broer die Billie echt niet kan uitstaan...

George Rokesby is de oudste van de Rokesby-kinderen en erfgenaam van het graafschap, maar hij is ook arrogant, irritant en bepaald niet gecharmeerd van Billie – en dat is wederzijds. Maar wat als de enige persoon die je niet kunt verdragen degene blijkt te zijn die je niet kunt missen?